

ANIMORPHS

MEGAMORPHS #3

K. A. Applegate

ELFANGOR'S SECRET

SCHOLASTIC

Bí Mật Của Elfangor

Series Animorphs Megamorphs Phần 3

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[MỞ ĐẦU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[Tobias](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[Jake](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[Cassie](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[Rachel](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[Marco](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[Ax](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

[CHƯƠNG 29](#)

[CHƯƠNG 30](#)

[CHƯƠNG 31](#)

[CHƯƠNG 32](#)

[CHƯƠNG 33](#)

[CHƯƠNG 34](#)

[CHƯƠNG 35](#)

[CHƯƠNG 36](#)

[CHƯƠNG 37](#)

[CHƯƠNG 38](#)

[CHƯƠNG 39](#)

[CHƯƠNG 40](#)

[CHƯƠNG 41](#)

[CHƯƠNG 42](#)

[CHƯƠNG 43](#)

Artisth Elfangor-Sirinial-Samtul từ bỏ cuộc chiến. Anh chán ngán chiến tranh.

Anh đã khiến cho một tên Yeerk bắn thủ xâm chiếm được cơ thể hoàng tử Andalite của mình, tạo nên một quái vật, mà hiện giờ được gọi với cái tên là Visser Ba. Anh đã không thể cứu được người bạn, người chiến hữu của mình - *lính nhỏ* Arbron - giờ bị kẹt vĩnh viễn trong cơ thể của một tên Taxxon.

Thảm họa chất chồng thảm họa. Thất bại nối tiếp thất bại.

Giờ đây anh từ bỏ tất cả. Anh trốn chạy đến hành tinh có tên là Trái Đất cùng với Loren, cô gái loài người mà anh yêu thương. Anh sẽ biến thành con người, sống như một con người, biến mất tầm giữa những con người. Rất có thể, biết đâu đấy, bằng cách nào đó, anh sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Nhưng anh vẫn còn sở hữu thứ vũ khí vĩ đại nhất của dải Ngân hà từ trước tới giờ. Đó chính là *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Vòng Xoáy Thời Gian có thể xuyên thời gian đi ngược về quá khứ giống như một con tàu vũ trụ có thể bay xuyên không gian vậy. Người nào có được nó sẽ có quyền năng ngoài sức tưởng tượng, người đó có thể quay trở về quá khứ và viết lại lịch sử.

Sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*, những giống loài hiện có trong dải ngân hà sẽ có thể bị huỷ diệt, có khi còn hơn cả là bị huỷ diệt: Chúng có thể được làm cho thành chưa bao giờ tồn tại nữa kia.

Nó có quá nhiều quyền năng như thế nên không thể tin tưởng trao nó cho bất cứ ai. Đặc biệt là, Elfangor cay đắng nghĩ, một kẻ thất bại như mình.

Vòng Xoáy Thời Gian có hình cầu, cao hơn đầu người. Phá huỷ nó bằng những phương pháp vật lý thông thường là một điều bất khả thi. Nhưng anh có thể giấu nó đi, trong một khoảng thời gian, ít nhất là như thế.

Anh tìm thấy một nơi trống trải, không có gì ngoài cây cối. Sử dụng những thiết bị mà bất cứ con người nào có thể dùng, anh đào một cái hố và lăn *Vòng Xoáy Thời Gian* xuống, lấp hố lại, rồi biến hình thành người.

Hai giờ đồng hồ sau, anh không còn là người Andalite nữa. Anh cố tình bị kẹt trong lối hình biến - con người. Mỗi mỗi là một con người, không còn đóng một vai trò nào nữa trong cuộc chiến dữ dội giữa người Andalite và loài Yeerk. Anh đã tự do.

Hay là anh đã cho là như thế.

Nhiều năm sau, anh trở lại đúng chỗ đó, nóng lòng muốn sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Chỗ ấy đã trở thành một công trường xây dựng. Lần này, anh không thể trốn chạy được nữa.

Thời gian của anh đã hết. Chỉ cần rướn người thêm vài mét nữa, chạm vào được thiết bị, anh sẽ có toàn bộ thời gian trên thế giới.

Tên tôi là Tobias.

Trong lịch sử phát triển của Trái Đất, có lẽ tôi là một sinh vật lạ lùng nhất chưa từng tồn tại từ đó đến giờ. Tôi cho là như thế đấy. Các bạn thử ngó qua những câu chuyện thần thoại và thử kiểm có bất cứ loài nào kỳ dị như tôi không. Có thể các bạn sẽ tìm thấy quái vật mình sừ tử đầu chim đại bàng, hay là nhân mã, đầu người mình ngựa, hay một loài nào đó khác. Nhưng tất cả những loài đó đều chỉ là thần thoại, còn tôi là một thực thể, một sinh vật sống đang hoàng.

Tôi là một sinh vật nửa người, nửa điều hâu. Thực tế là điều hâu đuôi đỏ. *Buteo jamaicensis* - tên Latin của loài này - nói với các bạn nhiều lắm đó.

Con người kết hợp với điều hâu đuôi đỏ.

Nhưng, chưa hết đâu. Bởi vì, thêm vào sự kỳ dị đó, là như thế này đây: Cha của tôi là một người Andalite, người đã biến hình thành người.

Như vậy các bạn có thể nói tôi là người, điều hâu đuôi đỏ và Andalite. Tên Latin của loài Andalite là gì ư? Tôi không biết.

Cốc nước đã vơi mất phân nửa hay vẫn còn đầy phân nửa đây? Người ta thường đặt ra câu hỏi này lắm để xem bạn - người trả lời - có thái độ lạc quan hay bi quan. Tôi là một quái vật ghê tởm của thiên nhiên, một sự pha trộn méo mó của những loài không tương xứng nhau chẳng? Hay tôi là một thứ gì đó mới mẻ và tuyệt vời?

Điều đó tùy từng ngày, tùy xem ngày hôm đó liệu tôi có đi cùng với Melissa không, có muốn làm cho nhỏ vui, muốn nhỏ cầm tay mình hay không, có muốn mình có thể dẫn nhỏ đi coi phim và ăn bánh mì kẹp thịt, và sau cùng, cũng giống như bao anh chàng khác, có thể nắm tay nhỏ, có thể hôn nhỏ, có thể... hay không. Phải rồi, trong những lần như thế, cốc nước đã vơi mất phân nửa.

Nhưng có những hôm khác nữa. Đó là những ngày mà mặt trời ở trên cao chói chang, hừng hực, những đám mây xếp thành nhiều tầng giống như những ngọn núi khổng lồ đang trôi qua bầu trời xanh vơi vơi. Đó là những ngày mà những luồng không khí ấm cuộn dâng phía dưới cánh tôi và tôi chỉ cần vỗ nhẹ thì đột nhiên tôi đã ở tít trên cao, tự do hoàn toàn, tự do tuyệt đối. Cái cảm giác tự do đó, tôi chưa bao giờ được hưởng thụ khi tôi là người. Tôi tự do chao chao liệng liệng, một mình, không có gì ngoài tiếng gió đang len lỏi qua lớp lông vũ của tôi... và trong những ngày như thế, cốc nước là tràn đầy luôn.

Đây là một ngày cốc-nước-đầy.

Tôi đang ở cao trên không, tôi không biết, có khi là ba trăm mét cũng nên, bãi biển ở ngay phía trước, một luồng khí nóng tuyệt diệu nâng tôi lên. Tôi có thể trông thấy đại dương bao la, thấy bãi biển và tất cả những con người đang tán mát trên đó.

Trong những ngày như thế, khó mà thấy bi quan cho được. Ờ, Trái Đất đang bị xâm lăng bởi bọn Yeerk. Ừm, tất cả những người đang đứng lên chống lại bọn chúng chỉ là năm đứa trẻ và một cậu bé Andalite cùng với một quyền năng đặc dụng là *hấp thu cái tinh túy* - đó là từ mà Ax đặt cho "ADN" - của các con thú và biến hình thành chúng.

Và, phải rồi, ngay cả là tụi tôi đang bị thua trận chiến cuối cùng, trận chiến mà rất cục, rất có thể, toàn thể loài người không còn là một giống loài tự do nữa, ấy thế nhưng trong một ngày tuyệt vời như thế này, những người mà tôi thấy đang tản mát phía dưới kia có thể không phải là những kẻ bị Mượn xác mà là những người bình thường đang có được một ngày tuyệt diệu trên bãi biển, thích thú với ánh mặt trời, thích thú với thời tiết ấm áp, thoải mái, dễ chịu.

Kể cả những kẻ nô lệ, đang sẵn sàng phục vụ những ông chủ, bà chủ của chúng, dường như cũng đang có những quãng thời gian tuyệt vời.

CHƯƠNG 2

Jake

Băng ngang qua vựa cỏ khô phơi ngoài trời, Tobias sà vào trong nhà kho.

<Không có ai cả,> cậu ấy thông báo.

Tôi gật nhẹ đầu ra hiệu đã nghe với cậu ấy nhưng không tỏ vẻ là đã biết có sự hiện diện của cậu ấy. Cô gái nô lệ của Cassie vẫn còn đang ở trong phòng, lau chùi cái lồng của một cô ngỗng lấm lori bị thương. Và vì Cassie lúc nào cũng nhắc nhở tụi tôi rằng tuy một người nô lệ có thể không sáng dạ như một người bình thường, nhưng không có nghĩa là cô ta không thể ngồi lê đôi mách. Người nô lệ này của Cassie bị nghẽn ngãng, thế nên dĩ nhiên cô ta không được tính phần vào nhận định đó. Nhưng Cassie khẳng định cô gái này lại khá tinh ranh theo kiểu khác.

Cassie túm cánh tay cô gái lôi kéo sự chú ý của cô ta, rồi, nói từng từ rất rõ ràng, rành mạch. “Giờ thì cô đi được rồi đấy, 12 tháng Chín nhé.”

“Vâng, thưa cô chủ,” cô gái nói lí nhí trong cổ họng, lời nói chỉ vừa đủ nghe hiểu. Còn lời nói thoát ra thành “Vâng, thưa cô chủ.” Cô ta quay người và rời khỏi phòng.

Melissa ngẩng lên nhìn Tobias và nháy mắt. “Bay lượn ngoài đó suốt phải không?”

<Biết rồi còn hỏi chi nữa. Với thời tiết như mấy hôm rồi ư? Mình sẽ không bỏ lỡ một ngày đẹp trời như hôm nay đâu.>

Ax đến trễ một chút. Marco đi cùng anh.

“Thế nào, có gì vui không?” Marco hỏi. “Chủ đề buổi họp lần này là gì thế? Mấy bồ hồng thấy tui đang có việc quan trọng phải làm sao? Tui sống một cuộc sống bận rộn, bận rộn lắm.”

“Thế ư?” Melissa hỏi về ngày thơ. Melissa chưa bao giờ thực sự được thưởng thức khiếu hài hước của Marco.

<Marco à, bồ lại đang lơ lửng với những người bạn tưởng tượng của bồ đấy ư?> Tobias hỏi.

“Xin thứ lỗi nha, nhưng tui không cần có bạn nữa, dù là bạn thật hay tưởng tượng. Tui đang chơi trò Pong[1]. Ba tui mới mua một đĩa, hai cha con cùng chơi. Thiết là tuyệt làm sao. Ngay cả mẹ tui cũng nhào vô luôn, không được vui cho lắm, bởi vì, một cách nghiêm túc nha, ai mà muốn chơi ba cái trò đó với mẹ mình kia chứ?”

<Mẹ bồ tuyệt quá ta,> Tobias nói. <Rồi sẽ có ngày chắc chắn bà sẽ là người đi cùng cặp với bồ tới tiệc khiêu vũ[2] cho mà coi.>

Mọi người cười phá lên. Trừ Ax, dĩ nhiên rồi, anh không biết tiệc khiêu vũ là gì, hay là sao lại hẹn hò với mẹ thì buồn cười. Anh không phải là con người như chúng ta. Vậy thì các bạn có thể mong chờ gì nào?

“Chúng ta nhận được thông tin của người Chee,” tôi nói.

Nghe thế, Marco cắn nhần. “Thật tuyệt. Lại rắc rối nữa rồi. Luôn luôn là như thế. Mấy bồ thấy đấy, không bao giờ Erek liên hệ với tụi mình để nói câu, ‘Nè, tụi mình cùng đi kiếm cái gì vui vẻ đi!’ mà lúc nào cũng là câu, ‘Nè, cả đám mấy bồ thấy đi tự sát thì ra sao ta?’”

“Erek có tin gì vậy?” Melissa hỏi.

“Anh có tin rằng bọn Yeerk đang cùng nhau đặt ra một tổ chức bình phong mới. Tổ chức này, không giống như nhóm Chia Sẻ, nhắm vào vào một mục tiêu rất cụ thể.”

<Mục tiêu gì thế?> Ax hỏi.

“Quân đội của chúng ta,” tôi đáp. “Đặc biệt là đội quân được đưa đến mặt trận ở Brazil.”

Cassie thể hiện một khuôn mặt hoài nghi. “Sao mà bọn Yeerk lại muốn biến những người lính đang tiến quân vào trong rừng rậm nhiệt đới đó thành vật chủ nhỉ? Không lẽ bọn chúng lại quan tâm đến việc liệu chúng ta có tiêu diệt sạch sẽ một nhóm người mọi rợ đó hay không ư?”

“Cuộc chiến đó không phải là thứ chúng quan tâm,” tôi nói, “mà là những thứ khó khăn đang chờ đợi binh lính của chúng ta ở đó kia, và tôi cho rằng những điều kiện khắc nghiệt như thế sẽ khiến chúng tuyển mộ vật chủ tự nguyện dễ hơn. Ý tôi là, ta đang ở trong rừng rậm nhiệt đới, phải không? Ta sẽ có suy nghĩ ‘Sao mà cuộc đời lại có thể tồi tệ đến thế cơ chứ?’ Nhưng hầu hết binh lính trong quân đội đều sống sót sau cuộc chiến, họ trở về nhà và vương triều sẽ thưởng công cho họ nhà ở, nô lệ, xe hơi và nhiều thứ khác. Họ sẽ có nhiều thời gian làm việc cho triều đình hoặc giả tiếp tục phục vụ trong quân ngũ. Thế là bỗng nhiên, bọn Yeerk có người của bọn chúng ở một vị trí đầy quyền lực.”

“Tụi mình tính làm gì với thông tin này đây?” Melissa hỏi. “Brazil cách xa đây cả hàng ngàn cây số lận đó.”

Tôi nhún vai. “Tôi không biết. Nhưng chúng ta tính làm gì đi chứ, không lẽ ngồi đây làm ngơ trong khi bọn Yeerk phá hoại thành quả chiến tranh sao? Cứ để cho đám chuột nhắt trong rừng tiếp tục chiếm những thước đất giá trị như chúng muốn sao?”

“Ừa, thật là tiếc nếu như có tên mọi rợ nào đó trốn thoát mà còn sống,” Cassie nói.

Tôi bắn một tia nhìn sang nhỏ. Một lời nói giễu cợt chẳng?

Nhỏ mỉm cười dịu dàng.

Đã từ lâu, tôi nghi ngờ rằng rất có thể Cassie có xu hướng hơi cực đoan. Rất nhiều người da đen có xu hướng như thế. Người da đen và rất nhiều người Do Thái. Nhà tôi không có ai thuộc hai loại người này cả. Cha tôi là một nhà ái quốc được công nhận. Với lại, nếu trong cơ thể bạn chỉ cần có một giọt máu Do Thái thôi, thì bạn phải cẩn thận hơn, nếu không sẽ chẳng có ai cho rằng bạn là một người cấp tiến cả.

Tôi biết Cassie có trái tim nhân hậu đối với những nô lệ trong nhà mình. Nhưng tôi chưa bao giờ nghe thấy nhỏ có bất cứ nhận xét nào có ý phản đối cuộc chiến cả. Tôi lúc nào cũng cho rằng nhỏ là một người sống rất tình cảm.

Ngay cả bây giờ, tôi cũng không chắc ngữ điệu trong lời nói của nhỏ có ý gì nữa. Tôi không giỏi vụ này cho lắm. Tôi thuộc loại người thẳng tính. Có thể đó là một lời nhận xét vô hại. Hoặc không phải thế.

Tôi cảm thấy bao tử mình nhộn nhạo. Chúng tôi không thể tố cáo Cassie là một kẻ chống đối được.

Chúng tôi biết một thực tế rằng tổ chức Ba Chữ S bị bọn Yeerk thâm nhập vào nhiều lắm rồi. Tố cáo nhỏ với tổ chức Ba Chữ S chẳng khác gì giao nhỏ cho bọn Yeerk, và thế lại cả đám đi tong.

Tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi chớp được cái nhìn soi mói của Marco. Nó gật nhẹ, ý muốn nói “tui đã bảo rồi mà.” Câu hỏi được đặt ra là: Melissa sẽ đứng về phía nào khi mà tình thế buộc phải loại bỏ Cassie? Tôi biết Melissa không phải là người cấp tiến. Nhưng nhỏ là bạn thân nhất của Cassie, cho dù Melissa là người da trắng.

Tôi lắc lắc đầu, cố gắng tập trung lại. Bọn Yeerk, chúng mới là vấn đề của tôi, chứ không phải là những người cấp tiến. Nếu như loài người vẫn còn sinh tồn sau sự hủy diệt của bọn Yeerk, thì chúng tôi sẽ có toàn thời gian để mà gom những người cấp tiến này lại và chăm sóc họ chu đáo.

Còn bây giờ thì...

Tôi nhìn sang Cassie với một ánh mắt vô hồn, làm ra vẻ không hiểu ý lời nhỏ mới nói. “Chúng ta phải cố gắng xử lý vụ này. Cá nhân tôi thì, tôi không muốn một thế giới tràn ngập bọn mọi rợ chẳng hơn gì so với một thế giới tràn ngập bọn Yeerk cả.”

“Chuột nhắt rừng rậm nhiệt đới và những con sên,” Marco cười, nói. “Bây giờ thì có một thế giới rất đáng yêu dành cho những con người tử tế, đang hoang rồi đó.”

“Tuyệt vời! Tuyệt vời, tôi thích thế giới đó!”

Một giọng nói lạ hoắc. Tôi xoay tròn người, chuẩn bị lâm trận.

Đang đứng ở đó, như thể nó đã hiện ra từ trong không khí, là một sinh vật, chắc chắn không phải là một loài sinh sống trên Trái Đất.

Thoạt nhìn, nó nom giống như được sinh ra từ sự giao phối giữa một con khủng long nhỏ và một trái mận khô bự chẳng.

Nó có hai chân, và giữ thăng bằng cơ thể bằng một cái đuôi chùy ụ.

Hai bàn tay của nó, với quá nhiều mấu nối, là thứ rất mỏng mảnh, yếu ớt.

Cái đầu chả tương xứng gì so với cái cơ thể dạng chim của nó. Sinh vật này có hình dạng người với một cái móng nhỏ và hẹp, hai con mắt to chế giễu.

Làn da nhăn nheo như một trái mận khô, màu sẫm, gần như đen nhánh, may nhờ có viền

mắt và viền miệng màu xanh lá cây nên nhìn còn thấy đỡ mệt mỗi một chút.

“Anh là ai?” tôi gần giọng.

“Ta ư? Ôi chào, đau lòng quá. Sửng sốt chưa! Mấy người không nhớ người bạn cũ Drode[3] này sao?”

CHƯƠNG 3

Jake

“**T**rong cuộc đời mình, trước giờ, tôi chưa từng gặp anh,” tôi nói.

“Được rồi... Không phải. Không phải trong cuộc đời này, có lẽ thế.”

“Yeerk,” Melissa nói. “Một cơ thể vật chủ mới.”

“Marco,” tôi nói. Nó gạt đầu và bắt đầu chậm chậm biến hình thành gấu xám, lột hình biến yêu thích của nó.

<Anh là ai?> Ax gắng hỏi. <Hay tôi nên nói là, anh là cái thứ gì thế?>

Sinh vật đó ngoác miệng ra cười. “Anh, chí ít ra, là không khác xưa, Aximili-Esgarrouth-Isthill à. Vẫn là một người Andalite kiêu ngạo.”

“Im đi, Ax,” tôi nạt. “Tôi là Tổng chỉ huy ở đây. Để tôi hỏi.”

Đặt xong một anh chàng ngoài hành tinh vào đúng vị trí của mình rồi, tôi di chuyển đến phía sau sinh vật kia. “Anh muốn gì?” tôi hỏi. Ở góc xa, tôi thấy Marco đang biến đổi.

Sinh vật đó thở dài. “Được rồi, thật là buồn cười khi thấy tất cả các người thành ra thế này. Ta đồ rằng, chắc chúng ta phải dịch chuyển không gian thôi. Ta sẽ kéo bọn người về lại, chí ít ra là một cách tạm thời, điều kiện sống thông thường: mộ đạo, tự cao tự đại, và vô cùng buồn tẻ.”

Chẳng có một ánh chớp lóe nào. Chẳng có tiếng nổ nào. Khung cảnh chẳng có gì thay đổi. Nhưng thực ra mọi thứ đã thay đổi.

Tôi đã thay đổi.

Đột ngột, ngay tức khắc, tôi là một người khác.

Tôi nhìn chăm chăm Drode. Giờ thì tôi biết hắn ta là ai, hay là cái gì và hắn ta phục vụ cho ai rồi.

Tôi đá mắt nhìn Cassie, rồi sang cô gái đang đứng phía sau nhỏ. Melissa không còn nữa, mà thay vào đó là Rachel.

“Thiệt là vui khi người quay lại với tụi ta, Rachel,” Drode nói giọng đều cáng. “Người biết rằng người luôn là thành viên Animorph ta mền mộ nhất mà.”

“Tất cả mấy chuyện này gì thế này?” Marco hỏi khi mới biến hình được phân nửa. “Một loại ảo giác chăng?”

“Không, không, không!” Drode nói. “Đó là thực tế huy hoàng. Jake Lớn, Jake lãnh đạo tài ba, Jake đầy lòng trắc ẩn, chẳng còn gì ngoài là một kẻ nhảy vọt lên thành hơi độc tài một tí với niềm hoang tưởng tự đại cứ khẳng khẳng rằng mình phải được gọi là Tổng Chỉ huy!”

“Không, đó không phải là thực tế,” Cassie ngắt lời. “Tôi không có lấy một nô lệ của riêng mình! Thiết là kinh tởm! Anh đang nói về chuyện gì vậy?”

“Còn em thì đang ở đâu đây?” Rachel căn vặn.

“Anh đang nghĩ cách kéo Cassie ra khỏi suy nghĩ ủng hộ cuộc chiến ở Brazil đây,” tôi thừa nhận. “Đó không phải là thực tế.”

“Để ta nói cho các người biết thực tế,” Drode háo hức nói. “Đất nước các người là một Vương quốc, thống trị bằng khủng bố và tra tấn, hành hạ. Nó đã tạo nên cuộc chiến giữa các dân tộc ở phía Bắc. Cuộc chiến này tàn sát những người được gọi bằng cái tên là ‘bọn mọi rợ’. Nó biến tất cả những ai có chỉ số IQ dưới 80, và bất cứ ai khi sinh ra đã có khiếm khuyết thành nô lệ. Nói chung, đó là nơi chốn các người đang ở.”

“Nói nhảm!” Marco nóng nảy nói.

“Ta cam đoan với các người rằng tất cả lời ta nói đều là sự thực. Bọn Yeerk đang ở trong giai đoạn mấy tháng củng cố lực lượng. Sự mất tự do giữa người với người khiến cho việc chinh phục của bọn chúng trở nên dễ dàng hơn. Một vài cuốn sách, hai trạm phát sóng truyền thanh, ti vi một kênh của bọn mi, tất cả đều bị kiểm duyệt. Nền công nghệ của bọn mi bị tụt hậu 50 năm. Cảnh nghèo rộng khắp, bệnh tật lan tràn, một vài phụ nữ bị ép phải sinh con để tái tạo lại dân số cho người da trắng trong khi cùng lúc đó, ở những thành phố lớn, người nghèo khổ và người vô gia cư thì nhan nhản và -”

“Anh Jake, để em chăm sóc con sâu nhỏ này nha,” Rachel nói.

“Mi nói tất cả những điều đó ngụ ý gì hả, Drode?” Tôi hỏi. Tôi không dám đảm bảo tôi sẽ không tranh luận với Rachel về yêu cầu của nhỏ.

“*Vòng Xoáy Thời Gian*,” Drode nói.

<Cái gì cơ?> Cặp mắt cuống của Ax đảo quanh, ngó chăm chăm. <Đó là một huyền thoại! Một thiết bị như thế chưa từng tồn tại trên thế gian này.>

“Ồ, nó có tồn tại đấy,” Drode nói. “Có tồn tại thiết bị đó đó. Nó được một tên Mượn xác người thấp kém tìm thấy. Gã này có tên là John Berryman. Hắn là một nghệ sĩ. Không phải là một nghệ sĩ thành công cho lắm. Một cơ thể vật chủ tầm thường cho Yeerk, cho tới khi tên Yeerk này thất bại thảm hại ở hành tinh Leera, hắn không ai khác ngoài tên Visser Bốn. Còn tại sao hắn lại thất bại trong trận chiến ở hành tinh Leera ư? Lý do là bởi tất cả các người. Mĩa mai quá, hử?”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến mấy thứ dớ dẩn kia chớ?”

“Tên Yeerk, cụ Visser Bốn, đã sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*. Hắn đi ngược lại về quá khứ và thay đổi những sự kiện lịch sử. Hắn đã viết lại quá khứ nhằm mục đích mang lại thắng lợi cho Đế chế Yeerk và tạo cho hắn một quyền lực vĩ đại. Người... và những người khác... không nhận thức được cuộc sống có bất kỳ khác biệt nào. Tất cả các người đã lớn lên trong một môi trường

bị áp bức khá tàn bạo. Tất cả hoàn toàn tuyệt vời!”

“Nhưng còn chế độ chiếm hữu nô lệ? Một vài cuộc chiến tranh diệt chủng thì sao?” Cassie nói, giọng của nhỏ vỡ òa.

“Tại sao mi lại có mặt ở đây?” Rachel căn vặn Drode.

Drode thở dài. “Thật là buồn, ta có mặt ở đây để đưa ra cho các người một cơ hội hủy bỏ tất cả những điều này.” Hắn ta dang rộng hai tay và mỉm cười đầy ngụ ý. “Ta cần mấy người giúp đỡ.”

CHƯƠNG 4

Cassie

Tôi cười lớn. “Mi cần tụi này giúp đỡ. Mi, nghĩa là Crayak chứ gì.”

“Phải, khá lằng nhằng phải không?” Drode khinh khỉnh.

<Tại sao chúng ta lại phải giúp mi chứ?> Ax hỏi.

“Đó là toàn bộ bản thỏa thuận. Ông chủ của ta, Crayak vĩ đại và vinh quang, và người bạn của mấy người - một người rất ngờ nghệch, rất màu mè, thích đi can thiệp vào chuyện của người khác, người được gọi tên là Ellimist - có một thỏa thuận. Không một ai trong hai người họ thực sự đồng ý cho một giống loài tầm thường có tên Yeerk kia được sở hữu cái thiết bị hùng mạnh nhất trong lịch sử ngân hà.”

“Nói cách khác, *Vòng Xoáy Thời Gian* này có thể gây nguy hại cho bản thân Crayak,” Marco diễn giải.

Drode cười lớn. “Đừng có ngốc thế chứ. Không thứ gì đe dọa được Crayak. Tuy nhiên... ta đâu có muốn mấy con khỉ đầu chó dở hơi dở hám đó luẩn quẩn quanh *Vòng Xoáy Thời Gian*, phải không nào? Ai mà biết được chúng có thể gây tổn hại gì cho thiết bị đó cơ chứ? Ồ, chắc chắn rồi, đó sẽ là trò chơi hay trò cười khi chúng kết thúc hoàn toàn việc khởi sự các cuộc chiến diệt chủng hay việc tạo ra lòng căm thù giống loài -”

“Ừ há, có thứ gì vui hơn thế không?” Rachel nói giọng khô khốc.

“- nhưng, ai mà biết được có sự tàn phá nào khác nữa mà một thằng ngốc có thể tạo ra khi nó có trong tay cái thiết bị quyền lực đến như thế kia chứ?”

“Crayak có thể nắm giữ *Vòng Xoáy Thời Gian* cho chính mình,” Jake nói. “Gã ta có sức mạnh.”

“Ừm... ừ thì...” Drode ậm ừ.

Crayak và người Ellimist đối với loài người giống như loài người đối với lũ kiến vậy. Đó là những sinh vật gần như có quyền lực tuyệt đối. Một kẻ ác. Một người thiện.

Có thể là như thế. Chúng ta không tài nào chắc chắn được về điều đó.

<Những luật lệ,> Tobias nói. <Đó chính là vấn đề. Những luật lệ của cuộc chơi giữa Crayak và người Ellimist. Không ai tin tưởng người kia sẽ làm gì khi người đó sở hữu *Vòng Xoáy Thời Gian*. Bản thân cả hai đều không cần thiết bị này, họ có thể trao thiết bị này cho đồng minh của họ.>

Drode lấy tay bịt tai mình. “Có phải ta vừa mới nghe thấy tiếng một con chim kêu chiếp chiếp không ta?”

“Mi mới nói đến một thỏa thuận,” Marco nói.

“Phải,” Drode xác nhận. “Một thỏa thuận. Và đây là nội dung: Sáu người các ngươi sẽ được phép dò theo *Vòng Xoáy Thời Gian*. Hai ngày trước, cựu Visser Bốn đã lên đường đi du ngoạn. Các ngươi sẽ được dịch chuyển về lại đúng thời điểm đó và lúc ấy những lượng tử nguyên tử cấu thành mấy người cũng sẽ được... biến đổi cho phù hợp. Phải, đó là một cụm từ mà những trí óc giản đơn có thể nghe và hiểu được. Các ngươi sẽ được biến đổi phù hợp ở mức độ hạ nguyên tử để có thể cộng hưởng được với *Vòng Xoáy Thời Gian* khi nó đi xuyên qua thời gian. Đương nhiên là, những ký ức và nhân cách của chính mấy người sẽ được đệm thêm vô để bảo vệ cho các ngươi khỏi những thay đổi về thời gian.”

<Điều đó có tác dụng gì?> Ax hỏi.

“Có tác dụng là, giống như một tiếng vang, các ngươi sẽ đi theo *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nó làm rung động những sợi dây thời gian và mấy người sẽ dội lại những xung động đó.” Hắn ta ngưng nói và lúc lắc cái đầu về thán phục những từ ngữ mình sử dụng. “Giải thích quá rõ ràng rồi há?”

“Đó là thỏa thuận sao?” Jake hỏi. “Là nó sao?”

“Có còn gì khác nữa không?” Tôi hỏi Drode.

Drode cười thành tiếng. “Ồ, có. Có còn gì khác nữa đó, cô bé Cassie à. Cassie - kẻ sát nhân có lương tâm. Giết chúng, rồi khóc than cho chúng. Đó là Cassie của chúng ta.”

“Cái gì khác nữa ở đây là gì thế?” Tôi nhắc lại, không để con quỷ nhỏ ghê tởm đó thấy rằng những lời của hắn đã đánh trúng đích.

“Ông chủ Crayak của ta đã đề nghị một cái giá. Một sự bồi thường.”

“Một sự bồi thường ư?”

“Ừ,” Drode nói, bắt chước sự bền lển của loài người.

“Bồi thường gì thế?”

“Một người trong số các ngươi,” Drode nói. “Các ngươi có thể cứu được thực tại của mình, đặt mọi sự trở về đúng chỗ mà nó phải ở, kết thúc chế độ nô lệ, thay thế chế độ chuyên chế độc tài bằng chế độ dân chủ, hàng triệu cuộc đời được cứu sống, và để những khúc hát ca ngợi Chúa nơi thiên đường với vòng hào quang tự do được vang lên, chỉ đổi... chỉ đổi... bằng sinh mạng của một cá nhân.”

“Sinh mạng ư?” Tôi hỏi.

“Sinh mạng của một người trong số mấy người. Đó là cái giá của ông chủ Crayak. Một trong số các ngươi phải chết.”

CHƯƠNG 5

Cassie

“**K**hùng quá đi!” Marco kêu lên. “Ý tui là, tui đã nói mọi chuyện là khủng từ trước rồi, nhưng cái này thì tuyệt đối khủng, khủng thiệt là khủng luôn!” Cậu ấy chỉ tay vào tên Drode. “Mi hãy quay về và tâu với cái đồng phân Crayak đó, và cả người Ellimist nữa rằng: Đây không phải là nhiệm vụ dành cho tui này. Mấy người đó có thể sửa lại chuyện này mà. Thế thì đi mà tự sửa lấy đi và để tui này yên.”

“Nếu như chúng tôi không hành động gì hết thì chúng tôi sẽ quay trở về lại với cái thực tại khác phải không?” tôi nói với Drode. “Jake là một Đảng viên quốc xã trẻ tuổi, tôi là một chủ nô, tất cả chúng tôi đang sống như thế phải không?”

“Tại sao ngay cả tôi cũng không thấy có trong nhóm?” Rachel thắc mắc.

“Người ư? Một người có tâm thần bệnh hoạn có thiên hướng hung hăng và bạo lực như người sao, Rachel?” Drode cười phá lên, nói. “Người có mặt tại một trại cải tạo. Thế giới này chỉ có một vài chỗ cho những cô gái hung hăng, liều lĩnh thôi. Người đang được dạy cho biết chỗ của mình là ở đâu.”

“Nói cái gì? Cái gì của tôi cơ?”

Đột nhiên, xung quanh cổ tay của Drode, một cái đồng hồ to quá cỡ hiện ra. “Tất cả mấy người phải quyết định đi,” Drode nói, giơ cao cái đồng hồ. “Hai phút. Tíc tắc, tíc tắc. Rồi tất cả các người sẽ về lại nơi mấy người nên có mặt. Tíc tắc. Tíc tắc.”

Hắn ta thành linh biến mất giống như khi hắn xuất hiện.

“Chỗ của tôi á?” Rachel lăm bắm, không hoàn toàn tin tưởng vào mấy từ nhỏ mới thốt ra. “Không ai dạy cho mình biết chỗ của mình ở đâu hết á.”

“Được rồi. Hai phút. Visser Bốn đang chạy lòng vòng trong quá khứ làm xáo trộn tương lai. Mình cho là không có nhiều vấn đề xung quanh việc tui mình phải làm việc này đâu,” Jake nói.

<Hoàng tử Jake,> Ax nói, <bạn đã quên mất rằng có một cái giá mà chúng ta phải trả sao? Sinh mạng của một người trong chúng ta đó.>

Jake gật đầu. “Không có lựa chọn, Ax à. Có quá nhiều thứ dựa vào việc này. Hàng triệu cuộc sống đối chọi với một cuộc sống ư? Không phải vấn đề cần bàn cãi.”

“Vớ vẩn,” Marco nói. “Đây không phải là cuộc chiến của tui mình. Tui mình đứng ngoài vụ này đi.”

Rachel lượn lờ quanh Marco. “Cái gì? Và mình sẽ quay lại trại cải tạo nào đó á? Chế độ nô lệ sẽ trở lại á? Và tui mình sẽ đang tàn sát những dân tộc ở trong rừng rậm nhiệt đới á? Mình không nghĩ vậy đâu à nha. Mình không thể tin được ngay cả bồ lại có thể là kẻ trốn tránh giống như một con chồn đến như thế đấy!”

Nhưng Rachel lăm rồi. Với nhỏ, và có thể là với những người khác, chuyện đó vẫn còn chưa

trở nên rõ ràng mà. Nhưng tôi biết Jake. Chỉ có một sinh mạng mà Jake sẽ đem trao đổi như thế này mà thôi. Marco cũng quá rõ Jake. Có một sự kiện đã xảy ra giữa Jake và quân đội quỷ quái của Crayak. Chính Jake, chứ không phải bất cứ ai khác trong tụi tôi, tiêu diệt người Howler và cứu sống hành tinh Iskoot, hai cú giáng khủng khiếp cho tên Crayak. Jake cho rằng cậu ấy sẽ là người phải chết. Marco đã thấy được điều này ngay tức khắc. Cậu ấy không muốn chấp nhận một tương lai kinh khủng mà tụi tôi đã nhìn thấy trước. Cậu ấy đang đưa ra những lời nói nhằm cứu lấy cuộc sống của thằng bạn chí cốt.

“Tụi mình cứ tiếp tục để cho tất cả mấy chuyện đó xảy ra sao?” Rachel tiếp tục, giọng đầy giận dữ. “Tất cả mấy chuyện đó, tụi mình vừa mới trải qua á? Chế độ nô lệ ư? Kiểm duyệt ư? Chiến tranh ư? Cảnh sát chìm lợn lơ quanh những người vô gia cư và -”

“- và trò Pong ư?” Marco ngắt lời Rachel, làm mất đà nói của nhỏ. “Nè, đừng có ngốc thế chứ. Đây có thể chỉ là một cái bẫy tinh vi. Dù sao đi nữa, làm sao mà tụi mình sửa chữa chính xác được quá khứ chứ? Ý tui là chính xác đó nha. Có ai trong mấy bồ có được một pho lịch sử được lưu giữ trong đầu hần ta kia chứ? Làm thế nào mà tụi mình sửa chữa được quá khứ khi mà tụi mình thậm chí còn không biết nó bị hủy hoại bằng cách nào?”

Ax là người trả lời mấy câu hỏi của Marco. <Bất cứ việc gì mà Visser Bốn đang định làm, tụi mình sẽ không để cho hần làm.>

“Hãy, không đơn giản thế đâu. Bồ nghĩ Visser Bốn định thay đổi lịch sử ở chỗ nào thế? Hần sẽ tới chiến trường, tui đảm bảo với bồ đó. Chém giết và chết chóc. Và làm sao mà tụi mình biết được những hành động của chính tụi mình trong quá khứ không phải là nguyên nhân gây ra tất cả những sự việc này?”

<Thời gian cứ trôi,> Tobias lẩm bẩm. <Quá nhiều thứ phải suy tính. Quá phức tạp. Quá nhiều khả năng.>

“Được rồi, nè, thời gian không có nhiều. Đến lúc phải biểu quyết rồi,” Jake nói.

“Cái gì? Vị Tổng Chỉ huy muốn có một cuộc bỏ phiếu ư?” Marco móc má. Cậu ấy đang đánh trống lảng, đang ngốn hết thời hạn hai phút.

<Mình có cảm giác tệ hại về chuyện này, mình không thấy có cách nào để tụi mình có thể giải quyết ổn thỏa vụ này hết,> Tobias nói một cách miễn cưỡng.

“Mình thà chết còn hơn là làm một chủ nô,” tôi nói. “Nhưng...” Tôi bỏ lửng. Tôi không thể nhìn thẳng vào Jake. Tôi cảm thấy muốn bệnh.

Tôi cảm thấy Marco đang nhìn mình chăm chú. Cậu ấy muốn xem liệu tôi có hiểu chuyện không. Tôi bắt gặp cái nhìn của cậu ấy. Tôi chậm rãi gật đầu.

Tôi muốn giải thích. Với tôi, Jake có ý nghĩa lớn hơn nhiều so với bất kỳ ai trên đời. Với tôi cậu ấy có ý nghĩa ngang bằng với cha mẹ tôi vậy. Nhưng tôi không thể chiến thắng được ý nghĩ của mình một cách dễ dàng. Cái xã hội mà tôi vừa mới thoát nhìn thấy ư? Không. Dù phải trả bất cứ giá nào, tụi tôi phải ngăn chặn không để cho cái xã hội đó hình thành.

Marco thoáng mỉm cười buồn bã, chấp nhận lời tuyên án của tôi.

<Tôi sẽ đi bất cứ nơi nào Hoàng tử Jake bảo,> Ax nói. <Với lại, tôi rất khoái được trông thấy Vòng Xoáy Thời Gian.>

“Có ai đó định dạy cho mình biết chỗ của mình ở đâu ư? Ừ, phải đó. Tới luôn đi,” Rachel nói,

cười tự đắc với vẻ tự tin của mình.

“Marco?” Jake hỏi.

“Đây là biểu quyết của tui: Tui mình về nhà coi tivi. Năm mươi kênh truyền hình, hẳn sẽ có chương trình gì đó đang phát mà.”

Jake lắc đầu. “Mình không nghĩ vậy đâu. Drobe nói chỉ có một kênh truyền hình trong cái thực tại đó thôi.”

“Có một thôi á?” Marco hỏi, giọng run rẩy.

“Một thôi.”

“Đồng lòng há,” Jake khoái chí mỉm cười.

Marco quay lưng lại phía Jake. Cái cười toe toét biến mất. Nom cậu ấy như muốn khóc.

Mất tui tôi lại gặp nhau. Và không phải lần đầu tiên, tôi nhận thức được rằng ẩn sau tất cả những câu chuyện hài hước là một Marco thông thái biết bao nhiêu. Cậu ấy biết tui tôi sắp sửa làm gì. Marco biết có thể cái giá mà tui tôi phải trả là chính cuộc sống của thằng bạn thân nhất. Cậu ấy cũng biết tui tôi không thể bước chân vào trận chiến vô vọng này mà không nghĩ đến chuyện gì khác ngoài một sự thật hiển nhiên, một sự thật quá khủng khiếp.

Tôi nghiêng người sát vào Marco, để chỉ mình cậu ấy nghe thấy và nắm tay cậu ấy. “Crayak sẽ không có được Jake đâu.”

Marco gật đầu. Cậu ấy bóp tay tôi. “Bồ có cái quyền đó.”

“Thế nhé, nhất trí hết rồi nha,” Rachel nói. “Nhưng chưa xong, để mình tranh thủ mang theo mấy bộ đồ và mấy thứ nữa đã, được không? Hay là, tên Drobe bắn thủ kia, chưa xong nha. Chưa xong! Chưa xong! Chưa xong mà!” nhỏ la toáng lên.

Nhưng nhỏ đang la mấy câu đó với một sinh vật bụi chẳng dường như được chế ra hoàn toàn bằng thép.

CHƯƠNG 6

Rachel

“Chưa xong!”

Trời tối đen. Mưa tầm tã.

Và một người rất bụi con, cưỡi một con ngựa cũng rất bụi, mặc một bộ áo giáp bằng thép đang ở ngay trước mặt tôi.

"Hhhíííí! Hhhíííííí!"

Con ngựa hí lên một tràng và nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. Hai vó trước của nó bụi bằng cái

đĩa ăn tối hua hua trên không. Tôi đã xuất hiện ngay trước mũi nó mà lị. Cả hai đứa tôi. Cassie ở bên cạnh.

“Ôi trời ơi!” tôi than. “Mình biết hẳn ta sẽ làm việc này mà!”

Tôi liếc quanh trong bóng tối dày đặc. Tôi không trông thấy những đứa khác đâu. Chẳng có gì ngạc nhiên cả. Tôi chỉ thấy người hiệp sĩ trên lưng ngựa. Một ngọn lửa trại ẩm thấp đang nổ lộp bộp phía xa, hướng những tia sáng vàng vọt xuyên qua những thân cây chỉ đủ cho tụi tôi nhìn thấy hình dạng chiếc ủng xinh xắn bằng kim loại đặt trên bàn đạp cầu kỳ, chuôi dao bằng thép dài dọc theo bắp đùi ông ta, tay ông ta đi găng làm bằng giáp sắt được trang trí bằng những chiếc vòng kim loại móc vào với nhau nắm chặt dây cương, rồi chỗ nối nơi khuỷu tay, nón sắt có một miếng che mặt trang trí những món đồ kim hoàn được chau truốt tỉ mỉ, thanh kiếm đeo ngang hông được tra trong một cái vỏ màu đỏ.

“Người Thiếc ư?” tôi nén giọng.

“Ồ ồ, mình cho là không phải vậy đâu,” Cassie nói.

Hai chân tôi ngập trong bùn. Và với tôi, việc ngồi trên lưng ngựa trong cơn mưa tầm tã thiệt chẳng hay ho gì. Người kỵ sĩ áo đỏ trong bộ giáp sắt rất ư là kỳ quặc. Sau khi đã kèm được con ngựa, ông ta tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

SOẠT!

Rõ ràng là kỳ quặc mà.

“Sorcierres![4]” ông ta gầm lên, giọng của ông ta nghèn nghẹt vị vương tẩm che mặt.

“Cái gì cơ?” tôi hỏi.

“Mình không biết,” Cassie căng thẳng nói. “Chính xác là mình không nói tiếng Pháp.”

“Tiếng Pháp? Ông ta đang nói tiếng Pháp sao?”

“Như hiểu biết của mình, thì đúng thế đấy,” Cassie hơi cao giọng. “Mình có học tiếng Pháp chỉ trong nửa năm. Bài kiểm tra cuối khóa mình được điểm B-.”

Tay kỵ sĩ tuôn ra một tràng tiếng Pháp. Và rồi ông ta trở thẳng thanh gươm ngay vào tôi.

Tôi giơ hai tay lên, lòng bàn tay hướng ra ngoài. “Lạnh thấu xương,” tôi nói. “Không có vấn đề gì ở đây đâu. Chỉ là hai con bé ưt nhẹp đến từ tương lai đang đi dạo thôi mà. Rất vui được gặp ngài, cứ để chúng tôi tiếp tục đi dạo nhà. Không có vấn đề gì đâu mà.”

“Mấy đứa kia đâu nhỉ?” Cassie thắc mắc.

“Anglaises?[5]” người kỵ sĩ hét.

“Này! Mình biết từ này. Nó có nghĩa là ‘người Anh,’” Cassie nói, khá hài lòng với bản thân.

“Anglaises! Espionnes![6]”

“Gián điệp!” Cassie dịch nghĩa, gật gù ra vẻ rất tự hào. “Espionnes. Espionage. Gián điệp. Gián điệp người Anh. Ông ta nói thế đó.”

Tôi rút tay xuống quệt ngang trán gạt những giọt nước mưa đang chảy xuống mắt mình. Không xì nhè. Tôi nhìn Cassie. “Này, Cassie, khi mà ông ta nói ‘gián điệp người Anh,’ mình nghĩ đó chính xác không phải là một lời khen ngợi đâu nha.”

“A moi! A moi![7]” Kỵ sĩ áo đỏ la toáng lên, vẫn giữ thanh gươm trở thẳng mặt tôi.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa nện trên mặt bùn. Tôi liếc ra sau và thấy một cái bóng mờ mờ đang lao sầm sập về phía tôi. Tôi thoáng thấy ánh thép của bộ áo giáp lóe sáng và vải màu xanh lá cây. Và giờ đây, từ tứ phía, một đám người đang lốc thốc chạy tới, lội bì bõm trong bùn lầy.

“Có vẻ tệ đây,” tôi nói.

Tụi tôi bị một đám người bao quanh, mỗi lúc một nhiều. Và trong đêm đen, tôi nhìn thấy ánh thép của những thanh gươm, những lưỡi rìu và những ngọn giáo lấp lóe.

“Mình không biết tụi mình đang ở đâu và đang ở thời đại nào,” Cassie nói. “Tụi mình nên làm gì đây?”

“Tiếp tục sống sót, bồ thấy sao?”

“Biến hình ư? Tất cả tụi mình đều biết, một trong những kẻ này là Visser Bốn. Tụi mình không thể biến hình được!”

“Bồ có ý gì khác không?”

Một kỵ sĩ khác lao tới rầm rập như sấm dậy. Ông ta đập bùn phi tới rồi gò cương ngựa lại. Bốn cái vó ngựa của ông ta xúc bùn và những bụi cỏ sũng nước văng lên tung tóe. Đến giờ thì là một loạt những ngọn giáo rất dài, rất nhọn chia chĩa sau lưng tụi tôi.

“Họ mà thấy tụi mình biến hình, họ sẽ giết tụi mình luôn,” Cassie thì thầm.

“Trời tối lắm,” tôi nói. “Hơn nữa, họ sẽ cho rằng tụi mình là những sinh vật siêu nhiên. Chắc là họ sẽ bỏ chạy thôi.”

Tôi hoàn toàn không có chút tự tin nào rằng mình đang nói đúng. Nhưng tôi không định đứng im đó không đánh đấm gì hết rồi bị mấy ngọn giáo kia xuyên qua người, rồi bị mang đi nướng trên lửa dầu.

Tay hiệp sĩ mới tới, vói vài vệt bùn mờ mờ trên bộ đồ màu xanh lá cây, tay cầm cái khiên mòn vẹt, đặt câu hỏi cho chúng tôi. Tấm che mặt của ông ta được kéo lên trên lộ ra một hốc đen, và nếu đủ sáng, tụi tôi có thể nhìn thấy mắt và miệng của ông ta.

Kỵ sĩ áo xanh liền thoáng hỏi tụi tôi một câu. Tôi nhún vai. Tôi không biết liệu ông ta có nhận thấy cái vai của tôi khi nhún là một thứ bự hơn nhiều rồi, hay liệu ông ta có nhận thấy làn da của tôi đang trở nên sần sùi và ngả sang màu xám không nữa.

“Ce sont des sorcieres anglaises,[8]” kỵ sĩ áo đỏ giải thích.

“Tụi mình là người Anh,” Cassie dịch. “Mình cho rằng có thể hẳn ta đang nói từ ‘phù thủy’. Phù thủy người Anh. Hai phù thủy Anh đang đi dò thám.”

“Người Anh ư?” hiệp sĩ mới tới vặn lại.

“Hừm... thực ra là người Mỹ,” tôi nói.

“Phải, chúng tôi là người Anh,” Cassie xen ngang vào, rồi nói riêng với tôi. “Chỉ có thể là người Anh thôi, Rachel à, bởi vì làm gì có hai con nhỏ người Mỹ nào đang lảng vảng ở nước Pháp trong quá khứ kia chứ, phải không nào? Trở lại cái thời mà người ta còn bận áo giáp và đeo toòng teng ba cái đồ lủng củng mà coi. Mình nghĩ vậy đó.”

“À. Phải rồi. Người Anh,” tôi tán đồng, mặc dù giọng nói của tôi đã nghẹn nghẹn vì cái lưỡi của tôi bắt đầu lớn lên trong miệng, môi trên của tôi tan chảy ăn luôn vào lỗ mũi. Và lỗ mũi cũng bắt đầu bự ra.

“Rachel!” Cassie nói. “Bồ không...”

Nhưng tôi đang biến đổi rồi. Và đúng lúc đó, mấy gã người Pháp nhận ra điều đó.

Kỵ sĩ áo xanh hét lên một câu gì đó mà tôi cho rằng Cassie sẽ không bao giờ có thể dịch nổi, và rồi ông ta hạ thấp ngọn giáo của ông ta xuống song song với mặt đất, thúc ngựa và xông lên.

CHƯƠNG 7

Cassie

“Coi chừng!”

Rachel cố nghiêng người qua một bên nhưng nhỏ đang phồng lên quá nhanh trong khi mấy cái cẳng chân thì lớn không tương xứng. Nhỏ là một thứ tạp nham pha trộn giữa người và voi mà chẳng có bộ phận nào ăn khớp với bộ phận nào cả. Trông thiệt là hãi hùng.

Tôi chồm người về phía ngọn giáo.

Trượt rồi!

Tôi rớt xuống bùn ngay dưới chân con ngựa. Tôi thấy cơ thể bự chàng bằng của nó lơ lửng trên cao được phủ một tấm vải thêu, đầu của nó cũng được đội một lớp giáp sắt có những khớp nối. Nửa do bản năng, nửa do ngẫu nhiên, tôi đập vào kheo chân trái của nó một đập.

“Ááá!” tôi e là tôi đã làm gãy chân tôi rồi.

Con ngựa loạn choạng.

Mũi giáo sượt qua Rachel, chỉ cách nhỏ có vài milimét. Kỵ sĩ áo xanh tiếp tục thúc ngựa xông lên, ngay bên trên cơ thể tôi! Bốn vó ngựa nện bịch bịch quanh người tôi.

“Rachel!”

Ưc của con ngựa va cái rầm vào người Rachel. Nhưng giờ thì Rachel đã bự hơn, tuy không bằng con ngựa, nhưng cũng đã đủ lớn để không bị con ngựa xô té nhào.

Kỵ sĩ áo xanh ghìm ngựa của mình lùi lại, miệng không ngớt nguyên rửa và la hét.

Kỵ sĩ áo đỏ thúc ngựa của mình chạy tới. Ông ta giơ cao thanh kiếm trên cái đầu chù ụ của Rachel.

Phụt!

Phụt!

Cặp ngà trắng dài, cong vòng bắn ra từ khuôn mặt Rachel.

Thanh kiếm xé không khí bổ xuống tạo thành một đường cong.

CHOANG!

Lưỡi kiếm đụng phải ngà voi!

<Haha!> Rachel hét lên đắc chí. <Giờ thì xem xem mấy quý ông đây tệ hại đến mức nào nha! Chẳng lẽ mấy người muốn dạy cho ta biết chỗ đứng của ta là chốn nào sao?>

Tôi giật lùi, loạng choạng, té ngồi, mông ngáp trong bùn gần ba phân rồi lồm cồm bò dậy, lẩn vào trong bóng tối, khuất khỏi ánh sáng rọi từ đồng lửa trại, tránh xa cuộc hỗn loạn.

Trong cơ thể người, tôi chẳng giúp ích được gì cho Rachel.

Vừa khuất mình trong bóng tối, tôi đã biến hình thành sói nhanh chưa từng thấy.

Jake đang ở đâu ta? Mấy đứa kia đang ở đâu ta? Sao chỉ có hai đứa tôi rớt lại đây và đơn độc đối chọi với đám người này ta?

Jake có còn sống không ta?

<Nào, lại đây, mấy tên xấu xa kia. Thế nào, sợ rồi à?> Rachel giận dữ nói.

Hai kỵ sĩ khó khăn lắm mới ghìm cương được hai con ngựa đang cưỡi. Bốn cặp vó ngáp sâu trong bùn. Cái mùi toát ra từ cơ thể voi-Rachel vừa kỳ quặc vừa mới lạ khiến trí não hai con ngựa quay cuồng.

Đám bộ binh đã đứng xa ngoài cuộc chiến, điều đó đã cứu mạng Rachel. Nếu họ được lệnh sáp vô, nhỏ hần đã bị phanh thây rồi. Nhưng hai kỵ sĩ chẳng có bất cứ cử chỉ hay ra hiệu nào. Và tôi cho rằng phải thêm vài thế kỷ nữa sau đó, khái niệm chủ động mới được hình thành ở trong óc của mấy kẻ tôi tớ.

Đột nhiên, ngọn lửa nháng bùng lên.

Tiếng vó ngựa rền vang! Một ánh chớp sáng của thép bổ xuống dữ dội!

<Ááááá!> Nhỏ rú lên. Nhát chém cửa một vết sâu gần một tấc trên vai Rachel.

Hai kỵ sĩ thúc ngựa ngang qua Rachel rồi quay lại đứng bên cạnh nhỏ. Một người giơ cao thanh kiếm vấy máu. Người kia giữ cây thương thấp hơn.

“Rrracheeelllrrr!” Tôi ráng kêu lên để cảnh báo Rachel. Nhưng cái mõm sói của tôi đầy ắp những chiếc răng nanh dài vẫn còn đang bị đẩy nhô ra phía trước.

Tôi mới biến hình được phân nửa. Không sao. Không còn thời gian chờ đợi nữa!

Tôi nhảy chồm về phía trước, ngã dúm dui, vấp mặt xuống bùn vì hai cẳng chân người của tôi còn đang vịn vẹo và co rút. Tôi loạng quạng nhổm dậy, nhưng hai cánh tay tôi đang biến thành hai chân trước của con sói. Ngón tay biến mất, thay vào đó là những miếng thịt đậm dưới lòng bàn chân.

Lãng phí thời gian quá!

Hai kỵ sĩ xông vào.

Voi-Rachel rống lên.

Hai con ngựa hí lên sợ hãi nhưng vẫn cứ tiến bước.

Hai kỵ sĩ di chuyển sang phía bên kia Rachel.

Chuyện xảy ra trong chớp mắt.

<Ááááá!> Rachel rống lên đau đớn cùng một lúc với việc nhỏ xoay vòi và vung sang ngang.

Tôi nhìn thấy mũi giáo thò ra từ bên mạng sườn nhỏ. Ngọn giáo bao gồm mũi thép sắc nhọn và cán gỗ xuyên qua sườn nhỏ cả khúc, phải dài tới sáu tấc.

Tôi thấy một con ngựa không người cưỡi biến mất trong bóng tối.

Rồi tôi thấy kỵ sĩ áo đỏ. Ông ta đang bị cái vòi voi dày cui, mạnh mẽ của Rachel quăn quanh người như một con măng xà giờ lên cao. Hai cánh tay trong bộ giáp sắt cào cào cái vòi một cách vô ích.

Ông ta hét lên từ gì đó với người ở bên dưới.

“Hreee-EEEEEEE-uh!” Rachel rống lên trong cơn thịnh nộ của con voi.

Kỵ sĩ áo xanh đang quay vòng trở lại. Ông ta rút gươm ra khỏi vỏ.

Một nửa số quân bộ binh chạy trốn, miệng la chí chóa. Nhưng số còn lại đang xông đến chỗ Rachel hỗ trợ cho tay hiệp sĩ.

Tôi ráng đứng dậy nhưng bỗng nhiên tôi thấy có một hơi gió thoảng phía sau cổ, tôi vụt nhảy chồm lên. Bản năng của sói giúp tôi lộn tròn một vòng, nhanh như mèo.

THỊCH!

Một ngọn giáo cắm xuống đất ngay cạnh tôi. Tôi thấy một tên lính bộ đang nhìn xuống tôi bằng một ánh mắt hoang dại. Anh ta đang cố giật mạnh ngọn giáo ra khỏi mặt đất.

Giờ thì tôi đã là một con sói hoàn chỉnh. Và anh lính kia nhận ra rằng anh ta sẽ không thể giật ngọn giáo kia ra khỏi đất kịp lúc.

Tôi nhe răng và gầm gừ.

Anh ta quay đầu và bỏ chạy, miệng hét ồm ồm. Tôi không biết anh ta hét những gì nhưng tôi biết trong chuỗi âm thanh phát ra bằng tiếng Pháp đó có từ ‘ma sói’.

Rachel rống lên, “Hrrrr-EEEE-yah!”

Tôi bừng tỉnh. Và giờ đây tôi đã có đầy đủ giác quan của sói. Tôi có thể ngửi thấy mùi voi, mùi ngựa, mùi mồ hôi, mùi rác rưởi, mùi rêu và mùi bùn.

Tôi cũng ngửi thấy mùi sợ hãi.

Và trong một ánh chớp lóe sáng, tôi nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng thời Trung cổ.

Kỵ sĩ áo xanh trong bộ giáp sắt dính đầy nước mưa và bùn đất, cưỡi một con ngựa to tướng choàng bộ chế phục màu xanh lá cây bẩn thỉu, đang xông lên, gươm chìa về phía trước. Hẳn ông ta đang tưởng rằng mình đang chìa gươm thẳng vào một con rồng.

Còn con rồng - chính là chú voi Phi châu bụi bành ky - cũng đang xông vào ông ta, cặp ngà chìa ra, cái vòi vươn cao trong không khí quẩn quanh kỵ sĩ áo đỏ đang quần quai, la hét, bắt lực.

Quả đúng là kỵ sĩ áo đỏ đã hoàn toàn bắt lực. Trong tay không còn thanh kiếm của mình, chỉ còn một ngọn giáo, có lẽ kỵ sĩ áo xanh còn có thể có một cơ may. Không phải là cơ may chống lại Rachel. Nhỏ đang định quăng người kỵ sĩ áo đỏ anh em của ông ta vào người ông ta sao cho cú rơi người của kỵ sĩ áo đỏ không gây hề hấn gì.

Tôi vùng dậy khỏi bùn lầy và phóng hết tốc lực về phía tay kỵ sĩ. Bốn bàn chân có đệm thịt chạy như bay!

Một lính bộ binh hiện ra lơ mờ trước mắt tôi. Tôi chạy điên cuồng ngang qua hắn, thấy hắn đang múa gươm loạn xạ hướng mũi gươm về phía tôi. Tôi gầm gừ. Hắn té khuỵu xuống.

Tôi lao tới, tru lên, nhẹ nhàng chặn chân lên cái đầu tròn u của hắn, đá hắn cái nữa rồi phóng vượt qua khoảng không.

Tôi ụp người vào hiệp sĩ áo xanh. Ông ta văng ra xa, té lăn quay, vai đập xuống đất, mặt chúi xuống bùn.

Tôi nhảy tới, đứng trên người ông ta. Hàng tấn thịt màu xám tiếp tục bước tới, bốn cái chân to như bốn cái thân cây dễ dàng di chuyển qua bãi bùn lầy.

Tay kỵ sĩ ráng nhồm người dậy, nhưng bùn đất níu ông ta lại.

<Năm yên đó, tên gốc kia!> giọng chán chường, tôi nói. <Người muốn bị dậm nữa hả?>

Tôi nghe thấy những tiếng chân lạ đang chạy tới. Và các giác quan sói-tôi xác được một mùi mới. Một thứ mùi chắc chắn không thuộc về vùng đất này.

Tôi dám chắc đó là mùi sốt salsa[9].

Ngẩng đầu lên, tôi trông thấy Jake và Marco.

Jake bằng xương bằng thịt, vẫn còn sống nhăn.

<Hôm nay, ai trong hai bồ đã đánh chén trong quán *Chuông Bánh Xèo* hử?>

Đó là một tình huống chẳng hay ho gì.

Tôi thấy bức mình hết sức.

Một tay hiệp sĩ sa lầy trong đám bùn. Một tên lính bộ đang quỳ gối, run rẩy và lạy như tế sao. Tay hiệp sĩ kia thì đang bị Rachel dùng vòi quần chặt. Ông ta lủng lẳng trên không cách mặt đất gần hai mét.

<Ồ. Chào anh Jake. Chào Marco,> Rachel reo lên.

<Chào,> Cassie thở thê. <Tụi mình đang... ừ... ừm...>

“VẬY là, tụi mình đang ở đó, rồi bỗng nhiên xuất hiện ở giữa một đám lều bạt đầy những kẻ mặc áo giáp,” tôi nói giọng đều đều. “Cố nhiên là tụi mình phải có suy nghĩ rằng tốt nhất là đừng gây ra sự chú ý, đừng gây ra bất cứ phiền toái nào chớ.”

<Anh có bị khùng không đó?> Rachel hỏi.

Tôi cúi người và nắm lấy cánh tay hiệp sĩ áo xanh, Marco túm lấy tay kia và tụi tôi giật mạnh, ráng kéo ông ta ra khỏi đám bùn. Trong khi đó, ông ta cứ chửi rủa tụi tôi bằng tiếng Pháp.

“Mình dự tính là mình sẽ thử khéo léo tiếp cận,” tôi nói. “Nhưng, dĩ nhiên rồi, chỉ có mình mình thôi. Với mình, không bao giờ có chuyện biến thành voi rồi đập mặt người ta xuống bùn!”

<Anh bị khùng rồi.>

“Sao mà khùng được cơ chứ? Chỉ vì đúng vào cái lúc anh đang nghĩ ‘Tuyệt, tụi mình đã qua mặt được đám lính canh rồi,’ thì đột nhiên anh nghe thấy tiếng của một CON VOI?!”

Marco phá ra cười. “Một nửa đám lính bộ đó quay ngược về lều, cực kỳ hoảng loạn và lấp bấp về rỗng và quý sù.”

<Nè, chúng khởi sự trước à nha,> Rachel phân trần.

Tôi thở dài và bóp trán. “Rachel à.”

<Dạ, anh Jake?.>

“Em có nghĩ đến chuyện em bỏ tay hiệp sĩ đó xuống rồi hoàn hình, và thế là tụi mình có thể chuẩn khỏi đây mà không xóa sổ mười ngàn người Pháp trong tương lai, những con người có thể là hậu duệ của hai gã này không?”

<Anh biết không, hắc đâm giáo xuyên vào người em,> Rachel cắn nhằn.

Tôi giúp hiệp sĩ áo xanh đứng dậy. “Xin thứ lỗi,” tôi nói. “‘Xin thứ lỗi’ nói tiếng Pháp như thế nào thế?”

“Xiiin lôôô! phải không ta?” Marco nói. “Tôô! vô cùùù! xiiin lôôô!”

“Hay quá hén, Marco,” tôi nói.

Cassie đã hoàn hình. Rồi đến lượt Rachel nhẹ nhàng đặt ký sĩ áo đỏ xuống đất và cũng bắt đầu hoàn hình. Tôi thấy ký sĩ áo đỏ đang hướng mắt tìm thanh gươm bị rút.

“Này! à ờ,” tôi nói. “Đừng, đừng, đừng.”

Ông ta dừng lại.

Đúng lúc đó Tobias từ trên những tán cây sà xuống. Một con chim săn mồi nữa bay cùng với cậu ấy - Ax trong lối điều mướp.

<Thấy chưa, chú Ax. Cháu đã bảo đó là Rachel mà. Bất cứ lúc nào chú mà nghe thấy tiếng la hét rồi người chạy như vịt, chắc chắn chú sẽ tìm thấy cô bạn Rachel của chúng ta ở đâu đó gần đấy.>

“Mắc cười chưa,” Rachel nói. “Chúng bắt đầu trước mà. Cassie à, bồ phải nói với mấy anh chàng này ai là kẻ khởi sự trước đi chứ!”

“Thôi, được rồi, nè, nghe nè, tội mình đã lại tụ họp đông đủ rồi. Hãy chuồn ra khỏi chỗ này trước khi tội mình kịp lôi kéo nguyên quân đội Pháp tới bây giờ,” tôi nói. “Hắn là có khoảng hai trăm gã sau lưng tội mình, ở bãi cắm lều đằng đó đó.”

<Nhiều hơn đó,> Tobias nói. <Mình không thể nhìn tỏ tường trong đêm, song mình thấy nhiều hơn, phải đến hàng ngàn lính phía sau tội mình. Lửa trại nhan nhản khắp nơi. Và cũng có vài toán quân ở phía trước mặt tội mình.>

<Hai đạo quân sao?> Ax hỏi.

“Và tội mình lọt thỏm giữa hai đạo quân ấy à?” Marco nói. “Tuyệt.”

“Hai đạo quân sao? Cuộc chiến tranh nào vậy? Năm nào vậy?” Cassie hỏi.

Tôi nhún vai.

“Mình nghĩ là gã áo xanh đó nói tiếng Anh,” Rachel nói.

Tôi dòm hiệp sĩ áo xanh. Nếu bỏ áo giáp ra, ông ta chẳng bự con hơn tôi bao nhiêu. Đứng chơ vơ, chân ngập sâu trong bùn, không vũ khí phòng thân, trông ông ta không quá đáng sợ.

“Xin lỗi, thưa ngài, xin ngài cho biết năm nay là năm mấy? Và những ai đang tham gia cuộc chiến này?”

“Ta không nói chuyện với đồ phù thủy,” hiệp sĩ nói giọng ngạo mạn, âm điệu tiếng Anh nặng chịch.

Marco nén tiếng cười rúc rích.

“Tôi không phải là phù thủy.” Tôi chỉ vào Rachel. “Hai cô nhỏ kia mới là phù thủy. Tôi cứu sống ông mà.”

“Ê này!” Cassie phản đối.

Tay hiệp sĩ mất một phút để dẫn đo suy tính. “Đây là năm của Đức Vua của chúng tôi, năm 1415. Đức Ngài cao vời của chúng tôi là Vua Charles đệ Lục. Quân đội Hoàng gia Pháp, dưới sự lãnh đạo của Đô đốc nước Pháp và các Hoàng tử mang dòng máu hoàng gia, có mặt ở đây để đẩy lùi kẻ xâm lược, Vua Henri đệ Ngũ của nước Anh, kẻ đã đưa ra lời biện hộ rằng ngai vàng của nước Pháp là không xứng đáng.”

“Người Pháp và người Anh ư? Tội mình về phe nào đây?” Rachel hỏi.

“Tội mình chẳng về phe nào cả,” tôi nói. “Tội mình chỉ có mặt ở đây chỉ cốt dừng để Visser Bốn làm xáo tung những sự kiện mà lẽ ra nó phải xảy ra tại đây thôi.”

“Nhưng tội mình không biết điều gì lẽ ra phải xảy ra tại đây,” Cassie chỉ rõ.

<Rắc rối chính là ở đó đó,> Tobias nói.

“Được rồi. Thứ nhất: Tội mình sẽ không làm bất cứ điều gì cho tới khi tìm thấy Visser Bốn. Và khi mình nói là không làm bất cứ điều gì thì có nghĩa là nó bao gồm cả việc dùng vôi vắn veo những tay hiệp sĩ người Pháp cho tới khi họ nổ bực ra như mấy cây xúc xích bị hấp quá lửa đấy nha.”

“Ông ta mặc áo giáp mà! Ông ta nào có cảm giác gì!” Rachel phản đối kịch liệt.

“Hãy chỉ đứng ngoài quan sát thôi,” tôi nói. “Thứ mà tội mình đang tìm kiếm là bất cứ kẻ nào không thuộc về nơi này. Và tội mình cũng đang tìm cả *Vòng Xoáy Thời Gian* nữa đó. Ax nè?”

<Vâng, thưa Hoàng tử.>

“Cái thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian* đó hình thù ra sao?”

<Tôi không biết.>

“Càng ngày càng thú vị,” Marco lẩm bẩm chẳng có chút nào hứng khởi cả.

“Thôi, được rồi, cứ dòm... cứ ngó vậy. Và nhớ một điều rằng: Tội mình chỉ sắp xếp lại những gì mà Visser Bốn làm xáo trộn tương lai thôi nha. Thế nên phải hết sức cẩn thận. Phải bao quát hết toàn bộ khu vực này. Nếu như tội mình là một thứ tiếng vọng hay là một thứ gì đó đại loại như thế thì Visser Bốn hẳn sẽ ở quanh đây thôi. Bất cứ ai cũng có thể phát hiện ra hắn. Tội mình phải di chuyển thật chắc, tuân thủ theo luật.”

Tôi nhìn đám bạn đứng xung quanh, và cố gắng nhìn thẳng vào mắt của từng đứa khi nhắc lại từng từ: “Nghiêm chỉnh theo luật lệ. Mấy bồ hiểu chưa? Thằng cha này có thứ vũ khí nguy hiểm nhất trên đời. Tội mình không thể để hắn cao chạy xa bay. Cá nhân hắn, cuộc đời hắn sẽ kết thúc tại đây.”

CHƯƠNG 9

Marco

Mặt trời sắp sửa ló dạng. Màn đêm đen bắt đầu mờ dần.

Tụi tôi - một đám tạp nhap chim săn mồi - bay mãi miết. Tụi tôi hoàn hình, rồi lại biến hình, rồi lại tiếp tục bay. Mặt trời lên cao mà tụi tôi vẫn chưa nhìn thấy bất cứ kẻ nào có vẻ là Visser Bốn cả.

Thế nhưng, tôi lại nhìn thấy một vài bộ áo giáp rất “bảnh”, đa phần là phía bên quân Pháp. Lính Anh thì nom khá toi tả, phân nửa quân lính dường như bị mắc bệnh đường ruột. Cứ mỗi năm phút lại thấy có một người lính Anh chạy tuốt vô bụi rậm và... hừm, để tôi diễn tả theo kiểu này vậy nhá: bạn chả muốn thấy hành động của họ trong bụi cây đâu, nhất là với nhãn lực siêu phàm của loài ỏ biển.

Tôi lượn trên khu trại quân lính Anh đến lần thứ hai mươi rồi. Mấy vị thủ lãnh, bao gồm cả một vị, tôi cho là Đức vua, đang tập trung tham dự một nghi lễ cổ xưa. Thời La Mã cổ đại, đó là *Cuộc Hành Lễ Thứ Ba*[10]. Điều này khiến tôi băn khoăn không hiểu họ có chút hy vọng chiến thắng nào không nữa. Ý tôi là, đó có lẽ là một nghi thức của nhà thờ. Nhưng sao lại là nghi thức thứ ba? Điều đó chẳng có dấu hiệu nào thể hiện lòng tự tin cả. Nó giống kiểu: “Giờ thì tôi sẵn lòng có mặt ở đó bất cứ giây phút nào, Thừa Đẳng tối cao, vì đã có Thánh Peter thu dọn giường giúp tôi rồi” hơn.

Mấy người này, từ hiệp sĩ, quân lính đến các cung thủ, v.v... đều là một đám người nhếch nhác. Có vẻ như tất cả đám người đó cả thế kỷ nay rồi chưa giặt đồ. Mặt mũi thì lem luốc. Răng lợi thì hồng hết, ý tôi là răng thì cái nào cái nấy ố vàng, có cái đen xì luôn, lợi thì xung u hết cả. Họ là những tay hiệp sĩ và những gã khác nữa vênh váo, đi lại nghênh ngang. Những kẻ này, hàm răng của họ, cổ lăm, may ra mới đếm được có bốn cái răng rưỡi là còn nguyên vẹn.

Còn nói đến mấy cái đầu của họ, thì đây: Bạn sẽ không muốn có nhãn lực cực tốt để nhìn thấy tóc của mấy người này đâu. Không chỉ có bộ chết mà còn có chí nữa nha. Cũng không phải chỉ có một hay hai con đầu. Cái đầu nào đầu nấy cứ như là một thành phố Manhattan cơ man là chí, một thành phố Hồng Kông toàn là bộ chết. Chúng bò lổm ngổm, tụ thành từng đám bộ trên đầu mấy gã này cứ như là các fan hâm mộ đến nghe hòa nhạc của Phish[11] vậy.

Còn da thì sao ư? Vảy nển, mụn đỏ lấm tấm, u nhọt, mụn cóc, hàm bà lằng đủ thứ mà bạn có thể nghĩ tới cứ như một đám bộ cánh cứng đang trú ngụ trên khuôn mặt họ, nhưng thực tế thì, đó là những chấm đầu đen, những dấu tích của bệnh đậu mùa. Hầu hết các khuôn mặt đều như thể bị ai đó nã một loạt đạn thẳng vào vậy. Những cái nốt rỗ trên mặt sâu đến mức bạn có thể thọc trọn một đầu ngón tay vô được. Tàn tích của bệnh đậu mùa, dĩ nhiên là như thế rồi.

Đám đông quân lính này chẳng có gì hấp dẫn hết, bất kể là lính Pháp hay lính Anh, ngoại trừ quân Pháp có nhiều ngựa hơn và bộ giáp sắt nom bảnh hơn.

Ax cưỡi gió bay lượn trên không, cao hơn tôi chừng sáu mét, gần phía quân Pháp hơn.

<Tôi không có ý xúc phạm tổ tiên của bạn, Marco à, nhưng nếu như bọn Yeerk đã tới vùng này, chắc hẳn chúng đã bỏ đi để tìm giống loài khác làm vật chủ. Những con người này đã có đủ thứ sinh vật ký sinh trên người để mà họ cung phụng rồi.>

<Ồ, thế à? Thế cách đây ba, bốn trăm năm, người Andalite của bồ nom như thế nào?>

<Về mặt công nghệ, chúng tôi khá là lạc hậu,> Ax khụt khịt, <nhưng khi chúng tôi được phát hiện ra, chúng tôi là những sinh vật sạch sẽ. Những con người này thật là dơ dáy quá.>

<Họ là... Ê! Này! Jake! Rachel! Tất cả mấy bồ! Mấy gã này tên nào tên nấy đều lem luốc, chí rận đầy đầu và mặt mũi thì rỗ nhằng rỗ nhịt!>

<Bồ mất ba giờ đồng hồ chỉ để nhận ra điều đó thôi sao?> Rachel vắn vẹo. <Bồ quả là một thiên tài, Marco à.>

<Thôi nha, Rachel, bồ thử đoán xem ai sẽ không có những tất cả những đặc điểm nhận dạng khó ưa này>

<Dĩ nhiên là Visser Bồn!> Cassie nói. <Hắn có một cơ thể thuộc về thế kỷ hai mươi! Í, thế kỷ hai mươi một chữ. Hắn ta sẽ không bị rỗ, không có chí và răng miệng sạch sẽ, sáng bóng!>

Giờ, mặt trời đã nhô cao khỏi đường chân trời. Nghi thức đã xong. Có vẻ như họ sẽ không tiến hành thêm một nghi thức nào nữa cả. Tôi đoán rằng ba là đủ rồi.

Người mà tôi cho là đức vua Anh đang dạo bước cùng mấy anh chàng cận vệ trẻ tuổi, cả chủ lẫn tớ cười váng lên, cái kiểu cười mà người ta thường cười mỗi khi họ thấy lo sợ nhưng vẫn muốn ra vẻ thư thái, bình tâm. Tôi ngó kỹ ông ta. Không, ổng không có vẻ gì là người thế kỷ hai mốt cả. ổng cũng có nhân dạng khó ưa y chang bất kỳ ai khác. Tôi ngó sang kiểm tra mấy anh chàng, gã nào gã nấy đều trông cao to lực lưỡng. Tôi đoán họ là những hiệp sĩ thân cận của đức vua, nhưng nếu như mấy gã này không bán những bộ áo giáp lưới và đeo gươm thì chắc hẳn bạn sẽ nghĩ đó là mấy kẻ chuyên đâm thuê chém mướn của Mafia. Chúng chả có tí tẹo tương tá nào giống như những anh hùng hành động trong phim của Schwarzeneger[12] cả. Hầu như cả đám, đứa nào cũng có những bắp thịt rắn chắc, thậm chí còn hơi mập nữa. Tôi e rằng chả có gã nào trong số này biết đến từ “rau” hết. Nhưng, chúng không hẳn là quá mập, mà kiểu như là “A ha! Lưỡi dao của ngài chỉ đơn thuần là đâm xuyên qua lớp mỡ bụng và chạm đến một quả thận của ta thôi! Chỉ là một vết thương ở phần mềm thôi! Cứ tấn công đi, thưa ngài!”

Mấy gã trai trẻ này là một đám phiến hà.

Và giờ thì đức vua đang nói chuyện với quân đội của mình. ổng nhảy lên một thân cây đổ và hai tay bắt đầu khua khua như một chính trị gia hay như là một ông bầu bóng đá.

Tôi không thể nghe thấy rõ hết từng lời ổng nói, song đại để ý của ổng là: “Hỡi các binh lính, lực lượng chúng ta rất hùng hậu, song chúng ta có mặt ở đây là vì một mục đích cao cả, đó là ta muốn ta sẽ trở thành vua của nước Pháp. Thế nên hãy đá đít mấy tên lính Pháp kia và trong trận chiến cuối cùng này, tất cả chúng ta sẽ cực kỳ hài lòng với bản thân mình vì chúng ta đã thực sự sống sót.”

Về cơ bản, những lời nói lên gân nhảm nhí này cũng giống như những lời của đám Animorphs tụi tôi thường nói với nhau mỗi khi chuẩn bị bước chân vào một trận đánh.

Rồi, hoàn toàn bất ngờ, tôi nhìn thấy hắn.

Không phải là một kỵ sĩ mà là một cung thủ. Hắn đeo trên lưng một cái cung và một ống tên đầy ắp các mũi tên. Hắn bận đồ giống hệt các cung thủ khác: một cái áo khoác da rộng thùng thình được đính những cái nút mũ bằng thép trên khắp cái áo sơ mi gắn vòng kim loại. Quần của hắn coi bộ như thể được may bởi một cô thợ chỉ có ba ngón tay với cái kim là một cây viết bic. Hắn đứng lẫn trong đám cung thủ đang di chuyển về phía hàng ngũ quân Pháp.

<Tui thấy hắn rồi!> Tôi báo động cho đám bạn. <Ở kia kìa, hàng thứ ba, vị trí thứ ba. Hắn là một cung thủ người Anh.>

<Cứ tiếp tục di chuyển,> Jake nói. <Cứ bình tĩnh. Tụi mình cần chọn đúng thời điểm.>

<Tui cho rằng trận chiến này chuẩn bị bắt đầu rồi. Nếu mấy bồ muốn mua bắp rang và bánh bơ nho thì hãy nhanh nhanh lên.>

Quân Anh tiếp tục di chuyển. Quân Pháp, với số lượng binh lính nhiều gấp bốn lần, vẫn rất bình thản chờ đợi. Rất nhiều lính Pháp vẫn thả ngựa đứng không, đi lòng vòng nói chuyện với nhau, vẫn tiếp tục uống rượu, ăn bánh, bàn bạc kế hoạch gì đó với các bà, và cả chơi bài nữa.

Ngăn cách giữa hai đội quân là một cánh đồng hẹp, lầy lội được bao bọc bởi hai hàng cây ở hai phía.

<Quân Anh sắp sửa bị dập toi tả,> Rachel nói. Nhỏ, trong lốt đại bàng đầu bạc, đang chao xuống phía trước mặt tôi, lượn những vòng tròn thiệt rộng.

<Có thể không phải,> Jake trầm ngâm. <Cánh đồng quá hẹp. Quân Pháp không thể kịp tập hợp toàn lực lượng để chống đỡ được.>

<Anh dám cá với em không?> Rachel hỏi.

<Đó không phải là lý do tại mình có mặt ở đây,> Cassie nhắc nhở. <Không phải chỗ để mấy bồ cá cược đâu.>

<Tại sao tại mình có mặt ở đây. Đó chính là câu hỏi cần phải trả lời,> Ax nói. <Điểm mấu chốt của sự kiện lịch sử cụ thể này là cái gì thế? Một sự thay đổi tại thời điểm này làm sao lại có thể dẫn đến những thay đổi khiến tại mình nhận biết được đây?>

<Mình không biết nữa,> Jake thừa nhận.

<Visser Bốn hần cũng không biết,> Cassie nói. <Tất cả những gì hần biết về loài người đều xuất phát từ những hiểu biết của vật chủ của hần.>

<Tuyệt!> tôi thốt lên. <Đây được gọi là thẳng mù dốt thẳng mù lại đòi lật đổ cả lịch sử của...>

Tôi ngưng giữa chừng câu nói của mình bởi vì tôi nhìn thấy một thứ mà loài chim hồng bao giờ..., đúng, hồng bao giờ muốn thấy.

Tôi thấy có khoảng hai ngàn tên lính đang đặt đuôi chữ V của mũi tên vào dây cung, rồi nâng cung lên kề tai và đột nhiên giương cung hướng thẳng lên trên.

Hướng thẳng lên phía tôi.

CHƯƠNG 10

Marco

Tôi đang nhìn chăm chăm xuống hai ngàn đầu mũi tên và hai ngàn gã lính đang nheo mắt, con mắt kia nhắm dọc theo mũi tên... vào tôi.

<Ồ ồ!>

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Tên bay kín mít không trung. Nhìn cứ như là một trận mưa đá từ hồi xưa hồi xưa í, nhưng

mà là trận mưa tên.

Phụt!

<Áááá!>

Một mũi tên bay đâm xuyên qua cánh tôi. Tôi ngoặt gấp.

Phụt!

<Chúng đang nhắm bắn tui!> Tôi hét inh ỏi. Một vết thương sắc ngọt trên cánh, máu chảy thành dòng tạo thành một đường đỏ lôm trên lông vũ của tôi. Cái cánh bị thương xui dần, nhưng tôi vẫn có thể tiếp tục bay được.

<Chuồn khỏi đó mau!> Rachel hét.

<Xì... bồ nghĩ thế à?!> Tôi phát khùng.

Tôi đập cánh nhưng hình như tất cả mấy gã khờ ở dưới đất đó đang cố gắng giết chết tôi. Họ đang lấp lại tên. Nhưng tôi đang đổi hướng bay, không phải là chúc xuống theo đường thẳng đứng bởi vì một cánh của tôi đã xui lơ, nhưng tôi vẫn đang di chuyển. Ít nhiều gì thì tôi cũng đang di chuyển hướng về phía trước hàng quân của lính Anh, cố gắng đáp xuống khu đất trống. Tôi chỉ biết chắc một điều rằng: Tôi không muốn cố gắng bay ngang qua ngay trên đầu đội quân của nước Anh.

Xui xẻo thay, đó là một sự sáng suốt dở òm. Cung thủ được bố trí ở cả hai đầu hàng quân, ở trong rừng! Tôi đang chúi đầu vào đúng chỗ của hai ngàn cung thủ khác ở đầu kia hàng quân.

Á à a. Tôi cố gắng quay đầu lại, cố gắng đổi hướng bay. Tôi sẽ phải chạy bộ trong không trung, nếu cần phải thế.

Tên đã được nạp xong xuôi, những cánh cung được giương lên, và...

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Trượt sạch! Tôi đã không còn ở trên đường tên bay nữa rồi, và giờ tôi có thể quan sát đích của dàn tên này hướng tới. Chúng bay chúc xuống, hướng về phía hàng quân lính đang cười ngửa. Có lẽ có khoảng ba trăm kỵ sĩ, nhiều gã bận những bộ áo giáp như được mô tả trong chuyện cổ tích, một số ít gã thì bận những bộ áo giáp hiện đại hơn một chút. Nhưng tất cả ba trăm gã này đều đang hò hét từ sau tấm khiên che mặt, tay lăm lăm những ngọn giáo dài nằm ngang.

Đội kỵ binh Pháp thẳng tiến về phía các cung thủ Anh. Những cung thủ Anh đang ở phía sau một bức tường lọt chọt những mũi giáo nhọn chĩa về phía những chú ngựa Pháp. Xui xẻo thay cho quân Anh, những mũi giáo nhọn của họ sẽ không thể ngóc lên khỏi bùn lầy cho coi.

Nhưng mấy cái mũi giáo nhọn đó là chuyện nhỏ, vấn đề nằm ở chỗ mấy mũi tên kia.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Hàng ngàn mũi tên, tất cả đều được bắn ra trúng đích, tất cả đều đang cong vòng, tất cả dường như đang lơ lửng trong không trung. Hàng ngàn mũi tên với thuốc độc được tẩm vào mỗi đầu nhọn, chỉ chực chờ phóng ra. Ngay cả một con ruồi cũng không có cơ hội lọt qua được bức tường tên đó.

Cứ lần lượt, lần lượt từng mũi tên trúng vào tay, vào cổ, vào vai, vào đầu, vào đùi và vào mặt quân lính Pháp. Bỗng nhiên, tất cả những gì đang diễn ra bên dưới tôi bây giờ không còn là một trò đùa chút nào nữa.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Một lần nữa, tên bay vèo vèo, phóng về phía hàng kỵ binh đang hỗn loạn.

Những tay hiệp sĩ đứng đầu đội quân hầu như không bị hề hấn gì nhờ có bộ áo giáp sắt của mình. Ngay cả đám ngựa họ cưỡi cũng được che chắn dọc suốt từ đầu, qua cổ, đến hết lưng bằng những bộ giáp sắt. Nhưng những loại tên dày đặc đến mức chúng cũng tìm được lối để chui qua những khe hẹp xẻ giữa miếng che mặt của mấy tay hiệp sĩ.

Người ngã gục. Ngựa khuyu gối.

Nếu như tôi mà còn nấn ná ở giữa làn tên đó chỉ thêm một giây nữa thôi, làm sao tôi tránh nổi làn mưa bão tên như trút đó kia chứ. Lúc đó, hẳn tôi không chỉ bị bắn trúng mà còn biến thành một cái gối cắm tên nữa kia.

Giờ thì tiếng gào thét, rên rỉ bắt đầu cất lên. Mấy gã bị tên cắm vô cổ, vô bụng, bị loại ra khỏi hàng ngũ, cả đám rớt xuống đất, bò lổm ngổm, ráng đứng dậy, rồi lại ngã lăn quay. Ấy, không chỉ người mà cả ngựa cũng hí vang. Và cái âm thanh đó hẳn tôi sẽ không bao giờ quên được. Đội kỵ binh Pháp rút lui. Nom họ nhếch nhác, thất thểu. Họ dẫm đạp lên xác binh lính của mình và lùi về tuyến sau.

Quân Anh tiếp tục tiến bước, có vẻ khá tự tin vào bản thân mình, như thể chỉ cần hai cánh quân là đủ.

Tôi cố gắng tìm kiếm lại Visser Bốn. Tôi kiểm khuôn mặt láng o, hàm răng trắng bóc dị thường. Và việc đó đã cứu sống tôi bởi vì nhờ nó mà tôi trông thấy lúc này đội cung thủ của quân Anh đang tiến về phía trước, một nửa lại ở trong rừng, và họ đã chuẩn bị đến lượt nhắm mồi của mình.

Hàng rào tên đột nhiên đổi hướng.

<Áááá!> tôi la hoảng, nhả không khí khỏi cánh và lao đi như một viên đá cuội. Tôi thấy các cung thủ người Anh buông dây cung. Tôi thấy tên bay! Thăng về phía TÔI!

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Tôi thụp người xuống, nằm rạp xuống đất ngay khi hàng trăm mũi tên bay về phía tôi. Có những mũi tên bay sát rạt đến mức tôi cảm nhận được cả hơi gió phả ra phía trên đầu mình.

Tôi nhìn quanh, mở rộng cánh để bắt không khí. Nhưng cái cánh bị thương không tuân theo ý muốn của tôi. Nó xuội lơ rồi, dường như bị gãy gập phân nửa, rũ xuống khiến tôi không thể nào lấy được tốc độ.

Bụp!

Tôi va mổ xuống mặt bùn. Tôi bất tỉnh mất khoảng nửa giây. Ngất xỉu. Rồi tôi bất tỉnh khi nghe thấy tiếng hét của Jake, <Marco! Marco! Dậy đi!>

CHƯƠNG 11

Rachel

Tôi thấy cậu ấy cảm mặt, theo đúng nghĩa đen của từ này luôn, ngập trong lớp bùn. Tôi ở tít trên cao chếch về bên phải, xa khỏi bãi chiến trường. Tôi ở trong lốt đại bàng đầu bạc, là đứa duy nhất trong cả bọn đủ bự để quắp và kéo một chú ó biển ra khỏi đám bùn đó.

Tôi lao xuống.

<Rachel! Không!> Jake hét.

<Em có thể lôi cậu ấy ra được mà!> Tôi nhìn thấy Marco rất rõ: một búi lông trắng xám bé teo, dơ hầy, nhàu nhĩ ở ngay giữa bãi đất, nơi, mà theo chuẩn mực của năm 1415, chắc chắn là mảnh đất nguy hiểm nhất trên Trái Đất.

Tôi rơi hệt như một cục đá. Không, giống như một tên lửa mới đúng bởi vì tôi rơi có kiểm soát, có định hướng, nhắm thẳng vào một đám lông đuôi và cánh đang khe khẽ động đậy.

<Ngưng lại!> Jake hét <Tên kia! Tên kia!>

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Tên bay tới rào rào!

Tôi mở rộng cánh, xòe lông đuôi, duỗi móng vuốt và thực hiện một động tác bắt chước của chú thỏ Wyle E. Coyote[13] ráng ngưng lại giữa không trung sau khi nó vừa thoát khỏi một vách đá dựng đứng.

Hổng khá hơn chú thỏ đó bao nhiêu.

Một loạt tên bay tới. Hai hay ba mũi sượt ngang tôi cách có đường tơ kẽ tóc, còn hầu hết chỉ phà gió vào người tôi mà thôi.

Ngay khi loạt tên bay qua, tôi xếp gọn cánh lại, tạo thành một vật nhỏ nhất có thể và lại rút thẳng hướng về phía Marco.

<Marco! Tỉnh lại đi!> Jake gào lên.

Tôi lao nhanh xuống, vừa kịp tránh không bị va mình xuống đất, sục móng vuốt mình vào lưng Marco.

<Ái da! Ui chao!>

<Cự nự để sau đi nha, tụi mình ra khỏi đây đã!>

Chỉ có hai đứa tụi tôi lếch thếch khỏi chỗ đó. Tôi vỗ cánh cật lực và kéo lê được Marco một quãng chừng một mét. Nhưng tụi tôi không cách nào bay lên trên không trung cho được.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!

Một loạt tên lại bay tới, lần này cách đầu tụi tôi xa lắc. Thế rồi tôi nghe thấy một tiếng động kinh hoàng. Tiếng gầm khát máu từ hàng ngàn cổ họng vang rền. Có lẽ không có nhiều trận chiến có nhiều nỗi kinh hoàng cùng cực đến thế.

Tôi ngó sang trái. Quân Anh đột nhiên tháo chạy, thẳng về phía tụi tôi. Nhìn qua phải: quân Pháp, bộ binh cũng chạy, kỵ binh thúc ngựa phi nước đại, lại còn hét rầm trời nữa chứ.

Tụi tôi sắp sửa bị vài ngàn đôi giày xấu xí vô cùng dẫm đạp qua người.

<Tụi mình phải làm gì bây giờ?> Tôi hỏi Marco.

<Làm sao mà tui biết được? Tui tưởng bồ đang cứu tui mù!>

<Hoàn hình hén?>

<Rồi nói gì với họ? Tụi tôi ở phe trung lập à?>

Làn sóng đầu tiên của quân đội Anh chỉ còn cách tụi tôi chừng mười giây, miệng vẫn la hét, tay vẫn khua giáo, vung gươm, ủng của họ sục xuống bùn kêu oàm oạp. Quân Pháp còn cách tụi tôi có lẽ chừng mười hai giây.

Rồi, đột nhiên, từ cánh rừng ngay cạnh, một con ngựa đang chạy thình lình xuất hiện, xông thẳng tới phía tụi tôi.

Tôi biết con ngựa đó.

Chí ít là tôi hy vọng là tôi biết nó.

<Cassie phải không? Hãy nói đúng là bồ đi mà!>

<Hãy sẵn sàng nào!> Cassie nói.

<Sẵn sàng làm gì? Chim hồng cưỡi ngựa không có yên cương!> Marco hét.

Quân Anh bên trái, quân Pháp bên phải. Tên vẫn bay rào rào kín đặc trên đầu tụi tôi. Và một chú ngựa đang sục vó xuống đất tạo nên những đám mây bụi mù và làm bắn tung tóe nước bùn đục ngầu những chỗ nó đi qua.

<Chậm quá!> Marco nói cộc lốc. <Mà nhỏ hồng có tay, làm thế nào nhặt tụi mình lên đây?>

<Ôi trời!> tôi nói và chuẩn bị đón chờ cuộc tấn công.

Trong chớp mắt, quân lính Anh bao quanh tụi tôi, hét tên vua Henry và quân Anh và chỉ đơn giản là hò hét. Những bàn chân đi giày kết, hay được quấn vải dày cui dậm rịch quanh tụi tôi.

Rồi, tiếng vó ngựa.

Tiếng chân! Tiếng vó ngựa! Có ai đó té sấp bên cạnh Marco và tôi. Tôi cứ nghĩ ông ta bị vấp té cho tới khi nhìn thấy một mũi tên ngắn cắm xuyên qua ngực ông.

Đó chính là tay hiệp sĩ bận áo xanh lá cây. Ông nằm trên tấm khiên của mình và thở dốc. Tôi trừng mắt nhìn ông ta, không thể nào quay mặt đi hướng khác, không thể nào ngăn bản thân không nghĩ tới việc rằng ít ra thì ông sẽ không sống để có thể kể lại đầu đuôi câu chuyện về một phù thủy biến hình thành một con voi nữa.

<Túm lấy chân mình!>

Bốn cẳng chân màu nâu của chú ngựa cao trội hơn hẳn những bụi rậm thấp trong rừng. Tôi cảm ngập móng của mình xuyên qua làn da và sâu tận vào trong xương của nó. Chắc hẳn Cassie đau lắm, nhưng nhỏ không phàn nàn. Marco cũng bấu vào cẳng Cassie, giống tôi. Rồi tụi tôi rời khỏi đó. Con ngựa cùng với hai chú chim săn mồi bụi chành dành, bê bết bùn đất bám chặt trên hai cẳng trước cố gắng di chuyển ngang qua cuộc hỗn chiến mỗi lúc mỗi trở nên tồi tệ.

Cassie và hai đứa tôi bị cả khối người xung quanh xô đẩy về phía quân Pháp.

Giờ đây, trận chiến đã là trận chiến giáp lá cà. Không có lối ra. Tôi cảm móng vuốt của mình vào sâu hơn. Một con ngựa có thể sống sót giữa chốn địa ngục đầy những tiếng la hét, tiếng gào thét, tiếng càn nhán, đầy những sự xô đẩy, đâm chém điên cuồng, chứ một con chim thì không, nó là một con vật rất mỏng manh yếu ớt.

<Áááá!> Tôi nghe tiếng Cassie thét. Tôi đồn rằng đó là do móng vuốt của Marco làm nhỏ đau.

Nhưng nó có vẻ giống tiếng thét đau đớn do một ngọn giáo đã cắm ngập sâu, rất sâu vào hông nhỏ gây nên.

Cassie loạng choạng. Nhỏ té, mặt vấp xuống đất. Tôi buông chân nhỏ ra vừa kịp nên không bị đè bẹp.

Rồi có một bàn chân đạp lên người tôi. Tôi nghe thấy những lóng xương bé tí nị trên lưng và cánh của tôi gãy răng rắc.

Ý nghĩ đó đập vào đầu tôi: Tôi sắp chết. Không phải Jake mà là tôi. Sinh mạng của tôi là thứ mà gã Crayak đó đòi trả giá.

Tôi đang hấp hối, thậm chí trước cả ngày tôi được sinh ra đời khoảng 600 năm.

CHƯƠNG 12

Ax

<Cassie!> Hoàng tử Jake gọi lớn.

<Tụi nó té rồi!> Tobias la lớn. <Mình nhào xuống đây!>

<Không!> Hoàng tử Jake ra lệnh. <Tụi mình không cần có thêm một cái xác nữa ở dưới đó!>

Hai nhóm người xô vào nhau và bắt đầu chém giết lẫn nhau bằng những miếng thép sắc cạnh có hình thù khác nhau. Một số người cưỡi trên lưng ngựa. Một số khác thì xuất hiện với bộ da nhân tạo được làm từ những tấm kim loại mỏng.

Đó là một trong những ví dụ hiếm hoi về tính ứng dụng phi lý của da nhân tạo.

Nhưng tôi không có thời giờ để mà suy nghĩ về những vấn đề về áo giáp sắt. Cassie, Rachel và Marco bị thương và có lẽ là đang cận kề với cái chết rồi.

Bay cao bên trên trận chiến, tôi chỉ thi thoảng mới thoáng thấy các bạn ấy. Một chú ngựa đang quơ cào, nằm nghiêng về một phía. Hai chú chim. Đám người giết chóc ở xung quanh, chẳng có ai để ý tới ba con vật đó cả.

Cùng lúc đó, tôi cũng đang tìm kiếm dấu vết di chuyển của tên Visser Bốn. Hắn đã sử dụng khá nhiều mũi tên dài - dài gần bằng với chiều cao thân thể của hắn - trong ống. Kỹ năng bắn cung của hắn chậm chạp và tệ hại hơn so với những cung thủ khác, song dường như chẳng ai thèm để ý đến chuyện đó cả.

Và giờ đây, hắn đang di chuyển. Rất nhiều cung thủ người Anh ở cả hai bên cánh trận chiến đã đặt cung tên xuống và đang tuốt gươm và dao găm ra khỏi vỏ. Giờ thì tôi bắt đầu thấy yếu điểm của bộ da nhân tạo làm bằng thép. Các cung thủ, chỉ bận áo vải, mang những vũ khí nhẹ, có thể di chuyển qua bãi bùn lầy lạnh lẽo hơn. Họ có thể nhảy cao lên và đâm xuyên qua tấm che mặt của mấy tay kỵ sĩ.

Nhưng Visser Bốn không tham gia vào cuộc tàn sát này. Hắn đã chuồn vào rừng cây phía sau bãi chiến trường. Và giờ thì tôi thấy hắn đang leo lên một thân cây cao ngều.

<Hoàng tử Jake !> tôi la lên. <Visser Bốn đang ở trên cây. Tôi tin chắc rằng hắn đang chuẩn bị dùng cung nỏ của mình.>

<Quên Visser Bốn đi hăng!> Tobias nóng nảy nói. <Rachel đang ở dưới kia kìa ! Rachel! Biến hình đi!>

<Bạn ấy sẽ phải hoàn hình trước đã,> tôi nói. <Và chắc chắn bạn ấy sẽ bị giết chết khi ở trong dạng người.>

<Chú im đi!> Tobias kêu lên đau khổ. <Chuyện này không thể xảy ra được! Hỡi người Ellimist! Hỡi người Crayak! Hãy mang tội tôi ra khỏi đây ngay! Hãy mang tội tôi ra khỏi chốn này ngay đi!>

Tôi cảm thấy bối rối trước khả năng những người bạn người của tôi sẽ bị giết chết. Nhưng chẳng có cách nào cứu được họ cả. Nhiệm vụ của chúng tôi là phải ngăn chặn Visser Bốn.

Tôi sầm soi nhìn ngắm khuôn mặt hắn thật sát. Đó là một khuôn mặt người bình thường. Có vẻ hơi phúng phính. Hắn đã qua tuổi vị thành niên, dầu vậy cũng là khá trẻ cho việc đánh nhau như thế này. Tôi áng chừng hắn khoảng 25 tuổi.

<Gấu trắng!> Tobias nài nỉ. <Tội mình biến hình thành gấu trắng và xé tanh bành cái đám hỗn loạn này ra! Tội mình không thể cứ đứng yên không làm gì thế này cho được.>

<Cassie cũng đang ở dưới đó,> Jake nạt. <Và cả thằng bạn chí cốt của mình nữa.>

<Tội mình phải làm cái gì đó chứ!>

<Làm gì đó là làm gì đây? Giết hết đám người vô tội mà lẽ ra họ phải được sống sao? Họ đâu phải là bọn Mượn xác. Đó là những con người!>

Tôi cố gắng tiếp tục tập trung đôi mắt vào Visser Bốn. Khi tôi lượn một vòng chậm rãi bên trên bãi chiến trường, tôi cảm cập mắt ó biển của tôi vào đôi mắt màu xanh biển của hắn. Hắn quan sát, nghiền ngẫm đám đông, rồi tôi thấy hắn đảo mắt tìm kiếm. Tôi cố gắng suy diễn, đưa

mắt dõi theo hướng mắt hắn nhìn. Đó là một trò chơi rất dễ trật lất. Nhưng tôi tin tôi đã biết được hắn đang quan sát cái gì. Đứng ở giữa những hàng quân Anh là một chiến binh đội một cái mũ chụp bằng sắt, trên đỉnh có dập nổi một vòng tròn bằng vàng. Có rất nhiều người bận áo giáp vây xung quanh ông ta. Có vài lá cờ màu sáng ở gần ông.

<Con người có chiếc vòng vàng trên đầu í,> tôi hỏi. <Ông có phải là người quan trọng không?>

<Vòng vàng ư?> Hoàng tử Jake hỏi, giọng thiếu tập trung, vẻ mệt mỏi thấy rõ. <Ý bồ là cái vương miện í hả?>

<Có lẽ thế. Nó làm bằng vàng và được tạo hình thành, có lẽ là, một loài hoa tưởng tượng nào đó.>

<Đó là đức vua! Là Vua nước Anh!>

<Chỉ chút xíu nữa thôi, ông sẽ bị trúng một mũi tên cho coi,> tôi nói. <Visser Bồn đang sửa soạn cung tên kìa, và tôi tin là hắn đang nhắm vào vị vua đó đó.>

<Tóm lấy hắn!> Hoàng tử Jake hét.

<Tôi ở xa hắn quá,> tôi nói. <Chỉ có Tobias...>

CHƯƠNG 13

Tobias

<**R**achel!> Tôi gọi to.

<Tobias! Gã kia chuẩn bị bắn kìa!> Jake nói. <Mình có thể nhìn thấy hắn.>

<Tobias, chú không thể bay kịp tới đó được,> chú Ax nói mà giọng bình thản muốn phát điên.

Cả hai người đó đều như nhau! Cả Jake lẫn chú Ax đều chỉ quan tâm đến cái nhiệm vụ ngu ngốc đó. Tôi nhìn thấy Rachel, Marco bị cơ thể của chú ngựa-Cassie đè bẹp hết phân nửa.

Không! Khoan đã! Không phải bị đè bẹp. Hai đứa nó đang được che chở khi ở phía dưới Cassie. Hai đứa nó bị đè nhưng có lẽ chưa bị bẹp chết. Nếu như tôi có thể bay tới được khu rừng đó, biến hình thành gấu trắng, quay trở về, thoát khỏi...

Khùng quá đi! Jake nói đúng. Tôi sẽ phải giết chết biết bao nhiêu binh lính cả hai phe đây? Và mất bao lâu tôi mới sẽ kết thúc được vụ giải cứu đó đây?

<Tobias!> Chú Ax nói. <Bây giờ hoặc sẽ rất có thể là không bao giờ!>

Tôi dòm xuống. Từ trên nhìn xuống, xuyên qua chỗ trống giữa các thân cây, tôi thấy Visser Bồn. Hắn đang giương cung, chuẩn bị...

Phụt!

Quá trễ rồi. Mũi tên bay đi, thẳng hướng Vua Henry.

Nó bay thẳng đâm xuyên qua lưng một người lính Pháp trẻ tuổi. Anh ta đổ sập xuống như thể có ai đó cưa đứt hai chân anh vậy.

Trượt rồi!

Dĩ nhiên là trượt rồi vì Visser Bốn không phải là một cao thủ bắn cung. Chưa kể, đó lại là một mục tiêu khó nhắm. Khuôn mặt của đức vua không được che chắn gì. Đó hẳn sẽ là mục tiêu nhắm bắn của hắn. Với một khoảng cách như thế, thì một cao thủ bắn cung dư sức bắn trúng nhưng hắn chỉ là một cung thủ mới tập tễnh vào nghề.

Tuy nhiên...

Visser Bốn lại lắp tên và giương cung lần nữa. Hắn nhắm rất cẩn thận. Giờ đây vị vua đang tiến tới rất gần chỗ Rachel và hai đứa kia nằm.

Mũi tên của Visser Bốn có thể sẽ bắn trượt, không trúng vào vua Henry, mà thay vào đó, lại trúng vào Cassie hoặc Marco hoặc là Rachel.

"Tseeeeeer!"

Tôi nhả không khí ra khỏi cánh, xếp cánh lại, vặn đuôi lấy hướng và rơi thẳng xuống, như một viên đá.

Tôi thấy những ngón tay của Visser Bốn bắt đầu buông lỏng.

Tôi thấy những ngón tay buông ra.

Mũi tên bay đi!

Tôi xòe móng và xoay móng qua một bên để hai cái móng của tôi tạo thành một đường thẳng.

Phụt!

Phập!

Mũi tên đập vào móng phải của tôi nhưng tôi không giữ được nó.

Tôi phả gió xuống thẳng phía dưới, xung lực của tôi mang theo mũi tên, làm giảm một phần tốc độ của nó. Móng trái của tôi siết chặt!

Tôi cảm thấy mũi tên trượt dọc khỏi cú ghì của tôi. Thích! Hai móng của tôi khép lại bao quanh phần cánh làm bằng lông của mũi tên. Mất chừng một phần mười giây, rồi, tôi bắt được mũi tên và mang theo mình.

<Đi thôi, Tobias!> Jake kêu.

Tôi quay lại và nhìn thấy Viser Bốn. Hắn đang chăm chăm nhìn tôi, sự sững sốt pha lẫn với sự hoài nghi. Và rồi, rất chậm rãi, rất từ từ, tôi nhận thấy nét mặt đã chột hiệu ra của hắn. Cặp môi của hắn uốn cong tạo thành từ Andalite!

<Không chính xác lắm,> tôi nghĩ. <Nhưng nè, bồ đã biết được điều căn bản rồi nhé, Jake? Mình cho là hẳn nghi ngờ có tội mình ở đây rồi đó.>

<Cái gì cơ?>

<Visser Bốn í. Mình cho là hẳn vừa chợt nghĩ rằng điều hâu thật không bay lòng vòng mà vô lấy mấy mũi tên bay giữa không trung đâu. Giờ thì mình bay tới chỗ Rachel và mấy đứa kia đây. Visser Bốn giờ là vấn đề của bồ nha.>

CHƯƠNG 14

Cassie

Nằm nghiêng một bên, với Marco và Rachel được giấu phân nửa người phía dưới thân mình, tôi cảm thấy đau đớn cùng cực. Ngọn giáo đã xuyên sâu lút vào mạng sườn tôi và tất cả những gì tôi có thể làm được là cố gắng nhớ đến cấu trúc bộ xương ngựa của mình.

Ngọn giáo đâm vào chỗ nào trong cơ thể tôi nhỉ? Không phải là tim rồi, nếu không, hẳn tôi đã tiêu đời rồi. Hay là bao tử? Hay là ruột non? Hay là gan? Chiu, không tài nào biết được. Nhưng tôi biết rõ, tôi đang lả dần. Và tôi cũng biết, nếu tôi hoàn hình, tôi sẽ để mặc cho Marco và Rachel nằm tơ hơ, bất lực giữa chiến trường.

Chưa kể, có nhiều khả năng rằng mấy tên lính mê tín hồi thế kỷ 15, gần như chắc chắn sẽ giết chết những thứ quái vật kỳ dị đang vện vẹo trên chiến trường. Hình như tôi đang biến hình dở chừng.

Tội tôi phải chuồn khỏi chốn này thôi! Nhưng bằng cách nào đây?

Quanh tôi, trận chiến đang diễn ra ác liệt. Tiếng ồn khủng khiếp đập vào tai ngựa-tôi. Tiếng sắt thép va vào nhau lạnh canh. Tiếng lách cách rền vang mỗi khi dây cung được kéo căng. Vó ngựa và bàn chân người dậm mạnh trên mặt bùn và thường xuyên làm bắn bùn lên trên người.

Tiếng nhiều người cầu nhàu mỗi khi họ ráng xoay sở sử dụng gươm, gậy và rìu. Rồi tiếng người la hét hay rên rỉ mỗi khi họ bị thương. Họ lao đảo rồi ngã nhào vì những vết thương hoặc do bị kiệt sức hoàn toàn.

Tất cả những bức tường âm thanh, những hình ảnh này cứ bao quanh tôi, diễn ra ngay ở phía trên đầu tôi.

Sau này tôi mới được biết, đây là trận Agincourt - một trận chiến lớn trong lịch sử. Vinh quang - đó là từ mà người ta dành để nói về trận chiến ấy. Shakespeare cũng có viết một vở kịch về trận đánh lịch sử này.

Nhưng tôi có mặt ở đây để nói với các bạn rằng chẳng có gì vinh quang diễn ra mà lại không đi cùng với giết chóc cả.

<Tội mình phải chuồn khỏi đây thôi,> Rachel nói.

<Bằng cách nào?> Marco gặng hỏi. <Tội mình mà di chuyển, chết là cái chắc!>

<Cassie đang bị chảy máu kia,> Rachel chỉ ra. <Máu của nhỏ thấm ướt khắp người mình đây nè.>

<Cassie, bồ cầm cự nổi không?> Giọng của Jake vang lên từ phía trên cao xa tít tắp.

<Mình nghĩ là được. Có lẽ là được. Mình cũng không biết nữa.> Cơ thể này không phải là của tôi. Tôi không biết chắc nó có thể làm được gì. Tôi không biết tình trạng vết thương tệ hại đến mức nào.

<Được rồi, chuẩn bị tư thế sẵn sàng nha. Đội kỵ binh sắp tới rồi,> Jake nói. Rồi cậu ấy để thêm. <Tụi mình hy vọng là như thế.>

Tôi cố gắng cầm cự. Bốn chân tôi vẫn ngo ngoay được. Nhưng tôi yếu lắm rồi. Tôi không đủ sức để có thể lăn mình đứng dậy mà không đè bẹp Rachel và Marco cho được.

<Mấy bồ đang làm gì thế?> Marco hỏi Jake.

<Ừ, đây là thời đại mê tín dị đoan, đầy rẫy nào là phù thủy, nào là yêu tinh, nào là quỷ sứ, và hăm bà lẳng những thứ khác giống thế nữa, phải không nào?>

<Phải,> Rachel đồng tình.

<Thế nên, tụi này đang trao cho họ một tên quỷ sứ,> Jake nói.

<Một tên quỷ sứ á? Bồ nói thế là có ý gì, một tên quỷ sứ í?>

Và rồi, vượt lên trên tất cả những tiếng loảng xoảng, lạnh canh, những tiếng hét, những âm thanh khủng khiếp của trận đánh, tôi nghe thấy một âm thanh mới tinh. Những tiếng thét của nỗi khiếp sợ tột cùng. Những tiếng thét giống như bạn nghe thấy khi ai đó gặp ác mộng.

Những tiếng chân chạy tán loạn.

Đích thân đức vua đứng ngay phía trên tôi. Tôi nhận ra ổng nhờ cái vương miện rập nổi làm bằng vàng mà ổng đội trên đầu. ổng đang nhìn chăm chăm về phía bên phải, miệng há hốc, tạm thời quên băng mắt trận chiến. Tay hiệp sĩ từng bị ổng đánh khuỷu gối bắt đầu băng qua ổng, vừa chạy vừa cầu nguyện. Trận tuyến lùi lại phía sau. Mất vài giây suy ngẫm, vị vua quyết định, với những gì đang diễn ra, không cần thiết phải tiến quân một chọi một nữa.

Và tên quỷ sứ - hay cái thứ mà mấy người sống ở thế kỷ 15 cho rằng nhìn giống như quỷ sứ - cưỡi trên lưng một con ngựa chiến đang lừ đừ tiến vào giữa sa trường.

<Có phải tui đang nhìn thấy một tên Hork-Bajir đang cưỡi ngựa không ta?> Marco hỏi.

Tên Hork-Bajir-Tobias, thực ra là đang thẳng tiến về phía tụi tôi. Những chiến binh dũng cảm, những chiến binh đã mất đối mặt trên sa trường này, mạng đối mạng, đột nhiên bỏ chạy. Một rừng chân ở quanh tôi rẽ ra.

Rachel và Marco bò ra khỏi phía dưới thân ngựa-tôi. Tôi lăn mình sang một bên và nỗ lực đứng dậy. Tôi cảm thấy chóng mặt, yếu ớt, liệt nửa người, nhưng không đến mức không thể chạy được vài cây số.

<Nào!> Tobias hét lên, giật cương và quay đầu ngựa ra khỏi bãi sa trường.

Con ngựa nói. <Hãy, coi chừng mấy lưỡi dao, Tobias!>

Jake đó.

Marco và Rachel bám chặt vào cẳng chân bị toạc máu của tôi và tụi tôi cùng rời khỏi cánh đồng khủng khiếp đó, băng qua những xác chết và bị thương của những hiệp sĩ và các tá điền.

<Visser Bốn sao rồi?> Rachel hỏi.

<Hắn đang bận rộn với Ax,> Jake nói. <Nhưng tụi mình phải nhanh lên nếu không thì hắn sẽ biến khỏi tầm kiểm soát của tụi mình đó.>

CHƯƠNG 15

Ax

Visser Bốn chạy. Nhưng hắn chỉ là một tên Mượn xác Người tầm thường, thế nên hắn khó có cơ hội thoát khỏi tay tôi. Tôi vẫn ở trong lốt điều mướp, tôi dõi mắt theo đường hắn chạy xuyên qua những tán cây.

Tôi nâng cánh bay cao lên trên cánh rừng và nhìn thấy ở phía trước, trong cánh rừng, có một ngôi làng nhỏ. Nếu như Visser Bốn chạy vào được bên trong ngôi làng đó, nơi mà chắc chắn sẽ có rất nhiều người dân vô tội, tôi sẽ khó mà cản được hắn.

Nhưng nếu ở trong lốt điều mướp, gần như tôi không thể dừng hắn lại được.

Tôi phải lựa chọn: Cứ tiếp tục bay, bất lực dõi theo Visser Bốn hoặc dừng bay, hoàn hình và có đầy đủ khả năng để tấn công hắn.

Ngôi làng đó, với những mái nhà tranh - nơi cư trú của những con người giản dị - đã rất gần rồi.

Lựa chọn một. Tôi quyết định giữ không cho hắn vào trong làng.

Tôi đập cánh mạnh hơn, nhanh hơn và dễ dàng bắt kịp tên Yeerk ghê tởm đang vừa chạy vừa thở hổn hển. Ở giữa không trung, tôi đổi hướng bay, móng vuốt chìa ra, lao xuống về phía hắn.

Hắn ngược lên. Hắn di chuyển lắt léo sang bên cạnh. Không đủ nhanh. Tôi cảm thấy vuốt trái của tôi tóm được một bên đầu hắn.

“Ááááá!” hắn kêu toáng lên.

Tôi suột qua hắn. Tôi quay đầu trở lại và giờ tôi đang ở đằng sau lưng hắn.

“Đồ Andalite rác rưởi!” hắn thét rầm. Sự căm hờn nguyên vẹn, rõ ràng, không che đậy hiển hiện trong cặp mắt xanh vật chủ người của hắn.

Hắn ngán ngừ. Tôi bay lại chỗ hắn. Hắn vùng chạy. Nhưng giờ đây có thêm những con người khác đang tràn lên quanh tôi và hắn. Một dọc người cưỡi ngựa đang chạy nhốn nháo xuyên qua cánh rừng, dường như hướng về phía hậu phương của quân Anh.

Cũng có những người khác đang chạy, rời bỏ chiến trường hướng về phía ngôi làng.

Tôi không thể hoàn hình trong bối cảnh đó. Tên Yeerk ắt hẳn cũng biết được điều đó. Hắn dừng lại và đặt một mũi tên vào cánh cung hắn vẫn dùng, kéo dây cung và mũi tên được phóng ra. Cặp mắt điều mướp của tôi có thể thấy rõ hắn nhắm quá tồi. Mũi tên bay vào qua, thậm chí tôi chẳng cần phải điều chỉnh hướng bay nữa.

Hắn lại chạy, và tôi bay lảng nhảng phía sau. Bỗng nhiên, tôi và hắn đã tới bìa rừng. Có một khoảng đất trống nằm giữa cánh rừng và ngôi làng. Ở đó là một loạt những vườn rau củ, hoa màu. Dân làng vẫn bình thần thu hoạch mùa màng, tiếp tục công việc bận rộn của mình như thể không có chuyện gì xảy ra cả.

Có lẽ họ cũng có bận tâm đến trận chiến hay đến những kẻ trốn chạy khỏi trận chiến đó có thể sẽ lê bước qua cánh đồng của mình. Họ chỉ lơ đãng rời mắt khỏi công việc của mình, ngược lên nhìn khi các binh lính, cung thủ và hiệp sĩ cưỡi ngựa chạy ngang qua.

Và dĩ nhiên rồi, họ cũng chẳng để ý gì tới Visser Bốn và tôi.

Tôi lướt đến chỗ Visser Bốn và cào đầu hắn lần nữa, da đầu hắn trụi lủi. Hắn chụp tôi, nhưng trượt.

“Tao sẽ giết chết mày!” Hắn nổi xung gào lớn.

<Đầu hàng đi, mi đã bị bao vây rồi,> tôi gạt hắn. Song một tên Yeerk đã từng leo lên được hàng ngũ Visser thì đâu phải là kẻ ngu. Hắn cười nhạo lời đe dọa ngờ nghệch của tôi.

Tôi biết, đây là một trận đánh vô nghĩa. Trong lối hình biến này, tôi chỉ có thể làm hắn bị thương nhưng không thể ngăn bước hắn được. Nếu như tôi dừng lại để hoàn hình, tôi sẽ mất dấu hắn.

Trong làng, có hai công trình kiến trúc lớn. Theo tôi, một công trình, về căn bản, dường như là dành cho quân đội, vì ở đó, tôi thấy có một cấu trúc tựa như là pháo đài. Còn công trình kiến trúc kia bao gồm một tòa nhà lớn thiết là lớn, với một cái tháp cao ở đầu hồi.

Visser Bốn đang chạy băng qua một cánh cửa cao vọt vọt, hướng về phía tòa nhà lớn. Cánh cửa đã được mở sẵn. Hắn sập cửa rầm rầm lại sau lưng hắn. Tôi quạt cánh bốc người lên. Tôi chỉ cách cánh cửa gỗ nặng nề đó có một tấc khi nó đóng sập lại.

<Hoàng tử Jake!> Tôi kêu gào tuyệt vọng. <Tobias! Marco! Rachel! Cassie! Có ai nghe thấy tiếng tôi không? Làm ơn trả lời đi mà.>

Nhưng tiếng gọi của tôi rơi vào thình không, chẳng có tiếng đáp lại. Tôi và Visser Bốn giờ đã ở cách xa sa trường rồi. Tôi chỉ còn có nhốn một mình mình.

Làm sao vào được bên trong tòa nhà lớn đó đây? Làm sao mà...

Và rồi, một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc tôi, tôi đã biết tại sao Visser Bốn quay lại đây.

<Vòng Xoáy Thời Gian!> Hắn đã giấu thiết bị này ở trong tòa nhà lớn đó! Tôi có trong tay vài phút, có khi không tới.

Tôi đáp xuống bậc thang dẫn đến cửa trước tòa nhà. Tôi bắt đầu hoàn hình. Cặp mắt cuống Andalite của tôi bắt đầu vụn vụn và bung ra khỏi cái đầu đầy lông của tôi. Hai cẳng chân chìm

khăng khiu của tôi được bồi đắp thêm thịt, cơ bắp và xương. Trong khoảnh khắc, tôi lớn phổng lên, cao hơn nhưng vẫn còn quá chậm!

Bàn tay! Tôi cần hai bàn tay!

Hai chân trước bé tí nì, mềm nhũn của tôi bắt đầu nhô ra từ phía trước ngực. Nhưng tôi vẫn còn hai cái cánh. Chưa có ngón tay nào xuất hiện cả.

<Hoàng tử Jake!> Tôi gào lên lần nữa.

Visser Bốn sắp sửa trốn thoát rồi.

<Hoàng tử Jake! Rachel! Cassie!>

Cuối cùng thì có ngón tay rồi! Nhưng chúng quá yếu ớt, quá mỏng mảnh và cũng chưa thành hình hoàn chỉnh nên không thể cầm nắm và xoay cái tay cầm bằng sắt nặng chình chịch gắn trên cánh cửa cho được.

“Áiiii da!” có tiếng hét của ai đó.

Một con người. Có lẽ người đó hốt hoảng vì nhìn thấy một người Andalite đang quần quai trời ra từ...

“Tuez-le! Tuez-le!” một người khác hét lên.

“Tuez-le!” Giờ thì từ này đã được lặp đi lặp lại. Tôi ngó ngoáy cặp mắt cuống, chỉ đến giờ mới thực sự bắt đầu có công dụng.

Có khoảng sáu bảy người xuất hiện. Một vài người trong số họ là quân lính, tay khua gươm. Những người kia cầm trong tay những cái chạc ba làm bằng gỗ, mũi được chuốt nhọn hoắt.

Tôi dám chắc rằng họ không hề hoan nghênh tôi tới ngôi làng họ đang sinh sống.

<Hoàng tử Jake!> Tôi gào lên. Lão đảo trên hai cái chân sau mới thành hình có phân nửa, tôi tiến tới gần cánh cửa. Những ngón tay yếu xìu của tôi nắm chặt tay cầm.

Những dân làng đang giận dữ tấn công tôi.

CHƯƠNG 16

Tobias

<Hoàng tử Jake!>

Jake đã đang rải những bước chân hướng về tiếng kêu yếu ớt của Ax. Cả hai đứa tụi tôi đều nghe thấy tiếng Ax, ngày càng rõ hơn, to hơn. Hẳn là tụi tôi đã chạy đúng hướng rồi.

<Cassie! Rachel! Marco! Vắng vẻ rồi đó, không có ai lảng vảng nữa đâu. Hoàn hình rồi biến thành chim bay theo tụi này nghen!> Jake dặn dò, rồi, <Nào, Tobias, tụi mình lại làm thành một cặp quỷ sứ và ngựa chiến nào!>

Tôi rập mình xuống bờm chú ngựa-Jake đang bay bay, như thế mới đủ chỗ cho cái đuôi lồm chồm gai nhọn của tôi. Con ngựa khổng lồ mà Jake thu nạp ADN là chú ngựa chiến của tay hiệp sĩ người Pháp đã tử trận. Nó dễ dàng mang trên mình cơ thể Hork-Bajir chàng dăng của tôi. Coi bộ không khác mấy so với một người được trùm kín trong bộ giáp sắt.

Tại tôi phi nhanh xuyên qua cánh rừng. Phía sau tôi, trận chiến lại tiếp diễn. Tôi đồ rằng vào năm 1415, việc có một tên quý sứ xuất hiện là một việc khá bình thường. Chẳng có thứ gì ngăn cản được một cuộc chiến chấm dứt cả. Hoặc nếu có thì cũng chẳng được lâu.

Đột nhiên, tại tôi thấy mình vừa phóng ra một khoảnh đất trống. Phía trước mặt tôi là một ngôi làng. Những nông phu chạy tán loạn khi tôi xới tung dọc con đường bụi bặm, đập đổ những hàng rào ngăn cách, đá tung những khách bộ hành thiếu cẩn trọng ngã sóng soài.

Tôi cho là nó hổng giống một ngôi làng cho lắm mà giống một pháo đài chẳng có chút uy nghi gì cùng với một nhà thờ hơn. Nhà thờ nằm ở trên một quảng trường đầy rẫy những binh lính bỏ trốn, và một nhóm dân làng bị thương, hoảng hốt, sợ hãi.

Tất cả đang đổ về bậc tam cấp của nhà thờ. Có sáu bảy người đang ôm một con vật, có lẽ đã từng là một con hươu lông xanh với cái đuôi bọ cạp, nhưng giờ đây bộ lông đó đã nhuộm xám hết phân nửa.

<Ax phải không ta?> Jake hỏi.

<Phải,> tôi đáp.

<Tại mình vào trong đi!>

Jake tăng tốc lên gấp đôi và cày vó thẳng vào giữa đám đông. Tôi vẫn ở trên lưng nó cho tới khi nó dừng lại bởi một đám đông bao kín đặc xung quanh tôi, rồi tôi đứng dậy trên lưng nó và nhảy chồm lên.

Hork-Bajir bản chất là một loài sống trên cây, có nghĩa là hầu hết cuộc đời của họ đều sinh sống trên cây. Do vậy, họ có thể nhảy nhót khá giỏi.

Tôi nhảy lên, vượt qua đầu của những dân làng đang giân dũ và căm phẫn, đâm sầm vào một cánh cửa gỗ dày cùi và vững chãi đến nỗi tôi cho rằng cánh cửa đó đã từng là cả một thân cây.

RẦM!

Tôi đáp xuống ngay người chú Ax.

<Ááá!> chú Ax la toáng lên.

<Cháu xin lỗi!>

<Visser Bốn ở bên trong đó!> chú Ax báo cáo, vẫn để tâm vào công việc, bất luận thực tế rằng người dân làng đứng gần chú ấy nhất đang cố gắng thọc cái xỉa rơm bằng gỗ vào người chú ấy.

Tôi trèo ra khỏi người chú Ax và giăng cái xỉa rơm ra khỏi tay thằng cha đó. Nếu như mấy người ấy vẫn còn chưa tin rằng tôi là một tên quý sứ thì giờ họ đã tin rồi đó.

<Nào!> tôi hô to. Chộp lấy tay cầm của cánh cửa, tôi nhẹ nhàng xoay và ụp lưng vào cánh

cửa. Chú Ax và tôi cùng lọt vào bên trong. Tôi đóng sập cánh cửa phía sau lưng mình, chộp lấy một thanh gỗ vuông, cạnh chừng tắc ba, nhét vào trong những cái rãnh sắt, chèn ngang cánh cửa.

Hai chú cháu tôi đang ở bên trong nhà thờ. Tôi là một sinh vật cao hơn hai mét có hai cái sừng và một cái đuôi đầy gai nhọn. Tay tôi lăm lăm cái xỉa rơm và tôi đang ở trong nhà thờ.

Tôi nhìn lên bệ thờ. Tôi nhìn thấy một tu sĩ đang khiếp sợ, người ổng run lấy bầy đến mức không thể làm dấu thánh giá cho được.

<Xin thứ lỗi,> tôi nói với vị tu sĩ. <Trông vậy mà hồng phải vậy đâu. Xin thứ lỗi,> tôi nói thêm và nhìn về phía bệ thờ. <Nè, chàng trai, đây là một lối hình biến hồng đúng chỗ rồi.>

Giờ thì chú Ax đã là một người Andalite hoàn chỉnh, cũng chẳng giúp ích được cho sự hiện diện của tụi tôi tí nào.

<Visser Bồn!> chú Ax nói. <Chú không nhìn thấy hấn.>

<Cháu cũng thế.>

<*Vòng Xoáy Thời Gian!* Hầu như chắc chắn rằng hấn giấu nó ở đây. Nếu hấn chạm được vào thiết bị đó, hấn sẽ trốn thoát.>

Rồi...

BÍNH BOONG!

Một hồi chuông phía xa xa vọng lại.

<Tháp chuông!> tiếng Jake vang lên từ phía bên ngoài. <Hấn đang ở trong tháp chuông.>

Tôi lia mắt xung quanh. Cầu thang. Nó phải ở có... <Ở đằng kia!>

Tụi tôi chạy lên cầu thang, mỗi bước nhảy hai đến ba bậc.

Các bậc thang xoắn tròn ốc. Hai bàn chân Hork-Bajir cỡ 20 của tôi quá bự. Tôi trượt dài và hai đầu gối của tôi cạ vào đá nhọn. Chú Ax nháy chồm qua tôi và vượt lên trước.

Ở trên đầu tụi tôi, có một tấm gỗ chắn đường. Đó là một cánh cửa sập.

PHẬP!

Chú Ax vung đuôi và cắt một đường dọc cánh cửa. Tôi chạy ngay sau chú ấy.

<Cho phép cháu nha,> tôi nói.

Nắm đấm Hork-Bajir của tôi được kéo về phía sau rồi vung thẳng lên trên. Bản lề của cánh cửa sập bật tung.

Tôi ẩy cơ thể mình lên và đi qua cửa. Chú Ax không thể làm thế được.

Và ở ngay đó, trước mặt tôi, chính là thứ ghê gớm chết người nhất trong số những thứ đã từng được chế ra.

Đó là một quả cầu sáng lung linh, chẳng có nét gì đặc biệt cả. Nó cao gần bằng tôi. Hai bàn tay của Visser Bốn ấn tựa vào quả cầu, nét tập trung thể hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

Hắn nhìn tôi mỉm cười.

“Thế đấy. Bọn Andalite tụi bay vẫn truy đuổi ta,” hắn khinh khỉnh. “Ta đã bắt cần. Ta không trông chờ việc bị truy đuổi như thế này. Song giờ thì ta sẽ cần thận. Đúng. Và ngươi có biết gì không? Cách này hay hơn đó. Giờ đây ta có được quyền lực rồi! Ta đã có được QUYỀN LỰC!”

Tôi thình lình lao lên tấn công hắn.

Quả cầu mờ mờ ảo ảo. Visser Bốn ngoác miệng cười.

Những lưỡi dao trên người tôi loang loáng.

Chém vào hư không.

CHƯƠNG 17

Jake

“Cái con ngựa quỷ tha ma bắt đó ở đâu ra vậy?”

“Làm sao mà tớ biết được, Tom.”

“Nó là bậc sĩ quan, còn cậu chỉ là một thằng nông dân quê mùa. Tớ đã nói với cậu điều đó biết bao nhiêu lần rồi còn gì. Hắn là nó thuộc về một viên sĩ quan nào đó. Nó đẹp quá ta ơi.”

Con ngựa đó là tôi.

Tôi đứng ở bên ngoài nhà thờ trong khi Ax và Tobias rượt bắt Visser Bốn. Rõ ràng là hai đứa nó thất bại rồi bởi vì chả mấy chốc tôi đã không còn ở bên ngoài nhà thờ nữa. Giờ thì tôi đang đứng giữa một đám người chen chúc, tất cả dồn đẩy nhau nhích từng bước từng bước về phía bờ sông lầy lội.

Trời tối đen. Đêm xuống. Lạnh.

Lốt ngựa tôi thân nạp được sinh ra ở Bắc Âu, nên nó chả phải chống chọi gì nhiều với cái lạnh của mùa đông. Nhưng như thế cũng không làm thay đổi được sự thật rằng ngoài trời rất lạnh.

Bầu trời đen thui. Đen cái kiểu mà bạn không nhìn thấy gì cho dù đèn đường vẫn được thắp sáng và ánh sáng dưới những cổng vòm nhà thờ cũng có tỏa ra.

Mặt trăng và những vì sao bị những đám mây dày đặc che khuất. Trời tối đến mức tôi chỉ có thể nhìn thấy hai hay ba gã đứng sát rạt bên tôi mà thôi. Tôi thấy được con sông chỉ vì những tảng băng trôi đang nứt rạn rắc và dạt vào hai bên bờ sông tạo thành hai đường lằn trắng xóa.

Tôi nghe thấy âm thanh các thân cây cọ vào nhau, một thứ âm thanh trầm sâu, hú họa. Những con thuyền cùng nhau lắc lư, nhấp nhô trên dòng sông.

Mặt đất, trước đó, tuyết phủ trắng xóa, nhưng giờ đây có đến cả mấy cây số đã bị khuấy tung lên bởi bùn đất.

Ít nhất thì tôi cũng dám chắc được một điều rằng: Không còn quân Pháp nữa, mọi người quanh tôi đều nói tiếng Anh cả. Ngữ điệu nghe khá lạ tai, như thể đó là những người sống ở làng quê rắng uốn giọng nói cho đúng ngữ điệu tiếng Anh chuẩn vậy.

“Đừng có quá hy vọng nhìn thấy họ ở chỗ cánh rừng đằng kia,” một người nói. “Ở trong cánh rừng đó, có thể toàn bộ quân đội người Hessia[15] được ủng hộ đó.”

“Nếu họ là quân Hessia, tớ cho rằng, Tướng quân hẳn phải biết chứ,” một người khác trả lời.

“Cả hai đều đúng, có một vài chàng trai trong hàng ngũ chúng ta đã qua bên đó rồi.”

Người Hessia. Từ này có ý nghĩa gì đó với tôi. Ý nghĩa nào đó.

Là gì nhỉ?

Tôi dám chắc trước đây, mình đã từng nghe thấy từ này rồi. Rất có thể mấy gã ở quanh tôi đây là người Anh hoặc là người Mỹ, nhưng dường nào thì tôi cũng chưa bao giờ nghe nói về bất cứ một cuộc chiến tranh với người Hessia nào cả.

Vùng đất Hesse. Gì cũng được.

Mấy đứa bạn tôi đâu rồi nhỉ?

<Marco? Cassie? Có ai không?> Tôi thận trọng gọi to bằng giọng truyền.

“Ai đó mang con ngựa này ra khỏi đây đi!”

Một bàn tay lần mò dây cương của tôi trong bóng tối. Tôi đâu có choàng dây cương. Tôi thụt lùi, xô ngã một người.

Tôi xoay mình và lách qua người đó. Bất cứ ai đang rắng chộp giữ tôi hẳn đều sẽ thấy mất hứng.

<Rachel! Tobias! Có ai nghe thấy tiếng mình không?>

Không có hồi âm. Có lẽ tụi nó ở không đủ gần để nghe thấy tôi gọi. Có lẽ tụi nó cũng chưa bị lôi xuyên qua thời gian chưa biết chừng.

Cũng có thể tụi nó chả còn đứa nào sống sót cả.

Tôi đang ở đâu đây?

Có tiếng rì rầm nhắc nhở nhau phát ra từ những con người đứng quanh tôi. “Tướng quân tới đó.”

“Nghe nói, chúng ta đến trễ và quân Hessia đang chờ chúng ta. Toàn bộ quân đội của họ đang đóng ở Trenton. Tớ biết vì anh rể tớ là người Trenton. Ông nói quân đội Hessia chiến đấu cứ như là mãnh hổ í.”

“Cậu biết gì về hổ mà đòi nói, Elias, cậu chưa từng bao giờ trông thấy một con hổ, phải

không?”

“Ngậm cái miệng tham ăn của mấy cậu lại,” một giọng nói uy quyền nạt nộ.

Tôi ngừng di chuyển. Không thể tiến xa hơn vì đám người đang ép chặt quanh tôi, tạo thành một con đường dành cho Tướng quân.

Ổng, cùng với nửa tá quân ăn bận chỉnh tề theo sau, nhanh nhẹn bước tới.

Nếu như chỉ dựa vào những bức tranh cổ động mà tôi đã từng xem hay dựa vào khuôn mặt của ổng được in trên tờ 1 đô la, tôi hẳn sẽ chẳng bao giờ nhận ra được ổng. Nhưng những người đang đứng quanh tôi đang thì thầm tên ổng.

“Washington.”

Ổng là một người bự con. Ổng bận một chiếc áo khoác chặt cứng màu da bò phủ xuống hai ống quần màu trắng và dài tới quá đầu gối. Tóc ổng bạc trắng, đương nhiên rồi, tóc giả í mà. Thời đó, hay là vào những ngày tôi đang hiện diện ở đó, những nhà quý tộc đội tóc giả suốt ngày.

George Washington - cha đẻ của nước Mỹ.

“Bồ có biết ổng là ai không?” Giọng Marco vang lên. Nó đã bất ngờ xán đến đâu đó phía sau tôi lúc nào mà tôi hổng có hay.

<Xi, Marco à. Bồ có mặt ở đây bao lâu rồi?>

“Khoảng năm phút trước, bồ tèo. Tui nghe thấy bồ gọi, nhưng không thể trả lời. Tui đã hoàn hình rồi mà.”

Tôi quay cái đầu ngựa bự chảng của tôi và ngó nó bằng một con mắt. <Bồ kiểm đầu ra mấy thứ quần áo đó vậy?>

“Không hẳn là quần áo đâu,” Marco lẩm bẩm. “Chỉ là một cái mền có khoét một cái lỗ cho cái đầu chui qua thôi. Đôi ủng mới là bảnh nè.”

<Bồ tìm thấy ủng ở đâu?>

Nó nhún vai. “Bồ thử nghĩ xem, nếu như George Washington bị mất thêm một đôi ủng thì tiến trình lịch sử có bị thay đổi gì nhiều không hử?”

<Bồ lấy trộm ủng của George Washington sao?>

“Ê này, trời đang lạnh đông cứng hết cả người lại kia kìa, phải không? Hổng phải tất cả tội mình ai cũng tình cờ có được lốt ngựa như bồ đâu à nha.”

Tôi nghe thấy có ai đó nhận xét khá to rằng có những kẻ mất trí đang đứng lẫn trong hàng ngũ binh lính.

<Marco, đừng có nói chuyện với mình nữa. Người ta đang để ý kìa. Họ nghĩ bồ bị khủng đó.>

Marco im thin thít. Và rồi, <Anh Jake ơi! Cassie ơi!>

<Rachel à, có phải em không?>

<Phải, em đây. Em đang ở trong lồng cú bay trên đầu đội quân xuống thuyền vượt sông nè. Mấy gã này mang theo mấy khẩu súng trường cũ rích.>

<Anh biết. Marco và anh đang ở giữa đám quân đó đây. Anh là ngựa còn Marco đang đi đôi ủng của tướng George Washington.>

<Không thể nào. George Washing ton á?>

“Jake, hãy nói với nhỏ là ‘Không phải, là Guido Washington.[16]’”

<Marco muốn anh chuyển cho em một lời bình luận tếu táo,> tôi nói.

<Ôi chao! Washington. Đây có phải là tiểu bang Delaware[17] không ta? Có phải ông đang vượt sông Delaware không ta?>

<Anh cũng đoán thế. Ý anh là, anh có nghe người ta nói rằng Washington đi ngang qua Delaware, nhưng anh không biết thế nghĩa là gì.>

<Con sông này có tên là Delaware. Sông Delaware đó,> Rachel nói. <Ý em là, đó là những gì em biết!>

<Tại sao ông lại vượt sông Delaware chứ?>

“Để tới được bờ bên kia và để nhìn thấy gà tây[18],” Marco thì thầm.

<Chỉ có ba đứa mình thôi sao?> Rachel hỏi. <Em chỉ mới tới đây khoảng ba phút trước. Em hoàn hình rồi biến hình lại. Và giờ thì em chả nhìn thấy Cassie, Ax và Tobias đâu cả.>

“Ôi trời, tuyệt chưa, trời bắt đầu chuyển mưa rồi,” Marco than phiền.

<Rachel à, em đừng mất công tìm kiếm mấy đứa kia nữa, thay vào đó hãy tìm Visser Bốn đi.>

<Tuân lệnh.>

Từ phía dưới sông, vọng lên những giọng nói. Có ai đó, không hẳn là hét, nhưng chắc chắn là đang phát cuồng. Một tiếng cười kìm nén dường như lan truyền qua cả hàng quân.

“Tướng quân đang mắng nhiếc họ.”

“Vì lẽ gì?”

“Vì lẽ gì ư? Bờ có khờ không hả? Tội mình bị trễ, lý do đó đó. Lẽ ra tội mình phải vượt sông và hành quân tới Trenton trước khi tia sáng ban ngày đầu tiên ló dạng.”

Trenton. Người Hessia. Washington đang vượt sông Delaware.

<Visser Bốn đang đi theo Washington,> tôi nhận định.

“Đúng,” Marco đồng tình.

<Tội mình phải chuồn khỏi chỗ này. Mình cần phải hoàn hình. Rachel à, hãy tìm tướng Washington. Ông hẳn đang bị đưa vào tầm ngắm đó. Nhớ ở bên cạnh ông. Tất cả những gì em phải làm, đó là: Bảo vệ Tướng George Washington.>

“Ha ha, đó là năm từ[19] mà bồ không bao giờ hình dung được rằng bồ sẽ có cơ hội được nói,” Marco vừa cười vừa nói.

CHƯƠNG 18

Rachel

Bảo vệ Tướng George Washington.

Phải rồi. Không vấn đề gì. Tôi là một con cú mà.

Đoàn quân đang đổ lên thuyền. Nghe chừng không có đủ thuyền cho toàn bộ quân lính. Một chiếc thuyền này đã chuyển quân qua sông được một lần; có một toán quân khoảng chừng hai trăm lính đã ở bên kia sông rồi.

Lác đác bắt đầu đã có hạt mưa, rồi mưa nhanh chóng nặng hạt, trở thành mưa đá. Thời tiết thật là khốn nạn. Tôi đoán chắc đó cũng là ý nghĩ của mấy người lính ở trên bờ.

Nhìn họ cũng khó ưa hệt như lính Pháp và lính Anh trong trận Agincourt, nhưng họ có vẻ gần gũi hơn. Và nếu như trên đầu họ có ít chí và bọ chết hơn, hổng phải vì họ sạch sẽ hơn mà chắc chắn là vì thời tiết ở đây quá lạnh nên bọ chết và chí hổng thể sinh sôi nảy nở.

Tôi trôi người trên đầu họ, hai cánh của tôi phủ đầy nước mưa mỗi khi tôi ngưng lập cánh quá lâu.

Tôi giữ Washington trong tầm mắt mình. Ông phải là mục tiêu của Visser Bốn, cũng như Vua Henry vậy. Rất rõ ràng, rất có ý nghĩa. Kế hoạch của Visser Bốn là loại bỏ những người có tầm ảnh hưởng lớn ra khỏi lịch sử. Đó là một điều hiển nhiên: không có Tướng Washington, có thể sẽ không có nước Mỹ. Có thể cuộc Nội chiến sẽ thất bại và mọi thứ sẽ thay đổi.

Nhưng tại sao hẳn lại chọn Vua Henry trong trận Agincourt nhỉ? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như Visser Bốn đã giết được vua Henry ta?

<Hổng quan tâm,> tôi lẩm bẩm. Một đức vua Anh nào đó chỉ là chuyện nhỏ. Còn đây là cha đẻ, là Tổng thống đầu tiên của nước Mỹ. Không ai có thể hạ ông được.

Nhưng tôi nhận ra rằng, tụi tôi cần có thêm sự trợ giúp. Marco và anh Jake đang bị kẹt giữa đám người kia rồi. Anh Jake vẫn còn đang ở trong lối ngựa, cho dù tôi đã nhìn thấy Marco đang dắt ảnh hướng về cánh rừng, chắc chắn là để hoàn hình.

Vẫn chỉ có ba đứa tụi tôi. Mấy đứa kia...

<Á à!> Tôi sững sốt la lên. Rất tình cờ là tôi lại đang nhìn về phía đó, phía mà Cassie thỉnh thoảng xuất hiện cách đó chừng năm mươi mét xuôi theo bờ sông, cách xa hẳn đám lính thực dân. Nhỏ đang là người. Nhỏ hẳn đã rời khỏi năm 1415 đủ lâu để kịp hoàn hình rồi.

<Cassie! Mình trông thấy bồ rồi. Mình đang ở trong lối cú. Sự thể bây giờ là: Tướng Washington đang vượt sông Delaware, ừ, phải rồi, ý mình là chính là Ngài Washington đó đó.>

Tôi thấy nhỏ ngược mắt nhìn lên. Bóng đêm, đối với một con cú, chẳng có nghĩa lý gì hết, kể cả là đêm nay, một đêm tối đen như mực.

Tôi thấy miệng nhỏ mấp máy ba từ “George Washington á?”

Đương nhiên là nhỏ không tài nào trông thấy tôi. <Ừa, đúng thế. George, vị Cha già của Dân tộc, đó là ta-trên-tờ-một-đô-la-cùng-với-thành-phố-và-tiểu-bang-mang-tên-ta: Washington,> tôi nói. <Jake cho rằng Visser Bốn đang định ráng cho ống bốc hơi. Mình cho rằng, họ đang sẵn sàng đưa ống lên thuyền, ừ, ý mình là George í. Đúng rồi, ống đang tiến tới một chiếc thuyền.>

Cassie dùng hai bàn tay làm một cử chỉ uốn lượn, một cử chỉ như đang bơi vậy.

<Cá heo hả? Ừ há. Ý hay đó.> Cassie đang ở trên sông, phải, đó là một sự trợ giúp, có lẽ thế.

Nhưng Visser Bốn có thể là bất cứ gã nào trong số mấy trăm gã đang chùm hụp trong mũ phía bên dưới tôi. Tất cả những gì hần cần là một khẩu súng hỏa mai và một cú bắn chuẩn. Có thể hần đã đang nhắm bắn...

Jake và Marco tái xuất hiện sau những thân cây. Cả hai đều là người. Và chẳng hiểu bằng cách nào mà giờ đây Jake đã có một tấm mền chùm qua đầu và vài mảnh vải quấn quanh hai bàn chân.

Tôi không biết bằng cách nào mà Jake có được những thứ đó, nhưng tôi đoán nếu như Marco có thể tìm được cách trộm được của Tướng George Vĩ đại thêm một đôi ủng nữa thì...

Tuy nhiên, Jake và Marco hẳn vẫn bị lạnh vì cả hai đang rẽ đám đông, lao ào ào tới một chiếc thuyền.

<Jake? Rachel? Có ai khác nữa ở đây không, hay là chỉ có mình mình đang quan sát George Washington kỳ diệu leo lên thuyền thôi?>

Tobias đó!

<Bồ nhận ra ống sao?> Tôi căn vặn.

<Đương nhiên là mình nhận ra ống,> Tobias nói. <Đó là Vị Cha Già Vĩ Đại mà! Bộ bồ đang giỡn mình đấy à?>

<Ax có đi cùng với bồ không?>

<Có, cả hai chú cháu mình vừa mới bất thành linh xuất hiện xong. Tụi mình qua sông. Mình vẫn đang ở trong lốt Hork-Bajir. Mình nghĩ có lẽ mình nên hoàn hình thì hơn. Sự tình giờ sao rồi?>

<Jake và Marco đang ở trong dạng người, đang ráng lên thuyền. Cassie, đang biến hình thành cá heo, chuẩn bị lao xuống nước. Còn mình, mình đang bay lòng vòng hưởng thụ thời tiết tuyệt vời.>

<Có nhiều người được trang bị vũ khí ở bên này sông,> Ax xen ngang.

<Cháu không nhìn thấy họ,> Tobias nói. <Mắt của Hork-Bajir, chú biết mà.>

<Đó là những người tốt,> tôi nói. <Họ đang tiếp tục qua sông. Mình nghĩ là họ không có đủ thuyền.>

<À,> Ax nói. <Họ có vẻ rất cảnh giác.>

<Mình cho là họ phải cảnh giác chứ. Họ đang trên đường tới Trenton để lâm trận.>

<À,> Ax lại thốt lên. <Nhưng...> Ảnh ngập ngừng như thể có cái gì đó đang khiến ảnh bận tâm.

<Được rồi, Ax à. Mấy người lính này qua được bên kia sông là tốt rồi,> tôi trấn an ảnh. <Hổng có gì đáng phải lo cả.>

CHƯƠNG 19

Marco

Tại tôi leo lên được một con thuyền. Hóa ra chuyện đó cũng không hoàn toàn khó khăn. Mũ sùm sụp, không một ai thấy lo lắng khi leo lên thuyền để di chuyển qua một con sông cuộn sóng, băng đóng từng mảng, giữa một cơn mưa đá nặng chịch.

Không thể hình dung nổi lý do của hành động của họ.

“À, phải rồi,” tôi lẩm bẩm nói với Jake, “Con Thuyền Tình yêu đi đường vòng tới địa ngục.”

“Hai chân mình đang tê cứng nè,” nó trả lời, vừa nói, vừa đảo mắt xuống hai chân khô ráo và ấm áp của tôi. “Thiệt tệ quá đi mất, sao ông tưởng bụng con đó không có đến ba đôi ủng há?”

“Cũng hổng có vừa với chân bồ đâu,” tôi nói. “Chân ông không cùng cỡ với chân bồ.”

“Ừ há.”

Có một bức tranh họa cảnh Washington đang vượt sông Delaware. Trong bức tranh đó, Washington, nom rất quả quyết, rất có vẻ là một vị Cha Già của đất nước, đang đứng ở giữa một con thuyền giống như con thuyền cứu sinh trong phim *Titanic*.

Có hai điểm nhằm lẫn trong bức tranh đó.

Một là, những con thuyền thành thấp, đáy dẹt, tròn trành, xoay tròn, nước tràn vào trong thuyền xấp, những sợi chèo ngấm nước chắt trong lòng thuyền ngang đến mắt cá chân. Trừ phi bạn có đi ủng, còn không, bạn sẽ có cảm giác có mấy con lươn đang trườn quanh mắt cá chân bạn.

Có quá nhiều người, cả lớn tuổi lẫn nhỏ tuổi, ướt mèm, điên khùng, buồn nản, sợ hãi được nhồi nhét trên một số lượng thuyền quá ít và vượt một con sông đầy những tảng băng khổng lồ đang trôi với tốc độ ghê hồn giữa một cơn mưa bão.

Những hạt mưa đá rơi lúu chiu trên đầu tôi, trên vai tôi, đập vào mắt tôi. Hạt mưa đông cứng lại thành một lớp băng đóng trên đầu gối tôi. Nước mưa rơi trên hai bàn tay trần của tôi làm các ngón tay tôi tê cứng, tê đến độ chúng chỉ có thể nhúc nhích chút đỉnh và bạn buộc phải nghĩ đến việc dùng sức để duỗi thẳng chúng ra.

Vượt lên trên tất cả mọi hoàn cảnh này, những con người đó không băn khoăn quá nhiều về việc họ tham gia vào công cuộc kiến tạo một đất nước dân chủ như thế nào. Họ hầu như chỉ lo lắng đến việc những hạt mưa đá sẽ rót vào trong nòng súng, vào trong kíp súng, và thuốc súng bị ướt có thể sẽ bị vón lại giống như bánh bích quy vậy.

Đó là điểm sai lệch đầu tiên trong bức tranh.

Điểm sai lệch thứ hai, đó là nếu như tướng George là một kẻ đại ngốc thì mới muốn đứng sừng sững giữa thời tiết khủng khiếp như thế, chưa kể, quân lính của ông cũng sẽ cho rằng ông là một kẻ điên khùng, và họ sẽ quay về nhà thưởng thức những chiếc bánh xốp của mình.

Nếu như là bạn, trong hoàn cảnh như thế, bạn sẽ không thể nào tạo nên một chuyến vượt sông với chỉ một số lượng thuyền nghèo nàn đến thế.

Họ khua mái chèo như điên. Dùng sào để giữ những tảng băng trôi không cho chúng va phải thuyền, nếu không chúng tôi sẽ biến thành những anh chàng Leonardo DiCaprio[20] ăn mặc nhếch nhác hết mất thôi.

“Những chàng trai đó thiệt đúng là,” Jake nói. Nó đang hướng mắt theo con thuyền đang cười sóng ở mạn phải cách tụi tôi chừng bốn mét - con thuyền của tướng Washington, tôi đoán thế.

Thoạt tiên, tôi cho rằng nó đã địa được Visser Bốn. Nhưng không phải, nó đang nhìn tướng George Vĩ đại.

Một sự di chuyển trong im lặng, tôi cho là thế. Tôi không phải là anh chàng bự con nào đó “khua cò” các bạn biết mà. Nhưng, cái người đàn ông ở đằng, đang co ro trong chiếc áo khoác mặc kệ băng đóng thành lớp trên vành mũ, chính là George Washington.

Thiệt là khó mà lĩnh hội cho được.

Tôi ngúc ngoắc cái đầu, hất đi mấy cụm tuyết mềm.

“Như Tobias nói: Vị Cha Già Vĩ đại,” Jake nói. “Không có ông, rất có thể cũng chẳng có tụi mình.”

“Ừa. Và có lẽ Visser Bốn ngay lúc này đang có mặt ở trên thuyền của ông.”

Jake gật đầu. “Rachel cũng đang ở trên đó.”

“Ê này, tụi mình gần tới đó rồi. Xì, tui ghét phải nhìn thấy chuyến du ngoạn bằng thuyền thú vị này sẽ -”

Bộp! Bộp! Bộp!

Một lần lửa ngang phụt cháy trong bóng tối làm lóa cả mắt. Hai mươi, ba mươi, có trời mới biết được có bao nhiêu khẩu súng hỏa mai cổ xưa, đồng loạt khai hỏa.

Tôi không thể nhìn thấy thương vong, nhưng tôi nghe thấy những tiếng la.

“Quay lại!” có ai đó hét lên.

Loạt đạn thứ hai!

Bộp! Bộp! Bộp!

Lại một lần nữa, thuốc súng nổ vẽ thành một lần lửa ngang.

“Chúng ta bị lộ rồi!”

“Quay lại!”

“Không! Tiến lên!”

Con thuyền của tụi tôi bắt đầu quay mũi, nhưng bị mất phương hướng và bị đâm vì những người trên thuyền loạng quạng vì trúng đạn.

Ở trên bờ phía xa, mà cũng không xa lắm, những khẩu súng kíp nòng dài lại một lần nữa khai hỏa. Những ngón tay ngoéo vào cò súng. Búa điểm hỏa - những viên đá lửa - nện xuống nòng thép. Mỗi lửa được đốt nhen vào ổ nạp thuốc súng, tạo nên một tiếng động nghe như một tiếng ho nhẹ. Thế rồi, tia lửa lan hết vào toàn bộ khối thuốc.

Bộp!

Một viên đạn ghém bằng chì to bằng một viên đá cẩm thạch bay ra khỏi nòng súng. Nhưng không phải một viên đạn từ một khẩu súng đơn độc mà là từ một rừng súng, tất cả đồng loạt khai hỏa.

Năm mươi, sáu mươi, một trăm phát nổ!

Một trăm viên đạn xé xuyên không khí bay rít rít.

Thịch!

Người đàn ông ngồi trước mặt tôi đổ nhào. Đầu của ông ta rớt cái phịch trên đùi tôi.

“Áááá!” Tôi hét.

Thịch!

Một mái chèo bị bay mất phân nửa.

Thịch!

Một lỗ tròn hiển hiện ngay trán Jake.

CHƯƠNG 20

Rachel

<Khôôôông!>

Jake ngã ngửa mà không hề có một cử động hay một cái co giật nào. Đơn giản chỉ là đổ nhào xuống mà thôi. Như một con rối bị đứt dây.

Marco nhào tới túm lấy ảnh.

Tôi nhìn thấy cái lỗ tròn nằm ngay chính giữa trán Jake.

Mảng sọ phía sau đầu ảnh bay mất tiêu. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Ảnh đã chết.

Trong giây lát, tôi đã hiểu.

Đó không phải là những phần tử cấp tiến của quân đội thực dân mà Ax đã nhìn thấy ở trên bờ phía xa mà là quân Hessia đang phục kích.

Visser Bốn đã chiêu mộ được đồng minh trong vụ ám sát này.

Thêm một tiếng loảng xoảng lớn nữa vang lên khi quân Hessia một lần nữa khai hỏa hàng loạt.

Thêm nhiều người chết. Phân nửa số người ngồi trên con thuyền chở Marco và anh Jake đã chết hoặc bị thương. Tôi nhìn thấy những người Hessia. Họ là những người lính bận áo xanh hàng ngũ ngay ngắn, chỉnh tề.

Quân Hessia - lính đánh thuê người Đức, đang chiến đấu cho người Anh. Đây không phải là cuộc chiến của họ. Nhiều người đang ráng quay đầu chiếc thuyền của Marco và Jake, cố gắng tránh xa những họng súng.

Một loạt đạn nữa. Và giờ đây, những tiếng nổ vang hơn, trầm hơn vì có thêm tiếng của một khẩu đại bác phụ họa.

BÙÙÙM!

Một chiếc thuyền nổ tung.

Đó là một cuộc tàn sát.

Một chiếc thuyền khác bị lật úp, hất văng người trên thuyền xuống nước.

Những chiếc thuyền va vào nhau rầm rầm.

Những xác chết lật qua mạn thuyền và trôi tuột xuống làn nước đen ngòm.

Người ta đang ráng đẩy Jake xuống. Ánh sáng nhá lên trên thuyền. Marco đánh lại mấy người này nhưng cậu ấy bị húc ngã.

<Cassie!> tôi hét.

<Gì thế?> Nhỏ được báo động, nhỏ đã nghe thấy tiếng súng. Nhưng nhỏ không hay biết.

<Cassie... anh Jake... cơ thể ảnh... bờ phải kiếm được... Bờ không được để...>

<Ôi, lạy Chúa tôi!> Nhỏ gào lên.

Tôi thấy nhỏ trôi lên mặt nước, ở dưới dòng nước. Nhỏ quay trở lại. Nhỏ sẽ tìm thấy Jake. Sẽ thấy thôi. Nhưng có nhiều xác chết thể kia, nhỏ sẽ phải lần tìm bằng hết.

Tôi thấy cơ thể Jake rớt xuống, đang chìm. Một tảng băng nổi trượt qua người anh.

Tôi thấy Marco đang kêu gào, khóc lóc.

Tôi thấy tướng Washington, cánh tay ông bị dính một viên đạn.

Tôi không nhìn thấy Visser Bốn. Nhưng tôi biết hắn đang ở đó. Đây không phải là cách mà thực tế lịch sử đã từng diễn ra. Đúng ra phải là quân lính của Washington bất ngờ đánh úp quân Hessia. Đúng ra phải là người Mỹ dành thắng lợi.

Có kẻ nào đó đã cảnh báo cho quân Hessia. Có kẻ nào đó đã chỉ cho chúng chỗ phục kích.

Đầu tôi xoay vòng vòng. Mọi chuyện không thể nào như thế được. Anh Jake, không thể nào!

<Hãy cứu Washington!> tôi nói.

<Tội mình sẽ làm gì đây?> Tobias hỏi.

Làm gì ư? Tôi không biết! <Tấn công!> tôi buột miệng. <Bọn Hessia! Hãy tấn công chúng!>

<Rachel,> Ax gọi. <Những người Heesia này chỉ đang làm những gì ->

Nhưng nổi nghi ngờ của tôi đã bay biến. Tấn công. Đúng. Tấn công.

<Chúng giết Jake rồi,> tôi nạt. <Và chúng đang cố bắt được Tướng Washington. Chúng có thể sẽ giết cả Marco. Chúng phải chết! Bỏ có nghe thấy mình nói gì không, hử anh chàng Andalite kia? Chúng đã giết hoàng tử của bồ. Hãy thực hiện bốn phận của bồ đi!>

CHƯƠNG 21

Ax

Tobias đang ở trong cơ thể điều hâu đuôi đỏ. Tôi đang ở trong cơ thể Andalite của mình. Cassie ở dưới nước. Rachel ở trên không. Marco ở trên thuyền, dưới làn đạn. Còn Jake, hoàng tử của tôi, đã chết.

Chỉ còn mình tôi ở vào thế có thể tấn công đội quân đang bắn dữ dội kia. Chỉ còn mình tôi có thể báo thù cho cái chết của Jake.

Tôi chạy băng xuyên qua cánh rừng, bốn vó nện trên nền đất lầy lội, trơn trượt trên nền băng. Rừng tối thui. Gai góc cào rách người tôi.

Người Crayak đã có được phần trả giá của mình. Nhưng điều đó không có nghĩa là chết là hết.

Liệu Rachel có đúng không nhỉ? Liệu tôi có nên tấn công những con người này không nhỉ?

Hình dạng nguyên thủy của tôi sẽ khiến họ hoảng hốt. Nhưng họ là những chiến binh dày dạn.

Một số người sẽ bỏ hàng ngũ và chạy trốn. Những người khác thì không. Tôi có thể dùng đuôi làm vài tên bất tỉnh. Nhưng rồi họ sẽ hoàn hồn lại. Những sĩ quan của họ sẽ chĩa thẳng súng vào người tôi mà bắn, trừ phi tôi có thể loại bỏ những viên sĩ quan này đủ nhanh...

Tôi sẽ phải giết chóc. Giết những con người lẽ ra là được sống. Không những lấy đi cuộc sống của họ, mà tôi còn tàn phá cả một chiều dài lịch sử phát triển của con người nữa kìa.

Nhưng điều đó lẽ ra đã không xảy ra cơ mà?

Cuộc chiến này lẽ ra là không bao giờ xảy ra. Những con người đang hấp hối kia lẽ ra là đã sống.

Tôi phải làm gì bây giờ đây?

Bộp! Bộp! Bộp!

Một loạt đạn nữa. Hàng quân còn lại Hessia chỉ còn cách đó có vài giây.

Rất có thể Marco đã chết sau loạt đạn vừa rồi. Hoặc giả nếu cậu ấy vẫn còn sống, cậu ấy sẽ có thể bị chết sau loạt đạn kế tiếp.

Tôi đua tới người lính gần nhất. Anh ta không nhìn thấy tôi. Tôi quất đuôi về phía trước.

PHẬP!

Bản dệp của lưỡi dao đập vào bên đầu người lính. Anh ta ngã gục.

PHẬP!

Một người nữa đổ gục, bất tỉnh.

Người thứ ba quay người, thấy tôi, bất động, không thể nhấn cò súng. Tôi đánh rớt súng khỏi tay anh ta.

Nhưng giờ thì viên sĩ quan đang la hét, ngày càng có nhiều binh lính quay người hướng về phía tôi, nâng cao súng, ngón tay để trên cò súng...

Tôi chạy. Chuồn khỏi chốn đó bằng những cái chân hươu.

BỘP!

Tôi nhảy lên, ào qua đầu mấy tên Hessia. Tiếng nổ của đạn ghém chì xé toạc khoảng không phía dưới tôi. Tôi tiếp đất khó nhọc, vấp té, loạng choạng, giữ được mình thăng bằng, tôi xoay người hướng về phía viên sĩ quan.

Ông ta rút gươm. Ông ta thật cẩn đảm. Nhưng chẳng có bất cứ con người nào đủ nhanh để né được một cái đuôi Andalite. Thanh kiếm của ông ta không cản được tôi. Lưỡi dao đuôi của tôi sẽ cho cái đầu rời khỏi hai bờ vai của ông.

Không còn lựa chọn nào khác. Việc giết chóc phải dừng lại. Marco... có người gọi Washington...

Không có chọn lựa. Những con mắt cuống của tôi nhìn xuống triền dốc đổ xuống bờ sông. Hầu hết quân Hessia vẫn đang nổ súng. Người trên thuyền đang la hét.

Tôi rút đuôi về.

PHẬP!

CHƯƠNG 22

Cassie

Xác người chìm xuống.

Xác người nổi lên.

Xác người trôi xuôi theo dòng chảy. Những cặp mắt mở trừng trừng, đứng tròng.

Máu me khắp nơi.

<Jake!> tôi gọi tên cậu ấy. Có thể, biết đâu đấy, biết đâu cậu ấy có thể nghe thấy. Biết đâu Marco nhằm thì sao.

Tôi trôi lên mặt nước để hít khí trời, để chạy trốn khỏi cảnh tượng ghê rợn bên dưới những chiếc thuyền. Nhưng trên mặt nước còn tệ hơn thế.

Những viên đạn được bắn ra thành từng loạt ghê rợn, tiếp tục làm nổ tung những con thuyền và những khúc xương người.

Tiếng người kêu gào ầm ĩ. Người rớt xuống nước.

Đó là một cuộc tàn sát. Tôi không thể nhìn thấy Marco, hay là Tướng Washington. Họ còn sống không ta?

<Jake!>

Tôi bắn ra một chùm sóng định vị, những âm thanh dội ngược lại cho tôi thấy hình ảnh những tảng băng nổi, những cánh tay và những cẳng chân người.

<Jake!>

Tôi đụng phải một xác người. Nó lật lại.

<Ôi Chúa ơi. Ôi, lạy Chúa tôi, Jake. Jake! Jake!>

Tôi lặn xuống bên dưới cậu ấy và bắt đầu đẩy người cậu ấy hướng về phía bờ sông.

<Nào, Jake, đi cùng với mình nào. Mình sẽ đưa bồ ra khỏi đây. Ôi, Chúa ơi! Chúa ơi!>

Đạn bay xuyên qua nước. Tôi lao tới, quên cả việc rằng mình đang bơi trong làn nước lạnh cóng. Tôi cảm nhận được bờ sông ở phía trước mặt. Chỉ còn cách khoảng chừng có một mét nữa thôi. Chỉ còn...

Mất tiêu rồi!

Tôi bỗng thấy nhẹ bẫng. Cơ thể Jake không còn ở trên lưng tôi nữa. Bờ sông cũng biến mất. Những con thuyền... cũng chẳng còn thấy đâu.

Ánh nắng rọi xuyên qua làn nước. Ban ngày rồi!

<Jake! Jake!>

Tôi phóng một luồng định vị bằng sóng âm. Không, không thấy một cơ thể người nào hết, chỉ toàn là cá mà thôi.

Không! Thời gian nhảy tiếp rồi!

Tôi trôi lên.

Mặt trời ló ra khỏi những đám mây. Một luồng gió nhẹ thổi tới. Và xuôi theo luồng gió đó là những chiếc thuyền buồm. Hàng chục chiếc, có khi nhiều hơn thế!

Những chiếc thuyền dàn hàng ngang đủ mọi hướng quanh tôi. Đó là những chiếc thuyền ba buồm, cột buồm cao chót vót, những cánh buồm trắng rộng no gió, những lá cờ bay phấp phới.

Jake không có mặt ở đây. Lúc này.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Jake đã chết. Nhưng cậu ấy lại không có ở đây, vào lúc này.

Visser Bốn, một lần nữa, lại trốn thoát. Và tui tôi, giống như một cái đuôi điều, phải đuổi theo hắn một cách bất lực.

<Jake!> Tôi thắng thốt.

Không. Cậu ấy sẽ không đáp lại lời tôi gọi. Cậu ấy sẽ không bao giờ trả lời tôi nữa.

Và giờ đây, một cuộc chiến nữa đang chuẩn bị nổ ra, ở một nơi khác, nơi mà Visser Bốn có thể xoay chuyển được lịch sử của loài người. Rất có thể loài người xứng đáng được hưởng điều thay đổi đó.

Giờ đây, trí óc tôi trống rỗng, chỉ còn có nỗi đau đớn và cảm giác tội lỗi ngập tràn.

Marco và tôi dự định cứu Jake khỏi tay người Crayak, bảo toàn mạng sống cho cậu ấy. Nhưng chỉ trong có thoáng chốc, trong một trận chiến lẽ ra chưa từng bao giờ xảy ra, trong một cuộc chiến tranh mà tôi, trong giờ lên lớp, thậm chí còn không hề để tâm nghe giảng, Jake đã chết.

Tôi không thể nào cảm nhận được nỗi đau này. Không thể nào. Trong tôi là một cái hố rỗng, giống như được khoét và day đi day lại bằng một con dao.

Nhưng nằm bên dưới trí não người đang khóc than, mất phương hướng của bản thân tôi là chú cá heo... phải, cá heo chỉ biết rằng biển cả có rất nhiều cá, và thể là quá tuyệt.

Tôi bay sau chú Ax, trống ngực đập thành thành, hai cánh đập liên tục, tới lui, tới lui. Tôi tăng tốc, phóng như điên, liều lĩnh xuyên qua những tàn cây vừa chợt đập vào mắt. Tâm trí tôi rời bỏ tôi ngay khi tôi nhận thức được rằng điều đó đã xảy ra.

Jake. Lẽ nào! Bộ óc của tôi không chấp nhận chuyện đó. Không thể nào!

Tôi phát hiện ra chú Ax. Chú ấy đang chọc thủng hàng ngũ quân Hessia. Đồn ngã một tên, một tên nữa.

Chú ấy chồm tới! Lao thẳng vào họ, tiếp đất rồi hướng về phía viên sĩ quan.

Chú ấy chuẩn bị giết người đó. Rachel đã bảo chú ấy làm thế.

Không, đó là một sự sai lầm! Viên sĩ quan người Hessia này không phải là người chịu trách nhiệm về việc này. Crayak - Đó mới là kẻ đã giết Jake. Đó mới là kẻ đưa ra cái mục tiêu ngớ ngẩn và vô vọng này.

<Hãy mang tội tôi ra khỏi chốn này!> Tôi hét. <Hỡi người Crayak! Hỡi người Ellimist! Ai cũng được, hãy mang tội tôi ra khỏi chốn này! Tội tôi bỏ cuộc!>

Im lặng, không ai đáp lại.

Chú Ax hướng về phía viên sĩ quan. Ông đang nắm chặt một thanh gươm. Tôi có thể kêu chú Ax dừng lại.

Tôi có thể...

<Áááá!>

Một bức tường trắng toát khổng lồ, cuộn cuộn, che kín bầu trời đang lao sầm sập về phía tôi!

Tôi ngoặt gấp.

Không, nó không che phủ hết bầu trời. Tôi nhìn thấy bầu trời mà. Phải mất vài giây sau tôi mới hiểu ra.

Một cánh buồm!

Một cánh buồm hình vuông, rộng và phía dưới nó, có một cánh buồm khác nữa. Rồi phía trên nó, lại là một cánh buồm nữa. Gió thổi phồng cánh buồm hướng về phía tôi. Những cánh buồm đó đã tiêu diệt luồng gió và khóa chặt nó lại, không cho gió thổi được đến chỗ tôi. Tôi phải đập cánh liên tục để giữ được thân mình ở bên trên.

Tôi queo qua hướng khác, né khỏi đường đi của cánh buồm và tôi bắt được một làn gió nhẹ.

Thời gian đã nhảy. Visser Bôn đã lại di chuyển sang một lần thời gian khác. Hắn đã tàn phá những gì mà hắn có thể hủy hoại được.

Phía dưới tôi là một chiếc tàu bằng gỗ hình oval nhọn. Ba buồm, cột buồm nào cũng cao hơn cả một thân cây cao. Những sợi dây chèo, có nhiều sợi to bằng cả cái bắp chân người, kéo căng khắp nơi, giăng từ cột buồm này tới cột buồm kia, từ cột buồm tới boong tàu.

Những người bạn đồng phục viền vàng, đi ủng đứng cách quãng với những kẻ bạn quần áo màu trắng ngà may bằng vải trúc bâu thô, ngực trần, chân trần.

Tôi nhìn xung quanh. Tuy chưa ra hàng ra lối, song những con tàu ở tứ phía có vẻ đang tạo thành hai tuyến. Hai tuyến này trải rộng cách nhau vài dặm trên mặt biển lặng. Chúng di chuyển thông thả, uyển chuyển, oai nghiêm cùng tiến tới chỗ giao nhau. Súng đại bác chĩa ra tua tủa trên mọi chiến thuyền.

<Marco? Rachel? Ax? Cassie?>

Không có hồi đáp. Có lẽ, tụi nó đang ở cách xa đây hàng mấy cây số hoặc mấy niên đại. Tôi nhìn thấy một con cá heo lẻ loi đang bơi cùng tốc độ với một chiếc tàu lớn ở phía dưới.

<Có phải phe mình không? Marco à? Phải bồ không, Cassie?>

Tôi đang nói chuyện với một chú cá heo. Tôi chỉ có một mình.

Tôi hạ thấp đảo vòng quanh chiếc tàu. Tôi giữ tốc độ bay của mình ngang bằng với nó và với một đám hải âu.

Chiếc tàu được trang trí rất lộng lẫy. Phía đuôi tàu hơi bầu bầu, có mấy cửa sổ đang mở rộng thông vào một căn phòng có một cái bàn bên trong. Tôi đập cánh bay lại đủ gần để có thể nhìn thấy gần như tất cả căn buồng.

Thế rồi, vồ nhanh hai cánh mấy cái, tôi lọt vào trong phòng, không khí đột nhiên chết lặng. Tôi đập xuống cái bàn phủ đầy các biểu đồ, bản đồ và giấy tờ. Móng vuốt tôi làm rách mấy tờ giấy mỏng mảnh.

Trên bàn có một cây viết lông ngỗng, một lọ mực, mấy cuốn sách bìa da viết bằng tiếng Anh. Tôi có thể đọc được những từ viết trên biểu đồ. Và tôi có thể hiểu được bản đồ đang chỉ rõ vị trí của con tàu.

Chúng tôi đang ở trên Đại Tây Dương, gần với Tây Ban Nha. Có một chấm ghi Trafalgar.

Tôi rơi mình xuống gầm bàn và bắt đầu biến hình. Nếu như tôi muốn tìm thấy Visser Bồn, tôi phải thám thính vòng quanh con tàu.

Tôi sẽ tìm thấy Visser Bồn. Crayak có thể là một tên quý sứ ghê hồn, nhưng chính tên Yeerk này đã giết chết Jake.

Tôi sẽ đi tìm hắn và thử xem hắn bơi giỏi cỡ nào.

CHƯƠNG 24

Marco

Ax ở bên cạnh tôi. Là người Andalite, nhưng anh ở ngay đó, sát cánh cùng tôi.

Tụi tôi đang ở trong một tiết trời u ám. Có thể đang là ban đêm, cũng có thể không phải. Đây đó lác đác le lói vài ánh đèn cây, chả nhìn thấy gì.

Tụi tôi đang ở trong một không gian gỗ. Một cái trần gỗ thấp được làm từ những thân cây khổng lồ, to bằng chân voi. Dưới hai bàn chân trần của tôi, sàn nhà, thực ra là lò sưởi, cũng làm bằng gỗ. Bốn vó của Ax cứ trượt dài qua những cái lỗ của vĩ lò.

Sàn nhà nghiêng, dốc nhẹ. Bao xung quanh tụi tôi là dạng giống như một bức tường, tạo thành một khoảng không gian hình ô van, bao gồm nhiều sợi thùng bện vào nhau thẳng đứng,

cao gần chạm tới trần. Những sợi dây cột dày và to như bắp tay của Mark McGwire.[21]

<Chúng ta đang ở đâu đây?> Ax tự hỏi.

“Trên một con thuyền. Hay là một con tàu, đại loại thế,” tôi đáp. “Chui xuống dưới, và biến hình thành người đi, anh bạn.”

<Có lẽ chưa đến lúc,> Ax nói. <Chúng ta hình như đang bị nhốt. Ở bên dưới chỗ này là một rào dây thừng.>

Ax nói đúng. Tội tôi bị kẹt cứng.

Tôi thử ấn tay vào cuộn dây thừng. Mấy ngón tay của tôi run bần bật.

“Xin lỗi nha,” tôi nói.

<Về chuyện gì?>

Tôi tựa người vào bức tường thừng và kéo lên.

Jake đã tuột xuống dưới nước ngay đó. Đúng, ngay dưới chỗ đó. Mấy người đó đã đẩy cậu ấy qua thành tàu và tôi không thể cản họ lại được.

Một cái lỗ tròn trên đầu Jake, giống như có ai đó dùng khoan khoan vào đó một mũi vạy.

Tôi đã nói với Cassie rằng tội tôi sẽ bảo vệ Jake. Tôi đồng ý: người Crayak sẽ không có được cậu ấy, nhưng chuyện ấy xảy ra quá nhanh. Mới phút trước, chẳng có chuyện gì, ấy vậy mà qua phút sau, chết chóc khắp nơi.

Hồng có tranh luận, hồng có những hành động anh hùng, hồng có gì sắt cả. Nó xảy ra trong vòng có một phần triệu giây.

Và giờ... tôi có thể làm được gì cho thằng bạn tôi đây? Không gì cả. Không ai có thể giúp được Jake. Ba mẹ cậu ấy... cậu ấy sẽ không bao giờ trở về nữa. Tôi có thể nói gì với họ đây? Ai có thể nói gì với họ đây? Tôi trèo lên bức tường dây và dòm qua lỗ hồng hẹp tí. Tôi nhìn thấy hai người, cả hai đang quay trở lại chỗ tội tôi. Họ bận quần áo vải trúc bầu thô nhám, nom giống như được may từ vải bạt vạy, cứng quèo hơn cả vải jeans mới. Một tên là người châu Á, tên kia là người da trắng.

Tên da sẫm hơn đang mang một thùng gỗ tròn nhỏ. Gã da trắng đi phía sau, giơ một cái dùi cui ngắn làm bằng gỗ nện mạnh xuống đầu tên kia. Hấn nện dùi cui vào tên người châu Á lần nữa làm tên này ngã nhào.

Miệng tôi há hốc chuẩn bị hét tướng lên, nhưng bàn tay Andalite của Ax đã bịt kín mặt tôi.

<Chính là hấn,> Ax nói. Ảnh vươn cặp mắt cuống của mình lên đủ cao để có thể nhìn thấy.

Tên da trắng - Visser Bốn - nhấc thùng rượu lên và mang nó đi khuất khỏi tầm mắt tội tôi.

“Tội mình phải ra khỏi cái bẫy này!” tôi đẩy tay Ax ra khỏi mặt và rít lên. “Hãy biến hình thành con gì đủ nhỏ để -”

PHẬP!

BỪNG!

Ax vung đuôi, lần nữa, lần nữa, rồi lần nữa. Cứ lặp đi lặp lại như thế, và sau mỗi lần vung đuôi, chỗ móc vòng các sợi dây thừng lại bật ra một ít.

<Làm thế này sẽ nhanh hơn. Tôi mệt mỏi với việc lúc nào cũng quá trễ rồi,> Ax nói.

“Bồ có quyền đó mà, anh bạn.”

Visser Bốn đã đi khuất. Ax bắt đầu biến hình thành người.

“Hãy đuổi theo ngay khi có thể nhen,” tôi nói. Tôi cất bước chạy theo hướng Visser Bốn vừa đi khỏi. Một hành lang rẽ làm hai hướng, trái và phải. Một cầu thang đi xuống dưới. Lối nào đây?

Tôi nhìn xuống. Có một phần dấu chân, viền đỏ.

Máu. Máu của người bị Visser Bốn nện bằng dùi cui. Tôi đi theo dấu máu xuống dưới, xuống đến một boong tàu còn tối hơn, u ám hơn và mùi còn nồng nặc hơn nữa.

Hoàn toàn bất ngờ, tôi trông thấy hân. Hân đang khom người, đi lạch bạch, bụng thứ gì đó nặng chịch, rề rề sát mặt đất.

Cái thùng. Có thứ gì đó chảy rỉ rỉ ra từ trong thùng. Có vẻ là một thứ chất lỏng. Hồng phải. Một thứ bột sẫm màu.

Thuốc súng!

Tên Bị-Mượn-xác đang rải thuốc súng thành một đường vệt dài. Như vậy, hân có thể châm lửa, chạy khỏi đó và... Bùm! Thùng thuốc súng sẽ nổ tung.

Hân vẫn còn chưa sẵn sàng. Tôi cũng thế.

Tôi bắt đầu biến hình. Đó là lối hình biến mà trước đây tôi đã sử dụng nhiều lần, do đó tôi hoàn toàn quen thuộc với cái kiểu mà khuôn mặt tôi trở nên giống như cao su, cái kiểu mà những sợi lông đen thô kệch trở ra trên từng phần vuông khắp người trừ khuôn mặt, cái kiểu mà vai và cổ sừng phồng lên tương xứng một cách lố bịch, cái kiểu mà những bắp thịt xếp lớp lên những bắp thịt.

Trước đây tôi đã từng là một con khỉ đột. Nhưng lần này có sự khác biệt. Tôi tận hưởng từng thớ cơ bắp nổi cuộn cuộn, từng lỏng xương cứng như thép thành hình. Tôi sắp sửa hưởng thụ công dụng của chúng.

<Này,> tôi đánh động.

Tên Mượn xác người - Visser Bốn - quay người ngó quanh.

Tôi vung một nắm đấm to bằng cả trái banh môn túc cầu.

BUUUM!

Sàn tàu nảy lên!

Có cái gì đó cực kỳ mạnh bạo đã đụng phải con tàu. Cú đấm của tôi bị trượt mục tiêu. Visser

Bốn bỏ chạy.

<Lần này thì đừng có hòng nha!> Tôi la lên và chạy theo hắn.

Tôi hẳn biết mình đang ở đâu, đang ở niên đại nào, hay ai đang lái con tàu. Thế nên tôi cũng hẳn biết ai sẽ trông thấy một con khỉ đột đang chạy vòng vòng, mới lại tôi cũng hẳn thêm để tâm.

Visser Bốn đã mắc một sai lầm chết người. Đây là một con tàu. Hắn chỉ có hai cách để rời khỏi đây: Bơi hoặc sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Hắn có thể sẽ dẫn tôi tới chỗ thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian*, hoặc hắn có thể chết trong khi đang cố gắng chạy thoát khỏi tay tôi.

CHƯƠNG 25

Rachel

“**T**hưa trung úy!”

“Khẽ nào! Tay đặt sẵn cò súng, các anh em!”

“Nhưng, thưa ngài: Nhìn kia!”

Cái vật mà ngài trung sĩ kia được mời nhìn ấy chính là tôi.

Tôi, trong dạng người, bận một bộ đồ nịt, rõ ràng là chẳng thích hợp với hoàn cảnh, đứng lơ lửng trên boong tàu của một chiếc thuyền buồm cực lớn. Đơn giản là tôi đã hiện ra. Một phút trước, tôi ở trong rừng phía bên dưới quân Hessia, tôi hoàn hình và chuẩn bị biến thành gấu xám. Thế rồi...

Viên trung úy là một thanh niên khá trẻ, có lẽ cỡ khoảng 25 tuổi. Đứng phía sau anh ta là một người khác bận đồng phục, chắc hẳn quá 13 tuổi.

Mé bên kia là một nhóm người mặt mày căng thẳng đang đứng xung quanh những khẩu đại bác cổ lỗ sĩ bị bành ki.

Những khẩu đại bác này đang nhắm về phía một con tàu khác đang ngày càng tiến tới gần.

Viên trung úy, đứa trẻ và khoảng chừng hai mươi người áp sát tôi, không chừa một khoảng trống nào.

“Trời ơi! Một cô gái!” viên trung úy la lên.

“Một kẻ lậu vé!” một người mặt sẹo nói.

“Cô ta đi tìm cái chết trong bộ đồ đó kia.”

Cậu bé giật phắt cái mũ khỏi đầu và cúi người. “Tôi mạn phép xin được thắp tùng tiểu thư xuống dưới.” Giọng cậu nhỏ nhẹ, tràn đầy hy vọng.

“Không, thưa cậu. Thay vào đó, nhờ cậu chuyển lời ca tụng của tôi tới thuyền trưởng và đốc con tàu này và thông báo với họ rằng có một kẻ lậu vé ở trên boong.”

“Một kẻ lậu vé có vẻ đẹp hiếm thấy,” gã trai trẻ vừa nói, vừa liếc nhìn tôi, mặt ửng đỏ vì bối rối.

Cậu ta chạy đi, nhưng đầu vẫn ngoái lại, xem vấp té khi chạy lên boong xa phía cuối tàu.

“Được rồi, các anh em, tất cả các bạn đều đã từng nhìn thấy phụ nữ trước đây rồi kia mà. Quân Pháp ở ngay đằng kia kìa! Hãy đặt tay lên cò súng nào. Sẵn sàng chờ lệnh, các anh em.”

Nhóm người quay lại vị trí của mình bên những khẩu súng, nhưng vẫn cứ ngó tôi qua vai. Tôi phớt lờ họ. Tôi đang tìm kiếm một khuôn mặt thiếu mất mấy cái răng và lảng o không có một vết sẹo nào. Tôi đang tìm kiếm –

“BẮN!”

Một tiếng nổ thiệt lớn. Âm thanh này có thể khiến một kẻ yếu tim đột tử. Như thể tất cả các khẩu đại bác được châm ngòi nổ cùng một lúc vậy.

Những khẩu đại bác trên những giá gỗ giật nảy về phía sau, mấy sợi thừng dày cui cột súng với giá gỗ bắt kêu tách tách giữ chúng ở lại đúng chỗ. Khói bốc mù mịt dọc hai bên mạn tàu. Tôi hổng biết có bao nhiêu khẩu đại bác đã khai hỏa nhưng hẳn là nhiều lắm. Ba mươi, bốn mươi, năm mươi, tôi hổng biết nữa, nhưng rung chấn của nó khiến tôi có cảm giác giống như một chiếc búa tạ đập vào đầu. Tiếng động khiến tai tôi ù đặc, kêu o o.

Mấy giây sau...

BÙÙÙÙM!

Lần này khói tỏa ra từ phía quân Pháp.

Hàng rào chắn bằng gỗ cách tôi chừng sáu tấc bị thổi bay tan tác. Những mảnh gỗ vụn lớn bay tứ tung. Một người gục xuống, hét thất thanh.

Đội quân phục vụ súng ống đã vào việc. Họ thông nòng, dùng hết sức kéo súng về phía sau, khiêng những viên đạn đại bác tròn bằng thép về phía trước, bỏ vào bên trong nòng khẩu đại bác.

Tôi vừa kịp thấy có một gã đang bật dậy, lao vọt qua cửa hầm tàu, nhưng tôi thực sự để tâm đến chú khỉ đột đứng phía sau anh ta.

“Marco!”

Visser Bốn chạy. Marco theo sau.

Không ngần ngại, tôi đuổi theo cả hai.

Những tiếng hét hoảng loạn và sừng sốt vang lên từ phía đám thủy thủ. Những mệnh lệnh được gầm lên từ phía những viên sĩ quan. Một người lính bận áo khoác đỏ, một lính thủy, tôi đoán thế, cố gắng ngắt ngang đường chạy của Marco. Marco xô anh ta qua một bên với một lực đủ mạnh khiến anh ta ngã sóng soài.

Nhưng có thêm hai viên lính thủy và một thủy thủ nữa lao tới tóm lấy Marco làm giảm tốc độ của cậu ấy. Visser Bốn lao tới một cánh cửa để ngỏ. Rồi hắn dừng lại, rất đột ngột.

Một luồng gió mạnh từ một khối lông màu nâu đỏ, một chớp nhá từ những móng vuốt. Visser Bốn loạng choạng lùi lại, ôm mặt.

BÙÙÙÙM!

Một lần nữa, các khẩu đại bác lại khai hỏa.

BÙÙÙÙM!

Quân Pháp đáp trả.

Một viên đạn đại bác sượt qua mặt tôi gần đến nỗi tôi cảm nhận được cả luồng gió thổi. Thêm nhiều người gục ngã. Một nơi huyền ảo, một nơi hỗn loạn! Một cơn khỉ đột, một điều hâu đuôi đỏ, một cô gái trong bộ đồ nịt, tất cả đều tăng tốc, đuổi theo một gã đàn ông da dẻ quá mịn màng, hàm răng quá trắng bóng. Trong khi đó, mấy viên sĩ quan thì gầm rú, mặt đỏ bừng vì tức giận, còn mấy tay lính thủy bận áo khoác đỏ tươi và đám thủy thủ bận áo khoác màu xanh dương cùng đám quân bận đồ vải trúc bầu thì tạo nên một màn diễn rượt đuổi lạ mắt.

Visser Bốn nhảy lên tóm lấy một thanh đòn bẩy. Hắn khỏe và nhanh nhẹn. Cơ thể con người mà hắn mượn xác là một nghệ sĩ trẻ chưa thành danh. Hắn lẳng người lên một tổ hợp thang dây.

Đó là một sự di chuyển thông minh. Tobias không thể tóm được hắn mà không bị nguy cơ mắc phải những mắt lưới dây nhợ. Còn Marco, khỏe thì có khỏe thật đấy, song không thể nào là một kẻ leo cây nhanh nhẹn được.

<Mày phải chết!> Marco nổi khùng, tổng khứ hai tên lính thủy khỏi đường chạy của mình.

Visser Bốn vừa trèo vừa liếc nhìn xuống.

Giờ thì những khẩu đại bác không còn nổ hàng loạt một cách đều đặn nữa. Quân Pháp và quân Anh cứ nổ súng ngay khi có thể. Đó là một cuộc đua điên cuồng tới cửa tử. Đội quân nào, Anh hay Pháp, có thể kéo một khẩu đại bác nặng cả tấn về phía sau nhanh hơn? Bên nào có thể thông nòng súng nóng hổi, đỏ rực, bên nào có thể nạp túi thuốc súng làm từ vải bat, những miếng chèn, những viên đạn vào trong nòng súng, bên nào có thể ghì những khẩu đại bác lùi lại nơi kín đáo trong cảng rồi nhắm bắn trong khi tất cả hai bên đều đang nằm trong tầm lửa đạn của súng đại bác và súng hỏa mai?

Hổng phải việc của tôi. Hổng phải cuộc chiến của tôi. Cuộc chiến của tôi là với tên Visser Bốn kia.

Tôi bắt đầu biến hình, không phải thành gấu xám, cũng chẳng thành voi phi Châu. Marco đã chọn sai vũ khí rồi. Việc này hổng phải dành cho đội quân to lớn, dềnh dàng và có sức mạnh cơ bắp.

Những cọng lông màu xám cứng quèo bắt đầu trở ra từ trên người tôi. Không chờ tới khi việc biến hình hoàn tất, tôi bắt đầu di chuyển.

“Quay lại đây, cô kia!” có ai đó hét lên.

Tôi chạy, hai bàn chân trần lướt trên sàn gỗ nghiêng nghiêng rải rác những hạt cát dính máu.

BÙM! BÙM! BÙM!

Tiếng đại bác nổ rền. Những nhân công mồ hôi nhễ nhại làm việc cật lực. Cổ họng tôi tắc nghẹn và mắt tôi cay xè vì khói. Giờ đây các con tàu chỉ còn ở cách nhau chừng một mét. Cuộc chiến trở nên cực kỳ ác liệt. Những cú bắn trời giáng, dồn dập, liên hồi. Những thanh xà gỗ vỡ vụn. Cột buồm, cánh buồm, khung gỗ, dây chằng bị những quả đạn đại bác thổi tung, rơi rớt liểng xiểng. Những thân người tanh bạch.

Gió xé toang làn khói mù mịt. Tobias! Tôi nhìn thấy cậu ấy rất rõ. Cậu ấy đang đập cánh điên cuồng để tránh một cột buồm lớn đang đổ xuống.

Đám đông dồn lên những bệ cao trên những cột buồm, lính thủy lương cống nã đạn xuống đầu quân Pháp. Hồng ai thêm chú ý đến tên Visser Bốn đang ngoắt qua ngoắt lại ở bên trên và xung quanh họ.

Tôi túm lấy một sợi thừng. Mấy anh chàng thủy thủ nhanh nhẹn đáng kinh ngạc, chạy nhanh xuống chỗ những cột buồm, cột lại buồm, thay mới những sợi thừng đã bị đứt tung.

Bản thân Visser Bốn cũng không hề tệ chút nào.

Nhưng, giờ tôi đã là một con tinh tinh. Loài người được sinh ra không thể chạm tay vào được một con tinh tinh ở trên cây đậu nha.

Bộp! Bộp! Bộp! Súng hỏa mai nhả đạn.

Tôi đu người và dễ dàng nhảy thẳng lên trên sợi dây chằng. So với cú nhảy đó, ngay cả một anh chàng thủy thủ điêu luyện nhất cũng giống như một chú bò mộng ì ạch mà thôi.

Lên, lên nữa. Tay rời chân, tay rời chân, phối hợp với nhau, chả cần chút nỗ lực nào. Visser Bốn ở phía trên, cách tôi một cái đầu. Thế rồi, hắn nhìn xuống và thấy tôi.

Tôi thưởng thức nỗi sợ hãi hiện trong cặp mắt xanh của hắn. Tôi yêu sao cái nỗi sợ ấy.

<Chính xác: Mi là của riêng ta.>

Đột nhiên, im lặng bao trùm. Đại bác đã ngưng bắn.

CRRRRRẦẦẦẦẦẦẦẦẦ!

Hai con tàu nghiêng sụm vào nhau. Những cái móc néo bay mất, những sợi dây, trụ buồm và thanh vịn bật tung. Hai con tàu ngoắc vào nhau. Thủy thủ Anh bắt đầu lũ lượt đổ về mạn tàu, la hét ồm ồm, ào ạt xô qua tàu Pháp.

BÙÙM!

Quân Pháp đã xoay một khẩu đại bác nhỏ hướng về phía đám quân Anh đang lao tới. Sáu người ngã xuống, giống như những trái bowling.

Và còn tệ hơn nữa, theo hướng nhìn của tôi, quân Pháp có hai khẩu đại bác nhỏ bằng đồng thau được gắn trục xoay đặt trên một cái bệ lưng chừng cột buồm. Chúng đang nã đạn vào hệ thống dây chằng.

Bình!

Sợi dây trong tay tôi đứt tung. Tôi rớt! Tay trái tôi dang ra và bầu vào được một sợi dây khác.

Quá dễ! Đây là thế giới của tôi, môi trường sống của tôi!

Visser Bốn cố leo cao lên thật nhanh, hấn tới được chỗ cột buồm cao nhất bắt với cột trụ chính. Hấn ôm chặt lấy cột trụ.

<Giờ thì mi chạy đâu cho thoát hả, tên Yeerk kia?> tôi hỏi hấn.

“Cút đi!” hấn kêu lên the thé.

<Tao không hề có ý nghĩ đó,> tôi nói. <Vai trò lịch sử của cá nhân mi sẽ kết thúc ngay tại đây, ngay lúc này.>

“Không! Hãy tha chết cho ta và... và... *Vòng Xoáy Thời Gian*! Mi biết là mi muốn có nó mà!”

<Nó đang ở đâu?>

“Không có ta, mi sẽ không bao giờ tìm thấy nó đâu!” hấn tự đắc.

Tôi cười lớn. <Đây là một con tàu, chỉ hơi lớn chút thôi. Ta sẽ tìm thấy nó.>

“Mi không thể giết chết ta, Andalite,” hấn van vãn.

<Ồ ồ, thế mà ta có thể đấy,> tôi nói. <Mi đã giết chết một người mà ta yêu quý.>

Tôi bắn người lên cột trụ, tay này nối tiếp tay kia. Ba giây nữa là tôi sẽ...

Rơi!

Tôi đang rơi, thẳng xuống, mặt ngửa lên trời, do vậy tôi có thể nhìn thấy một nửa cơ thể tinh tinh vẫn còn lủng lẳng trên cột trụ.

Giờ thì tôi đang rơi, xoay tròn, nhận thức từ từ ngấm vào bộ não hấp hối của tôi: tôi đã bị bắn và cơ thể tôi bị xé làm đôi.

Cặp mắt đang tối dần của tôi nhìn thấy Visser Bốn đang cười đắc thắng và -

CHƯƠNG 26

Tobias

Con tinh tinh rơi xuống sàn tàu. Một cú rơi ba trăm mét.

Viên đạn đại bác đã xé cái đầu, vai và cánh tay trái ra khỏi cơ thể của nó.

<Rachel! Hoàn hình! Hoàn hình mau!>

Nhỏ không trả lời. Tôi biết. Tôi biết. Sẽ không bao giờ có câu trả lời.

Visser Bốn trượt xuống cột trụ, tóm lấy một sợi thừng nối với cột buồm mũi tàu, tuột xuống tiếp, hét lên vì sợi dây cháy làm phỏng tay hắn.

<KHÔÔNG!> Tôi gào lên lần nữa.

<Tobias!> Marco hét với lên. <Hắn đang chạy tới chỗ *Vòng Xoáy Thời Gian*! Hắn sẽ chuồn mất đó!>

<Nhỏ chết rồi!> tôi khóc.

RẦM!

<Cái gì? Ai chết? Cassie á?!>

<Rachel,> tôi rên. <Bồ không thấy sao? Rachel đó!>

<Ôi, trời đất thiên địa ơi!> Marco rên rĩ. <Không chỉ có mình Jake thôi sao! Tất cả mọi người sẽ chết sạch hết sao!>

<Cassie! Ax! Mấy bồ đang ở đâu?> Tôi hét. Tôi chúi xuống cắt ngang đường Visser Bốn.

Hắn đã tới được cột buồm mũi. Marco đang ụp bay bất cứ ai cản đường cậu ấy, cố gắng kết liễu Visser Bốn.

Tôi nhào xuống, len lỏi qua dây nhợ, vòng quanh những cột buồm, thanh trụ và đám người trên tàu. Visser Bốn tóm lấy một sợi dây thừng cột thẳng đứng và tuột xuống. Tôi thấy dấu máu hắn để lại trên sợi thừng.

Chân hắn chạm sàn tàu.

Tôi xòe đuôi, chĩa thẳng móng vuốt về phía trước và cào rách tai trái của hắn.

<Áááá!>

Tôi bắt được một luồng gió ngược và đánh một vòng hẹp quay đầu trở lại. Hắn bước khỏi gờ một cánh cửa để ngỏ và đáp xuống sàn tàu phía dưới. Hắn đứng dậy và chạy. Tôi lao xuống đuổi theo hắn. Tối thui.

Giờ tôi đang ở thế bất lợi. Tôi bị bó buộc trong không gian mà bên trên là những mái trần thấp tè và bên dưới là những người bị thương đang được cáng vào.

Tôi bay một cách khó nhọc và điên dại, nhưng tôi không thể đạt được tốc độ mong muốn.

<Marco! Mình cần cứu trợ! Hắn đang vượt trước rồi!>

Tôi quẹo một khúc cua hẹp. Rầm! Va vào tường. Tôi chúi nhủi xuống sàn tàu, choáng váng nhưng không bất tỉnh. Trái, phải! Mất tiêu rồi!

<Mình không thấy hắn nữa rồi!>

<Tôi thấy hần rồi!> Tiếng Ax la lớn.

<Chú Ax! Chú đã ở đâu thế?>

<Chú biến thành người và bị thương. Giờ thì chú đã hoàn hình và đang đuổi theo tên Mượn xác.>

Nỗ lực hết sức, tôi cất cánh. Không có gió ngược, không gió thuận, không có sức nâng lại thêm một cái trần nhà sầm sập phía trên đầu. Đó không phải chỗ dành cho một con chim.

Tôi đập cánh rồi đáp xuống. Đập cánh rồi đáp xuống. Rồi đi xuống, xuống thang, quẹo trái và...

Một người Andalite đuổi theo hần. Tôi theo sau.

Tại tôi chui vào một căn phòng nhỏ. Một thùng gỗ - có thể là thùng thuốc súng - đang nằm tựa vào bức tường cong vòng. Thân tàu đổ. Một vết thuốc súng dẫn từ cái thùng đó xuyên qua một khung cửa nhỏ.

Ax và tôi chạy tới khung cửa đó. Và ở đó, bên trong, là một quả cầu đường kính hai mét, sáng lung linh. Visser Bốn cũng ở đó, tay lăm lăm một khẩu súng hỏa mai. Đạn đã lên nòng, nhưng không chĩa vào tôi mà chĩa về phía vết thuốc súng.

Hần ngoác miệng rộng đến nỗi tôi có cảm tưởng nó như một vết rạch đỏ quạch lên đến tận mang tai.

“Nỗ lực tuyệt vời, Andalite.”

Hần nổ súng. Thuốc cháy.

Vòng Xoáy Thời Gian biến mất. Visser Bốn biến mất.

Vết thuốc súng cháy, tóe lửa, và khi tới khúc quanh, nó nổ lách tách. Tôi nhìn chú Ax. Chú quay một mắt cuống về phía tôi và nói một từ mà chắc hẳn chú đã lượm được của loài người.

<Hãy tới chỗ thùng gỗ kia!> Tôi la.

<Cái gì?>

<Đó là một quả bom, chú Ax. Vết thuốc súng đó sẽ dẫn đến thùng thuốc súng. Nếu mà nó tới được đó thì... BÙM!>

Chú Ax ngấp ngừng đúng một giây, rồi chạy. Tôi vỗ cánh chạy theo chú ấy. Marco đâm sầm vào trong phòng.

Chú Ax vung đuôi. PHẬP!

Lưỡi dao đuôi cắt đứt vết thuốc súng cách thùng thuốc súng vừa đúng ba phân. Xui thay, lưỡi dao đuôi của chú Ax đánh trúng một tàn lửa. Chỗ bột còn lại của vết thuốc súng lại cháy dữ dội.

<Ồ -> Marco toan mở miệng.

CHƯƠNG 27

Tobias

Im lặng. Đó là điều tôi nhận thấy đầu tiên. Không còn tiếng đại bác nổ, không còn tiếng súng hỏa mai lạch tạch, không còn tiếng la hét.

Tôi mở mắt. Tôi đang ở dưới một gốc cây. Mùa thu. Cây phủ một màu đỏ và vàng.

Thật là lộng lẫy.

Tôi loạng quạng nhòem dấy trên móng vuốt mình. Tôi đã bị giật sang một lần thời gian khác. Đúng. Còn những đứa bạn khác thì sao ta?

Tôi ngó quanh. Không đánh nhau. Không quân đội. Tôi nhìn thấy những tòa nhà cao tầng nguy nga làm bằng đá. Kiểu xưa. Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong óc tôi, đó là một khu trường đại học.

Không còn ai khác nữa. Không có Marco. Không có chú Ax. Không có Cassie.

Rachel và cả Jake cũng không.

Chỉ còn mình tôi sống sót thôi sao?

Thế rồi, tôi nhìn thấy mấy anh chàng đang dạo bước, tất cả đều trong trang phục áo khoác thể thao, tay cầm sách.

Dùng cặp mắt điều hâu của mình, tôi phóng tầm mắt xa hơn, xuyên qua cửa sổ, nhìn vào trong các lớp học. Chắc chắn là trường đại học rồi. Những đứa trẻ ở trong lớp quá lớn nên không thể là học sinh trung học được.

Dầu vậy, nom họ rất khác lạ: tất thấy đều cắt tóc ngắn, thậm chí còn húi cua luôn. Và còn một điều nữa: hầu hết bọn họ đều là nam.

Giáo sư thì tuyệt nhiên chỉ toàn là đàn ông. Thỉnh thoảng cũng có một nữ sinh viên nhưng không nhiều. Và rồi tôi chú ý tới một điều khác mà thậm chí sau này cũng được văn bản ghi lại: Tất cả mọi người đều là da trắng. Không chừa một ai.

Sẽ chẳng dễ dàng gì mà kiếm được Visser Bốn ở đây. Vật chủ của hắn là người da trắng và tóc cũng cắt ngắn như những con người này.

Tôi gọi lớn bằng giọng truyền. <Ja-> Không. Không phải Jake, cũng không phải Rachel, trừ phi có phép màu.

<Marco. Chú Ax. Cassie.>

Đó là tất cả tụi tôi ư? Chỉ còn bốn đứa sống sót thôi ư? Mà có khi cũng không phải thế. Có khi chỉ còn ít hơn. Có khi chỉ còn mỗi mình tôi.

Tôi thấy muốn bệnh. Rachel đã không còn. Nhỏ đã chết trước khi chạm sà nàu.

Chú Ax và Marco đã bị phân tách một tích tắc trước khi thùng thuốc súng nổ tung. Còn Cassie thì sao ta? Tôi không nhìn thấy hay nghe tin gì của nhỏ cả.

<Ax! Marco! Cassie!>

Tụi tôi càng ngày càng tan dần xẻ vụn cứ mỗi lần bị giật qua một lần thời gian và không gian mới. Sự cộng hưởng, những lần ranh kỳ quái này của *Vòng Xoáy Thời Gian* đang phân tán tụi tôi, giống như một tiếng vọng mỗi lúc mỗi yếu đi.

Tôi đáp xuống một thân cây và bắt đầu biến hình. Tôi cần là người để... Ồ không. Chắc chắn là tôi sẽ là một kẻ nổi bật ở đây vì trang phục biến hình ngớ ngẩn.

Trước hết, tôi cần phải hòa nhập đã. Nếu như đây là một trường đại học, hẳn gần đây phải có ký túc xá. Ở đâu có ký túc xá, ở đó có quần áo.

Với cặp mắt điều hâu, chuyện tìm kiếm khu ký túc xá là một chuyện quá dễ dàng. Tôi tìm thấy một căn phòng ký túc, cửa sổ để ngỏ đón thời tiết se lạnh của mùa thu. Mười phút sau tôi đã là một anh chàng bận quần túi hộp, áo sơ mi trắng, áo len cổ chữ V trông bên ngoài.

Tôi không thể làm gì với mái tóc bờm xờm của mình. Bất cứ ai cũng sẽ phải có lúc ở tình trạng thể thối.

Tôi tà tà thả bộ xuống những bậc thang khu ký túc xá, tay ôm mấy cuốn sách dành cho sinh viên. Tôi chỉ mong không ai nhận ra rằng tôi đang bận đồ của người khác. Nhưng với tất cả sinh viên có vẻ nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn và bận đồ giống nhau như thế này thì họ sẽ nói gì há?

Tôi mở một cuốn sách ra. Nó được đóng dấu: Trường đại học Princeton[22]. Năm xuất bản cuốn sách này là năm 1932. Điều đó không có nghĩa là tôi đang ở năm 1932, nhưng chắc chắn không thể là trước năm đó. Đó là một cuốn sách lịch sử. Tôi lật mở cuốn sách và coi nội dung. Chiến Tranh Cách Mạng. Chiến tranh Cách Mạng. Không có danh mục. Nhưng có một danh mục nằm dưới dòng chữ “Cuộc phiến loạn, Thuộc địa.”

Tôi lật đến những trang sách đó. Tôi tìm thấy thứ cần tìm.

“Cuộc bạo loạn do George Washington cầm đầu thất bại sau những nỗ lực thảm hại khi tấn công quân đội người Hessia - đồng minh của quân Anh. Quân phiến loạn đang cố gắng vượt sông Delaware thì bị phục kích bởi quân đồng minh người Hessia - họ đã được một cư dân địa phương cảnh báo trước. Kết quả là một cuộc thảm sát. Washington bị thương trầm trọng, và đã chết sau ba ngày bị lính Anh giam cầm.”

“Cư dân địa phương.” Visser Bồn.

Tôi hóp không khí. Tôi đã từng có mặt ở đó. Trước đó bao lâu ta? Một trăm hay năm mươi năm trước hay khoảng khoảng thế? Hay chỉ mới một giờ đồng hồ trước?

Họ không nói gì tới cái chết của một tên phiến loạn không tên tuổi. Một cậu bé bị ghim một viên đạn vào đầu.

Tôi đọc lại nội dung trang này một lần nữa. Một từ khác đập vào mắt tôi. “Trafalgar.”

Không nói gì tới Rachel cả. Không một chi tiết nào đề cập đến khi đột hay điều hâu hay tinh tinh hết. Bài viết chỉ giải thích đơn giản rằng Hải quân Anh đã bị thua trận bởi một hạm đội các

chiến thuyền liên kết giữa quân Pháp và quân Tây Ban Nha. Tổng tư lệnh Hải quân - Ngài Nelson - bị giết khi chiến thuyền *Chiến thắng* của ngài bị chìm nghiêng vì một vụ nổ dưới lòng nước.

Tôi lắc đầu. Tôi không biết làm sao mà mọi chuyện lại thành ra thế này. Tôi, thậm chí, còn chưa nghe đến tên trận Trafalgar nữa kìa, cũng không biết đó là một cuộc chiến tranh gì luôn.

Đóng sách lại, ngược mắt lên, tôi nhìn thấy lá cờ đang bay phần phàn trên cột cờ cao ngút. Nó chỉ có một màu xanh dương tuyền, và ở một góc là cờ Liên Hiệp Anh.

Trường Đại học Princeton không treo cờ Mỹ. Không một ai đang treo cờ Hợp chủng quốc. Không tồn tại Hợp Chủng quốc. Có chuyện gì xảy ra trên đất Mỹ, tôi không biết nữa?

Nhưng Hợp Chủng quốc Hoa kỳ đã diệt vong trong một đêm bão tuyết trên sông Delaware.

Đột nhiên, phía dưới, trên một lối đi rộng có trồng cây giữa các tòa nhà cao tầng, một con cá heo hiện ra.

CHƯƠNG 28

Cassie

Cuộc chiến diễn ra ác liệt ở quanh tôi, ở phía trên tôi, trên mặt nước í. Tôi hồng mang.

Tôi là một chú cá heo. Tôi hạnh phúc khi là cá heo. Tôi có thể đắm mình sâu trong bản năng tự nhiên lúc nào cũng hân hoan như trẻ con của cá heo, niềm hân hoan được phiêu lưu, mạo hiểm và thoát khỏi sự đau đớn cùng cực.

Jake đã chết. Tôi không được nghĩ tới chuyện đó, không thể nào chấp nhận được chuyện đó. Nó giống như một hòn than cháy rực mà tôi không thể chạm vào.

Ở quanh tôi, đạn đại bác nổ bùm bùm. Ngu ngốc. Tất cả những việc này, sao mà ngốc nghếch đến thế. Bao trùm tất cả là những cuộc chiến nực cười giữa người Crayak với người Ellimist, rồi đến cuộc chiến này, một sự hao phí sinh mạng một cách ngu ngốc, ngu ngốc hết sức.

Tôi quay đầu bơi cách xa cuộc chiến. Chỉ là bơi cách xa mà thôi, xa khỏi tất cả các nỗi đau, khỏi sự ngớ ngẩn của nó.

Trốn đi, Cassie. Chạy khỏi chốn này thôi.

Không.

Tôi không thể. Tôi đã từng thử trốn một lần rồi, thử trốn tránh chiến tranh. Nhưng không thành.

Tôi vừa tranh luận với chính bản thân mình, vừa rẽ nước cố gắng tìm một lối thoát khỏi những chiến thuyền đang dàn thành hai hàng ngang và di chuyển chậm chạp.

<Mi không thể bỏ đi,> tôi tự nhủ. <Vẫn còn có Rachel, Marco, Tobias và Ax nữa kìa mà.>

Nhưng quay trở lại đồng nghĩa với việc phải đối mặt với thực tế rằng tụi tôi không còn đủ sáu người nữa, với việc phải chấp nhận sự thật rằng Jake đã chết.

Rồi, đột nhiên, tôi thấy mình đang nằm trên những hòn sỏi trải đường, khô rang.

Ồ, phải rồi. Sao tôi lại khờ đến thế không biết. Tôi không thể chạy trốn. Tôi vẫn còn bị ràng buộc với *Vòng Xoáy Thời Gian*. Và giờ thì tôi đã bị giật đi nữa rồi, bất lực, không thể cưỡng lại, không thể trốn chạy.

Có lẽ tôi có thể cứ nằm ỳ ở đó, một con cá heo nằm chờ vờ trên một lối đi ở một nơi nào đó, ở một thời gian nào đó, chắc là ở một cuộc chiến vô nghĩa mới nào đó... Tôi không muốn làm người nữa. Tôi muốn ở lại trong bộ não của cá heo.

Nhưng tại sao con cá heo tôi bỗng thấy vui vẻ nữa? Có chuyện gì đang xảy ra vậy cà? Bản năng cá heo đang gửi đến não những thông điệp về nỗi đau đớn. Biển! Không có nước! Bất lực!

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Có ai đó dừng lại, quỳ gối cạnh tôi.

“Nào, nhóm dậy, biến hình đi!” Tobias nói. “Người ta sắp tới rồi kìa!”

Quá trễ rồi. Mắt trái của tôi nhìn thấy một nhóm người - ba anh chàng, có thể là mười chín hoặc hai mươi tuổi - đang đổ xuống lối đi, những đôi giày đế da lạo xạo trên những viên đá gồ ghề.

<Tụi mình đang ở đâu thế?> Tôi hỏi.

“Đại học Princeton. Đừng có hỏi mình tại sao.”

<Những đứa khác đâu?>

“Chưa tới,” Tobias trả lời. “Ý mình là mình chưa thấy. Mình không biết... Marco và chú Ax đang ở cùng với mình, ngay thời điểm kết thúc. Có thể họ là người tạo ra cú giật này, mình cũng không biết nữa. Nhưng Rachel... Rachel, nhỏ...”

Cậu ấy không cần phải nói hết câu.

<Không, không, không,> tôi rên rỉ.

“Chuyện này không chấm dứt khi Jake chết,” Tobias nói. “Cả đám tụi mình... Nè, tụi mình phải kết thúc vụ này. Tụi mình phải tóm bằng được cổ thằng cha ấy. Thế nên bồ hãy hoàn hình đi, tụi mình có việc phải làm đó.”

Mồm của tôi chảy nhão ra, những chiếc răng biến thành nước, rồi cứng lại tạo thành hàm răng người của chính tôi.

Tôi cứ để quy trình biến hình diễn ra tự động, không can thiệp. Rachel! Lẽ ra tôi phải ở đó giúp nhỏ. Tôi đã bỏ chạy, lo cho vết thương lòng của mình. Tôi đã bỏ rơi Rachel lúc nhỏ cần tôi.

“Thứ đó là cái gì vậy cà?” Một giọng nói miền Nam vang lên. Anh ta bắt đầu bước rảo hướng đến chỗ tụi tôi.

“Một con cá heo biến thành một cô gái,” Tobias nói. “Tôi sẽ giải thích nhưng cứ tin tôi đi, mấy cậu sẽ không hiểu đâu.”

“Chúa ơi!” một sinh viên khác, tóc sẫm màu cắt ngắn, hỗn hển. “Chúng ta cần phải đưa tới bác sĩ ngay lập tức!”

Mắt anh ta mở to kinh hoàng. Không thể trách anh ta được. Tôi là một đồng thịt bầy nhầy như cao su, xương xấu di chuyển lung tung, đang quằn quại trên lối đi. Hai cái chân mọc ra từ đuôi, hai cánh tay mọc ra từ cặp má chèo của cá heo.

“Cứ tiếp tục hoàn hình nha,” Tobias bảo tôi. “Tội mình phải đuổi theo Visser Bốn. Bỏ qua vụ an ninh đi, tội mình không có thời gian nghĩ tới chuyện đó đâu. Hay! Có ai trong mấy cậu biết giờ là năm nào không?”

“Sao thế này, đó là một cô gái da màu!” anh chàng thứ ba thốt lời, nhìn tôi với cặp mắt xanh vẻ quan tâm lo lắng.

“Tớ chưa bao giờ thấy điều gì như thế này cả!”

“Này, mấy cậu, giúp tội này ra khỏi đây, được chứ? Giờ là năm mấy? Đất nước nào thế?”

“Đừng trả lời, có thể hấn là gián điệp đó!”

Tôi hầu như đã là người hoàn chỉnh. Tôi đứng dậy, run rẩy. “Xin thứ lỗi,” tôi nói. “Tôi biết việc này nhìn thiệt là gớm guốc.”

“Cô làm việc đó bằng cách nào thế?” anh thanh niên có giọng miền Nam thắc mắc. Và rồi, để kết thúc câu hỏi với vẻ kính trọng, anh ta thêm vào một từ mà tôi sẽ không nhắc lại ở đây.

CHƯƠNG 29

Cassie

Đó giống như một lời sỉ nhục. Tôi không thể trả lời, chỉ biết há hốc miệng ra nhìn mà thôi.

“Cậu vừa gọi cô ấy là gì hả?” Tobias hỏi.

Anh chàng sinh viên xô mạnh Tobias vào ngực khiến cậu ấy ngã ngửa, sóng xoài.

“Tôi không nói cậu, cậu bé; tôi đang nói chuyện với sinh vật này, ở đây này.” Anh ta túm lấy vai tôi và lắc. “Hãy cất lời mỗi khi có một người da trắng hỏi người.”

“Hay, đây không phải là Alabama[23], Davis,” anh sinh viên tóc ngắn phản đối.

Davis phớt lờ. “Đừng có nói với tớ cách xử trí với bọn da màu, Friedman. Hầu hết những kẻ như thế này đều thuộc dạng nô lệ bỏ trốn.”

Tôi đưa mắt liếc nhìn Tobias. Trong hình dạng người, cậu ấy không thể làm được gì nhiều. Và cậu ấy sẽ phải trở về lối điều hâu trước khi biến hình thành thứ mà Marco sẽ gọi là “vũ khí hạng nặng.”

Nhưng không sao. Trận chiến nho nhỏ này là của riêng mình tôi. Tôi không cần bất cứ một sự trợ giúp nào.

“Ông không thích người da đen phải không, *thưa ông Davis?*” tôi nói giọng dịu dàng. “Không thành vấn đề. Tôi có thể biến thành da trắng. Coi nè.”

Thường thì tôi chắc chắn sẽ mặc kệ. Hồi trước, tôi đã từng được mọi người gọi là người da màu rồi mà. Hồi trước tôi đã đụng phải tẻ phân biệt chủng tộc rồi mà. Tôi thường cho rằng những người như thế chỉ là những kẻ đầu óc tăm tối, kém cỏi. Do vậy, thường thì tôi chỉ tránh né không đụng chạm với họ.

Nhưng từ sau bữa sáng tới giờ, tôi đã trải qua ba cuộc chiến tranh, tôi đã chứng kiến cảnh Jake bị bắn gục, và tôi vừa mới được biết rằng Rachel, nhỏ bạn thân nhất của tôi, cũng đã chết.

Tôi thấy vừa buồn rầu, xấu hổ đồng thời cũng chất ngất niềm căm hận. Do vậy, chuyện này không còn thuộc về cái “thường thì” nữa rồi.

Lớp lông trắng bắt đầu nhú ra trên khuôn mặt tôi. Thực ra, đó là những cọng lông sáng màu, hình kim rỗng ruột được thiết kế giúp cho gấu trắng Bắc cực giữ ấm cho cơ thể. Nhưng, nhìn toàn cục, nó lại có vẻ là màu trắng.

Hai bàn tay tôi phình to cỡ cái đĩa dùng trong bữa tối. Những cái vuốt dài, cong cong mọc ra từ đầu những ngón tay.

Tôi trở nên trắng hơn, bụi hơn, bụi hơn rất rất nhiều.

“Đó là một trò bịp bợm tà thuật!” Davis rên rỉ.

Tobias đã đứng dậy, khoanh tay trước ngực, bình thản quan sát.

“Có lẽ hai cậu muốn lui nhanh khỏi chỗ này bởi lẽ tôi cho là cậu Davis đây sắp sửa có một ngày chẳng vui vẻ gì.”

Tôi mỗi lúc mỗi bụi hơn, lừng lững.

Davis bắt đầu lùi bước, ép dấn người vào một bức tường bên cạnh lối đi. Nhưng sự sửng sốt và lòng hoài nghi tuyệt đối đã khiến anh ta không chạy trốn cho tới lúc quá trễ.

Cuối cùng, anh ta chịu hết nổi và bỏ chạy. Tôi đập mạnh chi trước bên trái to như cái vồ vào bức tường và chặn đứng anh ta lại.

<Anh không thích tôi sao?> Tôi hỏi.

Anh ta quay người sang hướng khác. Tôi đập cái chi trước còn lại chặn đường trốn của anh ta.

“Không, không, đừng giết tôi! Xin đừng giết tôi!” Anh ta dòm Tobias. “Đừng để cô ta giết tôi!”

Tobias nhún vai.

Bất ngờ, tôi há miệng, xoay đầu sang bên, rồi ngoạm chặt khuôn mặt anh chàng.

"HhhhhRROOOAARRR!"

Hai má của Davis rung bần bật hòa theo sóng âm. Mái tóc anh ta bật hết ra sau.

"Với tư cách cá nhân, nếu tôi mà là anh, tôi sẽ xin lỗi cô ấy," Tobias khuyên nhủ.

Davis lấp nháp lời xin lỗi vào trong cái miệng choàng ngoạc của tôi. Anh ta vẫn còn tiếp tục xin lỗi ngay cả khi tôi đã buông anh ta quay cù lơ trên đất.

"Oa, Cassie! Giống Rachel quá đi mất," Marco nói. Tôi nhận ra ngay cái giọng nói đó. Cậu ấy đã tới sát sau lưng tôi.

Thế đã đủ ngạc nhiên rồi. Vậy mà...

"Thật thế sao," giọng Rachel cất lên. "Bồ đang làm gì thế? Chôm hành vi của mình hả?"

"Rachel!" Tobias la lớn. Và sau có một phần triệu giây, cậu ấy đã xoay tròn quanh nhỏ, túm lấy nhỏ và hôn nhỏ. Rồi cậu ấy choàng cánh tay mình qua lưng nhỏ. "Bồ đã chết rồi cơ mà!"

<Ừ, Rachel! Bồ chết rồi mà!> Tôi hưởng ứng.

"Không, mình không chết," Rachel nói.

"Đúng mà, bồ chết rồi mà. Chính mắt mình nhìn thấy mà!" Tobias thốn thức.

"Mình thực sự là không chết."

<Tôi cam đoan là bạn ấy không chết,> Ax nói. Ảnh đang ở trong dạng Andalite nguyên thủy của mình, đứng lơ lửng trên một lối đi lát đá trong một khu trường phủ đầy lá vàng và đỏ.

Mắt Xanh bật ra một tiếng kêu. "Anh là giống người gì thế? Anh không phải là con người!"

<Anh nói đúng. Tôi là người Andalite,> Ax trả lời.

"Nào tập trung nào," Marco ngắt ngang. "Rachel nhớ mình đang biến hình thành tinh tinh, nhỏ nhớ mình đang trèo lên dây chằng. Và sau đó, không nhớ gì nữa. Thành linh, nhỏ có mặt ở đây. Tui cũng thế. Ấy thế mà, nói trước à nha, hổng phải tui đang than phiền à nha, nhưng sao ít nhất có một người bị bắn lại không có mặt ở đây ta? Mà đây là đâu vậy?"

"Trường Đại học Princeton," Tobias đáp.

"Bồ nói gì? Sao lại thế?"

"Câu hỏi hay đấy. Giờ, chúng tôi cần một vài lời giải đáp," Tobias quay qua Friedman và anh chàng có cặp mắt xanh đầy xúc cảm nói một cách nghiêm trang. "Hãy bắt đầu bằng những câu hỏi căn bản trước nha: Năm nay là năm mấy?"

CHƯƠNG 30

Tobias

“Năm 1934,” Mắt xanh trả lời, rồi thêm, “thưa ngài.”

Tôi nhìn mấy đứa bạn, bối rối. Tôi lắc lắc đầu. Năm 1934? Trường Đại học Princeton? Là sao?

<Có cái gì đó đang diễn ra ở đây vậy? Có cái gì đó bất thường không?> Cassie hỏi hai anh chàng sinh viên. <Ý tôi là, ngoại trừ chuyện của tôi và cậu ấy.>

Họ lắc đầu.

“Có thứ gì đó rất kỳ quái trong tất cả mấy chuyện này,” tôi nói. “Đó là Agincourt - là một trận chiến; Washington vượt sông Delaware - một trận chiến; Trafalgar - một trận chiến, thế rồi lại là thế này, không phải một trận chiến, là sao?”

“Trafalgar là cái quái gì thế?” Marco hỏi.

Hai cậu sinh viên hẳn đang nghĩ rằng cậu ấy hỏi mình. “Đó là một trận thủy chiến giữa quân Anh và quân Pháp. Quân Anh thua, quân Pháp thắng. Napoleon đã mang lại nền hòa bình cho chúng tôi.”

Cassie lại nhìn qua tôi, như thể tôi hiểu hết mọi chuyện vậy. Tôi nhún vai. “Mình không biết, đó là một mớ lộn xộn, tùm lum. Chuyện cần phải xảy ra ở trận Agincourt, mình nghĩ là nó đã xảy ra rồi. Tụi mình cứu được Đức vua và tất cả mọi người. Nhưng lý ra, Washington không chết, thế mà ông chết. Và mình e rằng lý ra quân Anh thắng, thế mà họ lại thua trận. Do vậy... do vậy mình không biết nữa!”

<Mình có ý này,> Cassie nói. <Có khi Visser Bồn thông minh hơn chính bản thân hẳn. Hẳn ở đây và đang trông chờ một điều gì đó, phải không nào? Nhưng, có lẽ mọi việc đã bị thay đổi bởi những gì hẳn đã làm. Hẳn thay đổi quá khứ nên mọi sự kiện tưởng là sẽ xảy ra ở đây thì giờ sẽ không xảy ra nữa.>

“Cái đầu của tui muốn nổ tung rồi nè,” Marco ỉ ôi. “Mấy bồ cần phải là Einstein mới có thể tính toán được vụ này -”

“Einstein hả?” Friedman ngắt lời. “Có phải anh muốn nói tới Albert Einstein, một nhà vật lý người Đức không?”

“Ừ. Albert Einstein. Còn có ai khác giống vậy sao?” Marco nói.

“Nhưng ông ta ở Đức mà.”

“Mấy bạn biết không,” Mắt Xanh xen ngang, “có một thằng cha điên điên khùng khùng ở văn phòng giáo sư Dean đang la hét ồm ồm về Einstein. Hẳn ta bận đồ rất kỳ quặc, giống như thủy thủ, có lẽ vậy. Thoạt tiên, tôi nghĩ hẳn là một thành viên bên khoa Triết, nhưng -”

“Có một vết rạch lớn ở một bên mặt hẳn ta phải không?”

“Tại sao mà... đúng thế.”

Marco búng ngón tay tanh tách. “Thế chớ. Visser Bồn đến đây để thủ tiêu Einstein!”

“Nhưng ông không có mặt ở đây,” Rachel nói.

“Chính xác. Nhưng hẳn cứ tưởng là ông ở đây. Visser Bốn không nhận ra rằng hẳn đã thay đổi lần thời gian này. Có cái gì đó diễn ra trong trận Agincourt hay trong trận Delaware hay trong trận Trafalgar làm tình thế thay đổi.”

“Nè, công tử bột,” tôi chộp lấy Friedman. “E’[24] bằng gì?”

“Cái gì cơ?”

“E’ bằng...”

“Mà ý anh ‘E’ là năng lượng phải không?” Friedman hỏi.

<Họ không biết,> Cassie nói. <Họ không biết rằng $E=mc^2$.>

“Có khi ngay cả Einstein cũng không biết đến công thức này luôn.”

<Nếu không có phương trình $E=mc^2$, cũng sẽ không có bom nguyên tử.>

“Ừ. Câu hỏi được đặt ra là: Đó là điều tốt hay là điều xấu?”

CHƯƠNG 31

Marco

Cassie để tên Davis lồm ngồm bò đi. Tụi tôi cũng để cho hai anh chàng kia rời gót luôn.

Tụi tôi không quá lo lắng về chuyện xem mấy anh chàng đó có thể làm những gì. Dù sao thì tụi tôi cũng tính rằng sẽ không ở lại khu trường Đại học Princeton này lâu thêm nữa. Họ sẽ có thể làm được gì chứ, bắt giam tụi tôi chắc?

Tụi tôi đã từng bị đuổi sát nút bởi những tay gươm, tay giáo, cung thủ, súng hỏa mai và cả đại bác rồi. Mấy tên cớm của khu trường là chuyện nhỏ.

“Nè, Visser Bốn đã nhận ra rằng Einstein không có mặt ở đây,” Rachel nói.

“Hắn sẽ nhảy nữa cho coi. Có khi đã nhảy rồi cũng nên. Tụi mình cần có một kế hoạch. Nhanh lên nào.”

“Hoặc ít ra cũng là một manh mối,” Cassie lẩm bẩm. Nhỏ đã trở về với dạng người. Nhỏ nhìn Rachel ngờ ngàng. “Tobias nhìn thấy bồ bị banh thành hai mảnh mà, Rachel. Sao bồ quay lại được? Sao mà bồ còn sống thế? Mà sao... sao Jake thì không?”

“Mình không biết,” Rachel thừa nhận.

<Tên Drode nói người Crayak yêu cầu trả công chỉ bằng một mạng sống thôi,> Ax giải thích. <Có những điều khoản được đưa ra thương thảo giữa người Crayak và người Ellimist. Có lẽ người Ellimist đã có yêu cầu của riêng ông: Đó là chỉ duy nhất một sinh mạng.>

Tobias tiếp lời. “Khoan đã. Ý chú... ý chú là nguyên đám tụi mình sẽ không thể bị chết?”

<Tôi chỉ đang suy luận thôi. Tôi không muốn lý lẽ của mình được mang ra thử nghiệm đầu nha.>

“Ừ, mình cũng không muốn,” Cassie đồng thuận.

Rachel thụi một quả vào lòng bàn tay mình. “Tụi mình phải tóm được Visser Bốn. Đó là điểm mấu chốt, ngay tại đây.”

“Đồng ý,” Tobias nói. “Visser Bốn sẽ ra bã.”

“Không.”

Cả bọn ngó tôi chăm chăm.

“Không,” tôi lặp lại. “Tụi mình đang bỏ qua điểm chính của vấn đề rồi. Đó không phải là Visser Bốn, mà là *Vòng Xoáy Thời Gian*. Này nhé, Washington đã chết, quân Anh đã thua trận, Einstein... tui không biết, nhưng ổng không có mặt ở nơi mà lẽ ra ổng phải có mặt, đang làm những việc mà lẽ ra ổng phải đang làm.”

“Thế nên tụi mình vẫn cứ phải dần xương tên Visser Bốn.”

“Không. Không phải thế. Mấy bồ hông hiểu gì à? Như thế không đủ để đánh bại hắc đầu. Dích thân tụi mình cần có *Vòng Xoáy Thời Gian*, bởi vì Washington phải vượt được sông Delaware. Và Tổng Tư lệnh Hải quân Nelson chắc chắn phải đánh bại quân Pháp. Và Einstein sẽ phải tới Princeton. Tụi mình không thể cản được Visser Bốn. Tụi mình phải quay trở lại và sửa lại lịch sử.”

Tụi nó lại một lần nữa nhìn tôi chăm chăm. Miệng Cassie há hốc. Rachel bắt đầu từ từ ngoác miệng cười.

Tôi thất vọng: “Mấy bồ hông hiểu gì à? Tụi mình phải có bằng được cái thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian* ngu ngốc đó trong tay rồi trở lại rồi - Ôi... Chúa... ơ!” Rồi điều đó đập vào óc tôi. Nó cũng đập vào óc những đứa khác.

“Jake,” Cassie nói.

Ax nhìn vẻ nghi hoặc. <Gã Crayak đòi một mạng sống.>

“Gã đã có rồi,” Tobias nói. “Jake chết rồi. Có điều khoản nào nói rằng cậu ấy phải chịu cách chết đó không?”

Tôi bắt gặp cái nhìn của Cassie rồi cả hai tụi tôi nhìn qua hướng khác. Tụi tôi đã quá ngây thơ, khờ dại, ngốc nghếch. Tụi tôi đã cho rằng tụi tôi có thể cứu được Jake, rằng tụi tôi có thể ngăn không để tử thần đến bắt cậu ấy. Thế mà tụi tôi, đã không kịp, dù chỉ là, la lên một lời cảnh báo.

Có tiếng ồn ào ở cuối lối đi. Hai sĩ quan cảnh sát đang nhàn tản tiến bước, nhìn có vẻ chán nản cho tới khi họ nhìn thấy Ax.

Họ rút súng.

“Kh-kh-không ai được động đây!”

“Được thôi, thưa hai ngài sĩ quan, không có gì để -”

Đột nhiên, tôi đang ở trong khu thương xá. Mọi người đang chạy tán loạn. Tôi nghe thấy có ai đó làm nhảm, “Nó vừa mới xuất hiện, một quả bóng tròn bụi chẳng! Ngay trước mặt của -”

Rồi, cũng đột ngột như thế, tôi thấy mình đang đứng trên một sa mạc hoang vu rộng lớn, giữa cảnh chạng vạng hay là bình minh, chịu, tôi không biết nữa.

“Cái quái gì...”

Tôi thấy Rachel thành linh xuất hiện trong tầm mắt. Nhỏ cũng bối rối giống hết tôi. Rồi đến Ax.

Ngay lập tức tôi lại đang đứng trên đỉnh một ngọn đồi, mọi người xúm xít quanh tôi.

Có một số người bận áo choàng thời La Mã cổ đại. Không phải là áo choàng dành cho những bữa tiệc kiểu nào-hãy-cùng-nhau-uống-bia đâu, mà là áo choàng nguyên bản ấy.

Và tòa nhà ở trên đỉnh đồi có những cây cột trắng cao nghệu, những cây cột này tôi đã từng thấy qua rồi.

Nó được gọi là gì nhỉ? Là... Đấu Trường La Mã[25] chẳng? Không phải.

<Đền Parthenon![26]> Tobias xuýt xoa, liệng xuống thấp bên trên đầu tôi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tôi hét với lên.

<Visser Bồn,> Ax nói, thành linh đứng cách đó chưa tới mét rưỡi và tạo nên một sự náo loạn giữa những người Hy Lạp. <Hắn đang cố sức mở rộng sự khuyếch tán tác dụng của *Vòng Xoáy Thời Gian*.>

“Ý bồ là hắn đang cố gắng làm chậm bước tụi mình à?”

<Chính xác. Hắn nhảy liên tục, từ lần thời gian này qua lần thời gian khác, hy vọng tụi mình sẽ bị chậm lại. Rõ ràng kế hoạch tiếp theo của hắn cần ->

Tôi đang ở trên một triền dốc cỏ mọc đầy. Trời nóng.

Thời tiết sẽ còn trở nên nóng bức hơn nhiều vì ngược nhìn lên đỉnh dốc, tôi thấy nhiều người phía sau hàng rào chắn thủ chất đầy những khúc gỗ và những đụn cỏ khô. Những nòng súng dài thò ra từ phía sau hàng rào phòng ngự.

Phía dưới chân dốc là một đội quân bận đồ xám xịt. Họ cũng mang súng, khua gươm và giương cao những lá cờ. Và họ đang cương quyết tiến lên đồi.

“Được rồi, hãy cứ việc chuyển thời gian nữa đi,” tôi làm bầm. “Chỉ cần không phải là ở đây, hãy cứ đi đến một nơi nào đó -”

Một hạt nước lạnh ngắt bắn vào mặt tôi. Tôi nểm thấy vị mặn. Tôi lại đang trông chừng, dầm mình trên một con thuyền bằng thép, nhưng nhỏ hơn, trống huơ trống hoác. Màu thép xám xịt phía sau lưng tôi, một chiếc hộp xám mở nắp.

Quá chùng người dồn cục quanh tôi. Họ bận đồ màu lục. Những chiếc mũ sắt trùm đầu được đẩy thấp xuống những vầng trán nhăn nhéo. Vai cong oằn, nao núng, những khuôn mặt trắng bệch sợ hãi, răng miệng không che chắn, mắt nhìn chăm chăm về phía trước.

Ka-BÙM!

Một tiếng nổ làm bắn nước lên người tôi ướt sũng. Chiếc thuyền rung chuyển như thể nó vừa chịu một cú búa nện trời giáng.

“Cái đồ quỷ tha ma bắt nhà ngươi là đứa nào thế?” một viên trung sĩ căn vặn.

CHƯƠNG 32

Marco

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” tôi hỏi, răng va vào nhau lập cập. Nỗi sợ hãi đã lan truyền.

Ka-BÙM! Ka-BÙM!

Tiếng nổ ì ùng khắp hướng.

“Có vẻ chú mày là một kẻ lậu vé, phải không cậu bé?” viên trung sĩ nói rồi cười phá lên mà chẳng có vẻ gì hài hước cả. “Chú mày chọn nhầm thuyền rồi. Con thuyền này đang thẳng tiến tới địa ngục chứ không phải đến chỗ vui chơi nào đâu.”

“Rồi, hừm, tôi không biết liệu tôi sẽ có ở lại trên con thuyền này hay không. Chúng ta đang ở đâu thế?” Tôi hỏi lại.

“Chúng ta đang ở trên biển Manche[27], con trai, nhưng chúng ta sắp sửa có mặt ở đất Pháp rồi. Bờ biển Normandy.”

Normandy. Hà, cái tên này thì tôi biết. Tôi đã từng xem phim về địa danh này rồi.

Phim *Ngày D*[28]. Về Chiến tranh Thế giới II. Về Cuộc đổ bộ vào châu Âu của quân Đồng Minh Mỹ và Anh. Chỉ có điều, sẽ không có một địa danh có tên là “Nước Mỹ.”

“Ôi, không,” tôi thì thào.

Viên trung sĩ cười lớn. “Phải: ‘Ôi, không!’ Hãy chờ đấy, hỡi các tiểu thư. Hãy cứ cầm đầu xuống còn vũ khí cứ thì giương cao và giữ cho khô ráo.”

Kkkrrrrrééétttt!

Con thuyền va vào bến đỗ kêu ken két.

Cầu tàu được thả xuống.

TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH!

Viên trung sĩ đổ vật bởi hai lỗ xuyên qua ngực. Nhiều người rớt lỏng chổng xung quanh tôi. Thảm sát trong trận chiến trên sông Delaware lại tái diễn, chỉ có điều lần này, cái chết đến nhanh hơn.

Tôi đưa mắt nhìn bãi biển đầy cát. Quá chừng người nằm sấp, còn sống hay đã chết, có trời mới biết được. Trên đỉnh dốc là một boongke xây bằng bê tông thấp, chẳng dây thép gai đầy hầm dọa.

Tôi ngồi phịch xuống, xoay một vòng và nằm sát xuống sàn. Người rồi người, cứ thế ngã ngửa lên tôi. Tôi bắt đầu biến hình.

TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH!

Tôi không có hình biến nào đủ khỏe để chịu được sự tàn sát bằng súng máy này.

Tôi cần phải biến thành con gì nhỏ nhỏ. Đủ nhỏ để đạn không thể dính vào được người tôi.

Tôi biến thành ruồi và tôi sẽ nhanh chóng bay tới đó.

Máu của những người ngã xuống vấy khắp người tôi. Tôi đang la hét. Tôi không để tâm gì nữa ngoài việc thoát khỏi đây và còn sống mà thôi.

Tôi co rút. Cơ thể người chết và bị thương cứ tiếp tục đổ xuống người tôi, nặng trĩu.

TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH-TẠCH!

Những viên đạn súng máy cứ tiếp tục vãi xối xả vào đám người phía trên tôi. Họ vẫn còn sống nhưng chẳng được bao lâu đâu. Lẽ ra bản thân tôi cũng đã chết rồi nhưng chính những tấm khiên thịt đó đã che chở và bảo vệ cho tôi.

Tôi co rút. Những lỏng xương của tôi kêu lạo xạo rồi teo quắt lại rồi cuối cùng tan thành nước và biến mất tiêu. Cặp mắt tôi phồng lên, to bự chẳng, như một viên kim cương đa mặt, sáng lấp lánh, rồi teo lại cùng lúc với cơ thể tôi. Mấy cặp chân ruồi phọt ra từ ngực. Tay và chân người của tôi vươn dài ra biến thành những chân khớp nối của ruồi. Đồng thời, những cọng lông nhọn hoắt như dao găm đâm ra lủa chĩa.

Nhưng tôi không chú ý nhiều tới mấy cái biến đổi đó mà để tâm đến sự thật rằng bộ óc của tôi sắp sửa nổ tung. Quá nhiều cái chết, quá nhiều sự hủy diệt và quá nhiều nỗi kinh hoàng. Và cũng tệ hại như nhiều lần khác trong cuộc đời Animorph của tôi, giờ đây tôi đang chứng kiến một cuộc chiến thực sự gay cấn và thậm chí còn nguy kịch hơn. Người chết trong những trận chiến này cũng bị giết giống như Jake: họ không gặp may.

Ở đây, tại Agincourt, hay trên sông Delaware, hay trên những chiến thuyền buồm tuyệt đẹp, di chuyển chậm rì, cũng không có gì khác cả.

Người dân đứng dậy đối mặt với kẻ thù và bị tàn sát. Tên xuyên qua cổ họng, gươm thọc đúng chỗ hiểm, đại bác thổi bay tay chân, những viên đạn ghém xuyên những lỗ tròn vành vạnh qua lục phủ ngũ tạng, mang theo những mảnh tròn nhỏ đó khi bay ra khỏi cơ thể. Người chết rồi không bao giờ còn có cơ hội để kháng cự, để chiến đấu, để trốn chạy, để than khóc, để chuẩn bị hay để thắc mắc.

Mới tích tắc trước, họ còn đang kinh hoàng rồi can đảm và còn sống. Qua giây sau, họ đã nằm ngửa củ tỏi.

Giống hệt Jake.

Cassie và tôi đã thề sẽ bảo vệ nó. Nhưng tội tôi không có lấy đến một cơ may nào.

Tôi co rút và biến hình, cơ thể người mỗi lúc mỗi teo dần. Cặp cánh mỏng tang trở ra từ lưng tôi. Khuôn mặt, lưỡi, miệng và răng, tất thảy tan chảy, hòa quện vào nhau rồi biến thành một cái ống rỗng dài, nhờ nó mà tôi có thể tiết nước bọt và hút thức ăn lỏng.

Cặp mắt ruồi của tôi nhìn thế giới thành những hình ảnh vỡ vụn, giống như một tấm gương bị bể với những mảnh đại tượng sắc hàng giống như một cái lồng bao quanh tôi vậy.

Tôi đập cánh và bốc người lên xuyên qua một mớ hỗn độn những tay vói chân, vói đầu. Không trung đây rồi.

Những tiếng nổ khiến người tôi rung chuyển, nhưng không đụng được vào người tôi. Những viên đạn sẽ không thể dính trúng tôi trừ phi chúng có được một sự may mắn lắm lắm kìa. Dầu thế, lớp không khí dày đặc đến nỗi mỗi khi viên đạn chì bay qua tôi vẫn cảm thấy hãi.

Bay lên, ra khỏi con thuyền giờ đây đang trôi giạt không phương hướng. Vị thuyền trưởng đã chết cùng với tất cả những người khác khi đang cố chèo vô bờ.

Mắt ruồi nhìn xa không tốt. Tôi chỉ có thể nhìn thấy những gì ở rất gần mà thôi, lại không nhìn được rõ đến từng chi tiết nữa kìa.

Tôi thấy mừng. Tôi không muốn chứng kiến những cảnh tượng đang diễn ra quanh mình.

Nhưng tôi không thể ngăn được khứu giác của ruồi. Tôi ngửi và cảm nhận được máu tuôn chảy tràn trề, nhưng chẳng tránh được việc phải ngửi mùi các thi thể đó.

Ngày D. Cái mùi ấy sẽ còn ám ảnh tôi trong suốt chuỗi ngày còn lại của cuộc đời tôi.

CHƯƠNG 33

Ax

Tôi bị thời gian giạt xuống nước. Bốn vó của tôi hấp thu được ít nước mà nồng độ muối của nó khá cao. Tôi vung vó loạn xạ, tìm kiếm đáy nước. Chạm cát rồi, tôi đẩy người mình theo ngọn sóng, cập vào một bãi biển phủ đầy cát.

ẦM!

Tôi bay vèo trên không trung, thấy bầu trời xám xịt trên đầu, thấy quá chùng con người ở quanh mình, kẻ chạy, kẻ nằm dài trên đất, kẻ ngã gục. Tôi va người xuống nền đất cứng quèo, nằm bẹp, không còn thở nổi.

Cặp mắt chính của tôi nhìn trùng trùng hướng lên trên bầu trời. Bầu khí quyển xanh ngắt của Trái Đất chẳng thấy đâu mà chỉ thấy một khoảng không đen thui, những ngôi sao - những hành tinh nhỏ - cũng biến mất, không thấy đâu.

Một trong những hành tinh nho nhỏ ấy, ở đâu đó trên cao ấy, xa thật là xa là hành tinh quê hương của chính tôi.

Tôi đã từng không bao giờ muốn trở về lại nơi đó nữa.

Tôi cứ tưởng mình thấu hiểu con người. Tôi chẳng hiểu gì cả.

Họ là những kẻ khủng! Những kẻ điên rồ! Những sinh vật xấu xa, bạo lực, ưa hủy diệt, lòng đầy thù hận.

<Chú Ax! Chú bị trúng đạn à?>

Tiếng Tobias. Tôi thấy cậu ấy, hai cánh dang rộng, đang trôi tự do bên trên lớp khói bốc lên từ chiến trường.

<Chú không bị thương,> tôi nói. <Nhưng chú phải nói với cháu rằng: chú hết sức chán ngán loài người của cháu rồi.>

<Bản thân cháu cũng không hẳn là khoái họ lắm đâu,> Tobias chia sẻ. <Nhưng chú phải biến hình đi. Trên bãi biển này, chẳng có thứ gì sống sót được đâu. Cháu vừa nói chuyện với Marco. Cậu ấy đang ở trong lốt ruồi. Trong hoàn cảnh này, có cánh là một ý tưởng không tồi tẹo nào.>

Bụp-bụp-bụp!

Đạn vãi cắm xuống cát phía sau đầu tôi. Tôi né sang bên cạnh vừa kịp lúc. Một viên đạn khác làm bắn tung cát ngay chỗ phút trước cái đầu tôi đang chình ịch ở đó.

Tôi bắt đầu biến hình. Tobias và Marco, cả hai đều đứng: Cần có cánh. Khi những chiếc lông vũ của loài điều mướp trổ ra trên người tôi, viên đạn tiếp theo bắn trúng bờ biển ngay cạnh tôi làm cát văng tung tóe lên người tôi.

<Có ai khác ở đây không?> Đó là giọng của Cassie.

<Có tôi. Marco và Tobias cũng đang ở đây,> tôi trả lời. <Bạn không sao chứ?>

<Mình ổn,> bạn ấy trả lời. <Mình hiện ra ngay dưới chân dốc, trong mấy bụi cây. Mình biến hình thành ó biển. Giờ mình đang ở trên không.>

Tôi biến hình gần như đã xong xuôi. Cánh và móng vuốt đã thành hình. Chân trước của tôi bé tí nị đã teo quắt lại thành bộ phận phụ của điều mướp. Mắt cuống đã biến mất. Cặp mắt chính của tôi đã bắt đầu tiếp nhận độ tinh tường, chính xác của loài điều hâu. Khuôn mặt tôi là một sự hòa quyện hoàn hảo giữa Andalite và điều mướp. Những chiếc lông vũ màu xám hòa trộn với lớp lông màu xanh da trời của tôi. Một cái lỗ hồng xuất hiện ở phía dưới khuôn mặt tôi, bắt đầu tạo hình thành miệng và mỏ chim.

ẦM!

Đất cát phủ kín lên người tôi. Một màn tối đen bao kín quanh tôi. Hoảng sợ, tôi khua bộ móng vuốt tí nị và hai chân trước đã bị teo nhỏ, nhưng cát ướt dính chặt trên người, không gạt đi được.

Hoàn hình! Tôi biết tôi phải hoàn hình. Không còn cách nào khác để -

ẦM!

Có cái gì đó, nặng lắm, đè lên người tôi. Nhưng cát đã được gạt ra khỏi mặt tôi. Tôi thấy ánh sáng rồi. Tôi đẩy, tôi xô, tôi ngo nguậy theo cách của mình vì cơ thể tôi gần như vô dụng.

Tôi bắt đầu hoàn hình, giờ thì nỗi hoảng sợ đã được trấn áp phần nào vì tôi đã thoáng thấy

bầu trời.

“Tôi bị trúng đạn rồi! Tôi bị trúng đạn rồi! Cứu thương đâu!”

Tiếng kêu cứu hoảng hốt ở rất gần. Chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra cái gì đáp lên người tôi, vùi tôi sâu xuống dưới lớp cát.

Một người đang nằm đè trên tôi, vô thức. Anh ta vùng dậy, sức nặng đè trên người tôi nhẹ bót.

“Không, khôông!” anh ta rên rỉ rồi ngã gục trở lại.

Tôi phải thoát ra khỏi cơ thể đè nặng của anh ta, phải chuồn khỏi chốn này. Tất cả những gì tôi phải làm bây giờ là rời khỏi mặt đất, bay lên bầu trời. Trước hết, tôi phải hoàn hình về cơ thể Andalite đã. Giải pháp đã rõ ràng.

Nhưng con người trên tôi cứ rên rỉ hoài, anh ta khóc, anh ta gọi mẹ.

Không phải việc của tôi. Sự điên loạn của loài người không phải là mối quan tâm của tôi.

Một người khác nhào cái rầm xuống nền cát bên cạnh tôi. “Tôi đây rồi, anh bạn,” anh chàng này nói.

Cặp mắt cuống mọc ra từ cái đầu chim. Tôi đẩy một con mắt lên khỏi cát, nhìn thấy con người bị thương. Tôi không phải là một chuyên gia về sinh lý người, song tôi tin vết thương đó rất nặng.

Con người thứ hai đang chăm sóc cho anh ta. Người này hồi hả xé toạc bộ đồ của người lính ngay chỗ vết thương rồi thọc ống chích vào cánh tay người lính.

“Bác sĩ. Bác sĩ. Nó tệ lắm à? Đau quá. Đau quá. Ốóóóiii!”

“Cậu sẽ ổn thôi, anh lính. Moóc-phin sẽ -”

Bụp-bụp-bụp!

Đạn vãi, cát bắn tung tóe. Viên “bác sĩ” thoáng do dự. Anh ta chỉnh lại cái mũ sắt trên đầu, nhưng rồi vẫn không bỏ đi.

Một viên đạn nữa nổ cách đó chừng sáu mét và lại làm cát bắn vào người chúng tôi như mưa.

“Đừng để mặc tôi chết, đừng để mặc tôi chết!”

“Cậu sẽ ổn mà, anh lính. Tôi chỉ định...”

Viên “bác sĩ” ngã gục trên người anh lính bị thương. Một viên đạn đã xuyên qua cổ họng anh ta. Anh chết ngắc. Và khi đó nỗ lực cứu một người mà hẳn anh ta có quen biết đã sụp đổ tan tành.

Đây có phải là những gì Visser Bốn đang làm hay không? Hay tất cả những thứ này là một phần trong lịch sử của loài người? Tôi thấy cần phải suy nghĩ về tất cả những việc này để có thể thấy được ý nghĩa của nó.

Có một điều mà tôi biết: Trận chiến trên sông không phải là một phần trong lịch sử loài

người. Các bạn người của tôi bảo đảm như thế. Lúc ấy là do Visser Bồn đã xoắn những sợi tơ thời gian làm nên lịch sử.

Còn trận chiến trên biển thì sao ta? Đường như không ai biết gì về trận chiến này cả, không ai biết nó sẽ diễn ra như thế nào nữa. Phải chăng trận chiến đó đã được thay thế vào một sự kiện nào khác lý ra phải xảy ra trong lịch sử gốc của loài người?

Có một điều hiển nhiên rằng: Visser Bồn đã tính toán nhằm khi ở trường đại học. Mọi việc không đúng như hần dự đoán. Và nếu như giờ đây, tại tôi chậm trễ, tới không kịp lúc, thì trận chiến này, có khi cũng hoàn toàn không đúng như hần dự tính.

Có lẽ Visser Bồn cũng đang lúng túng y hệt chúng tôi.

Chưa hết, kết cục, như chúng tôi đã từng mục kích, Visser Bồn đã sửa đổi lịch sử nhằm tạo ra một Trái Đất phải chịu sự đàn áp khốc liệt.

Nhưng chuyện về sau là chuyện về sau, chúng tôi phải can dự vào cái gọi là “hồi trước” kia, trước thời điểm mà tiến trình lịch sử diễn ra theo hướng mới, đó là tại trận Agincourt - nơi chúng tôi sẽ ngăn cản Visser Bồn thực hiện ý đồ của hần.

Tất cả những việc này có ý nghĩa gì chứ? Tôi bỏ sót gì chẳng? Chắc chắn là phải có một cách để tìm ra ý nghĩa của tất cả những sự kiện này, để tóm lược tất cả sự giết chóc vô thức này, tất cả sự bạo lực này, tất cả nỗi sợ hãi này gói gọn trong một lý do, logic...

Tôi thấy sợ. Cảm giác này khiến tôi sửng sốt. Tôi đang núp dưới hai xác chết, trí óc đang xoay vòng vòng, ráng hiểu ý nghĩa của mọi việc.

Suy nghĩ dễ hơn rất nhiều so với việc trượt ra khỏi tấm khiên người bảo vệ bên trên để chường mặt với những kẻ sát nhân đầy rẫy xung quanh.

Tôi là một thằng hèn!

Không, đây không phải là cuộc chiến của tôi. Cuộc chiến của tôi là cuộc chiến chống lại bọn Yeerk. Đây là cuộc chiến mà con người tàn sát con người trong khoảng thời gian nào đó trong quá khứ xa xăm đen tối. Thật là mất trí! Thật là khủng điên!

Đồ hèn!

Không! Tôi không còn lựa chọn nào khác. Tất cả mọi người trên bãi biển đều đang và sẽ chết hết! Tất cả! Đây không phải là bãi biển của tôi. Đây không phải là cuộc chiến của tôi, không phải nơi mà tôi sẽ hy sinh, không phải là chỗ tôi giết chóc, như tôi đã từng giết chết một sĩ quan người Hessia.

<Marco! Rachel! Ax!> Đó là giọng truyền của Cassie. Loáng thoáng. Xa tít mù tắp.

Đừng trả lời, tôi tự nhủ. Hãy núp đi! Đừng trả lời!

<Visser Bồn! Tobias và mình nhìn thấy hần rồi. Hần ở trong một chiếc xe jeep, dẫn đầu một đoàn xe tăng. Tội mình cần trợ giúp.>

Không phải cuộc chiến của tôi, tôi lăm bắm lần nữa.

Thế rồi tôi bắt đầu biến hình và hẩy cát ra khỏi người.

CHƯƠNG 34

Cassie

Nó di chuyển phía bên dưới tôi, một con rắn màu xám hung ác, kêu lách cách, ngoằn ngoèo và phun ra những lọn khói dầu hôi đen kịt.

Một chiếc xe jeep mui trần kéo theo một chiếc rờ-moóc dẫn đầu đoàn xe tăng tiến về phía bờ biển theo một con đường hẹp, lộng gió.

Trên cái rờ-moóc là một quả cầu cao bằng đầu người, màu vàng, lóng lánh. Một thứ vũ khí có sức mạnh vượt xa hơn tất cả các xe tăng quân đội của tất cả các nước trên thế giới cộng lại.

Vòng Xoáy Thời Gian.

Vòng Xoáy Thời Gian đã cho phép Visser Bốn tiếp cận những chiếc tăng của quân đội Đức và nói với vị tổng tư lệnh rằng đây là một cuộc xâm lăng thực sự. Rằng đó là thời điểm đập tan quân Đồng minh.

Ngồi trên ghế bên cạnh tài xế, băng sau có ba lính Đức ôm súng máy, chính là hãn - Visser Bốn.

Có một vết cắt đồ lôm dục một bên mặt hãn, được giấu dưới một lớp băng vải quần vôi.

Đoàn xe tăng trải dài mút chỉ dọc con đường. Thêm nhiều chiếc tăng đã tràn ra ngoài lán sang những cánh đồng được định giới bằng những hàng rào cao, chắn ngang.

Thẳng ngay dưới tôi là triền dốc đứng nhìn vọng ra bờ biển. Ở đó, có những boong-ke bê tông, những đường hào chi chít và hàng rào dây thép gai mọc lên lĩa chìa. Hàng chục khẩu súng máy, đại bác, súng cối, chúc xuống nhắm vào những con người không có gì che chắn bảo vệ ở trên bờ biển phía bên dưới.

Xa ngoài bờ biển ngập máu là một hạm đội màu xám, khổng lồ. Trên đó là ụ súng, rót đạn súng cối về phía dốc đứng, nhưng không trúng các boong-ke mà chỉ làm nổ tung những cánh đồng phía đằng sau. Vô hại.

Trong vòng mười phút nữa, chiếc tăng đầu tiên sẽ tới được dốc đứng phía trên bờ biển. Và lúc đó, mọi hy vọng chiến thắng của quân Đồng minh sẽ tiêu tan. Quân Đức sẽ chiến thắng. Và thế giới sẽ trở thành thứ mà tụi tôi đã thoáng thấy.

<Tụi mình cần tất cả nhóm có mặt!> tôi gào, đập cánh để giữ độ cao.

Tobias bay đến gần tôi. <Nếu như không còn ai khác tới được đây giúp sức, việc này sẽ phụ thuộc vào tụi mình đó ghen.>

<Tụi mình nên làm gì bây giờ đây? Tất cả những lính Đức đó và tất cả những chiếc tăng đó sẽ không để yên cho tụi mình tấn công Visser Bốn và lấy cắp *Vòng Xoáy Thời Gian* đâu. Chưa kể, bồ có biết cách vận hành cái *Vòng Xoáy Thời Gian* ngu ngốc đó không vậy?>

<Mình á? Mình còn không biết cách lập trình cho việc quay số nhanh để gọi điện thoại nữa

là,> Tobias thừa nhận. <Nhưng những chiếc tăng đó không thể tới được bờ biển. Hôm nay là Ngày D, và nếu như quân Đức thắng, thì Mỹ và Anh sẽ thất trận trong cuộc chiến lớn nhất trong lịch sử!>

<Nhưng không có nước Mỹ,> tôi nói.

<Bất luận những nước tham chiến đó được gọi là gì đi nữa, thì có liên quan gì kia chứ? Đây là ngày D! Đây là bờ biển Normandy. Việc này sẽ quyết định này chế độ quốc xã sẽ tiếp tục tồn tại hay sẽ bị chặn đứng.>

<Những đứa khác đâu rồi ta?> tôi thắc mắc. Ồ không, tôi làm gì có cái quyền đó. Tôi đã ở đâu trong trận Trafalgar? Ân núp. Chạy trốn.

<Tôi mình không thể tấn công hẳn trong lốt chim,> Tobias nói.

<Ừ, mình biết. Con đường sẽ cua vòng để vượt qua rào cản rừng cây ở dưới đó đó. Ấy sẽ là chỗ cho tôi mình hành động.>

<Tôi mình phải nhanh lên mới được,> Tobias hối. Cậu ấy nhả khí ra khỏi cánh và lượn xuống cánh rừng phía dưới tôi. Tôi quay đầu và theo sát Tobias, lao xuống.

Tôi hạ cánh xuống những thân cây khô héo ở giữa rừng. Pháo đã thổi bay tất cả nhưng vẫn còn sót lại một vài cái lá non lác lõng, vô vọng.

<Bồ nhĩ sao nếu như bọn quốc xã sẽ kết nạp một tên Hork-Bajir há?> Tobias tự hỏi. Cậu ấy bắt đầu biến hình ngay khi vừa chạm đất. Những chiếc sừng Hork-Bajir lú ra từ trán cậu ấy.

Tôi tập trung vào ADN sói trong tôi. Sói nhanh nhẹn, khỏe mạnh. Không sánh được với súng máy.

Tôi có thể tiếp cận Visser Bốn trước khi tôi bị bắn gục. Có thể không. Dù thế nào thì tôi cũng sẽ không sống sót.

Trừ phi, đương nhiên rồi, Ax đã nhận định đúng rằng chỉ có mình Jake có thể bị giết mà thôi.

Tôi cảm thấy muốn bệnh.

<Mình đang nghĩ đến việc không biết bằng cách nào Rachel lại trở về được nhỉ?> Tobias hỏi.

<Ừ.>

<Mình cũng thế.>

<Không cảm thấy dễ chịu hơn sao?>

“Không,” tôi nói khi tôi vừa hoàn hình lại thành người xong. Ngay lập tức, tôi bắt đầu biến hình thành sói. Tôi có thể nghe thấy tiếng xích bánh xe tăng nghiêng lách cách trên đường, nghe thấy tiếng động cơ gầm rú.

Bọn lính Đức. Quân quốc xã. Những con quỷ cuối cùng.

Ngăn chặn bọn chúng, chết cũng đáng. Phải. Một mạng sống yếu ớt của tôi, đáng lắm.

Nhưng tôi không muốn chết, bất luận lý do phải chết có vĩ đại đến mức nào đi nữa, bất luận

là vì nguyên nhân gì đi nữa.

<Sẵn sàng chưa?> Tobias hỏi. Cậu ấy đã là một Hork-Bajir hoàn chỉnh.

Tôi khịt mũi, hít hít hơi gió. Mũi sói tôi kể tôi nghe diễn biến những gì đang xảy ra ngoài chiến trường. Nó kể tôi nghe có những chú bò đực và những cô bò cái đang gặm cỏ yên bình trên những cánh đồng.

Gà. Cáo. Chuột. Cừu.

Đây là một vùng quê chuyên nghề nông. Chắc chắn là nó không khác trang trại của gia đình tôi bao nhiêu. Nhưng cái mũi của tôi còn ngửi thấy mùi thuốc nổ, mùi gỗ cháy, mùi khói dầu xả ra từ các động cơ, và mùi máu nữa.

Tôi nghe được quá nhiều, quá rõ. Tôi nghe thấy tiếng động cơ của xe tăng, tiếng bánh răng nghiền rào rào mỗi khi nó đập xuống đường. Tôi nghe thấy những tiếng nổ: lớn có, nhỏ có, những tiếng than khóc, xa nhưng rất rõ.

<Có thể, nếu tụi mình lấy được *Vòng Xoáy Thời Gian*... có thể tụi mình sẽ làm nhiều hơn là chỉ sắp xếp lại mọi thứ theo đúng trình tự của nó, hén.>

<Ý bồ là gì?>

<Ý mình là lịch sử chẳng có gì ngoài việc giết chóc. Có lẽ tụi mình sẽ có thể thay đổi điều đó.>

<Nào, tụi mình cứ đi tóm cổ Visser Bốn đã,> Tobias nói. <Vì Jake.>

<Vì Jake,> tôi nói theo.

Những lời nói cứ thế thoát ra khỏi miệng trước khi tôi nghĩ tới chúng. Vì Jake. Trả thù. Giết tên sát nhân. Sửa đổi sai lầm.

Và tôi sắp sửa viết lại lịch sử sao?

Chiếc jeep tới gần lắm rồi. Tôi có thể thấy rõ nó qua những hàng cây. Và tôi thấy Visser Bốn.

Tôi cũng thấy những khẩu súng máy được kèm thật chặt.

<Tới lúc rồi,> Tobias nói nhẹ như gió thoảng.

Tụi tôi bắt đầu chạy.

Nhanh! Nhanh nữa! Suốt ngang qua những thân cây còi cọc, bị thiêu hủy. Tụi tôi va mạnh vào những bụi cây nhấp nhô lổm chổm.

Gió phả vào mặt tôi, gió phả ra từ tốc độ chạy của chính tôi. Tobias-Hork-Bajir chạy ngay sau tôi, gươm dao nhá loang loáng.

Tôi nhìn thấy tên Visser. Tôi nhìn thấy *Vòng Xoáy Thời Gian*. Tôi nhìn thấy chiếc xe tăng dẫn đầu với phù hiệu được gắn bên hông.

Tôi nhảy vọt tới!

Sai lầm rồi!

Quá trễ rồi!

Tôi đã đang bay tới, hai hàm mở rộng, sẵn sàng nghiền nát cổ họng của kẻ thù.

“Mon dieu!” [29] tên lính Pháp kêu lên.

Bộp Bộp Bộp Bộp Bộp Bộp Bộp!

Tobias bị vấp và gục xuống. Một lần những lỗ đạn vẽ nên những vòng tròn đỏ ngang ngực cậu ấy.

Tôi va người vào Visser Bốn và khép hai hàm răng mình quanh cánh tay hắn. Hai chúng tôi té nhào khỏi chiếc jeep xuống đất. Chỉ đến lúc đó tôi mới thấy tay hắn đang bị còng.

CHƯƠNG 35

Ax

Tôi đã nhập chung bọn với Marco và Rachel. Chúng tôi trốn lên tầng không, nhưng vẫn còn cách xa chỗ chúng tôi nhìn thấy Tobias và Cassie biến hình trong rừng lăm.

Cặp mắt điều mướp phương Bắc của tôi dễ dàng tia thấy hai bạn ấy nhưng vẫn còn sau khi tôi nhìn thấy thiết bị *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Đó là một thứ đáng sợ để mà thưởng ngoạn. Thiết bị đó không làm cho người Andalite hay con người có quyền lực ngang bằng với người Ellimist, nhưng nó có năng lực hủy diệt vượt xa cả phi đội chiến đấu cơ của người Andalite lẫn của đế chế Yeerk cộng lại.

Tôi băn khoăn không hiểu bằng cách nào mà thiết bị này lại tới được Trái Đất, và tôi cũng tự hỏi làm sao anh trai tôi, hoàng tử Elfangor, lại biết được nó có mặt trên Trái Đất. Chắc chắn là ảnh đã biết chuyện này. Visser Bốn nói đúng: Elfangor đã chủ định chọn điểm hạ cánh. Không phải ngẫu nhiên mà ảnh đã tiếp đất, đã hy sinh tại điểm chỉ cách thiết bị đó chỉ chừng có một mét.

Có lẽ, nếu như chúng tôi còn sống sót, tôi có thể nhờ người Ellimist giải thích giùm. Một điều rất hiển nhiên rằng tôi có liên quan đến anh Elfangor, thì đương nhiên cũng sẽ dây dưa với người Ellimist.

Tất cả vụ việc này có liên hệ mật thiết đến khoảng thời gian anh Elfangor lưu trú trên Trái Đất, khoảng thời gian mất liên lạc, khoảng thời gian con trai ảnh, Tobias, ra đời. Tất cả vụ việc đều dẫn tới đây.

<Nó kìa,> Rachel nói. <Và hắn kìa, Visser Bốn kìa.>

<Ngày D đó, Ax-ngổ,> Marco nói. Giọng của bạn ấy run run. Tôi không biết bạn ấy đã mục kích những gì trên bờ biển, nhưng tôi có thể đoán được rằng nó chẳng khác với những gì tôi đã chứng kiến bao lần.

Tôi vẫn còn thấy run bần bật vì hoảng sợ, vì nỗi sợ hãi trong chính bản thân tôi, vì những cảnh tượng mà tôi sẽ không bao giờ có thể xóa sạch được trong tâm trí.

Chúng tôi bay chặn đầu Cassie và Tobias. Gió trợ giúp chúng tôi. Nhanh thôi. Nhưng liệu chúng tôi có thể chặn đứng được sự can thiệp của Visser Bốn vào tiến trình lịch sử loài người không, đó mới là câu hỏi cần lời giải đáp.

<Tôi đồ rằng, Marco, bạn rất thuộc những sự kiện trong cuộc chiến này, phải không?> tôi nói.

<Đây là một trong những sự kiện vĩ đại,> Marco đáp. <Chiến tranh Thế giới lần thứ II. Bọn Quốc xã cố gắng tiêu diệt toàn thể giới và gần như đã làm được rồi. Quân đội Nhật tấn công Trân Châu Cảng, Ngày-D, chiến dịch Ardennes-Alsace[30], trận Iwo Jima[31] mà John Wayne[32] thể hiện trên phim đó.>

<Và vụ Holocaust[33] nữa chứ,> Rachel bổ sung.

<Holocaust á?>

<Những người Đức, những Đảng viên Quốc xã dưới trướng Hít-le đã tàn sát sáu triệu người Do Thái, bao gồm cả phụ nữ và trẻ em.>

Rõ ràng là Rachel đã nói sai.

<Những người Do Thái đó là một đội quân đối kháng à?>

<Không. Do Thái là một tín ngưỡng, hay là một dân tộc, mình nghĩ thế. Ba mình là người Do Thái. Hầu hết người Do Thái trong vụ Holocaust là người Đức và người Ba Lan. Bỏ biết không, họ là dân thường, là những người hết sức bình thường. Những người khác cũng thế: người Di-gan, những người đồng tính, những người khiếm khuyết. Họ bị bắt bỏ vào trại tập trung và bị bắn, hoặc bị bỏ đói, hoặc bị giết bằng hơi ngạt. Trẻ em bị giết trong vòng tay mẹ.> Bạn ấy nói giọng đều đều, không tức giận.

Cảm xúc của con người đôi khi rất khó hiểu, một phần vì mỗi người sẽ có những phản ứng khác nhau trước mỗi sự việc. Rachel là người rất dễ nổi nóng trước những sự việc con con. Với những sự việc lớn hơn, dường như bạn ấy lại lạnh lùng và vô cảm.

Nhưng vậy thì cảm xúc nào có thể là những biểu hiện đầy đủ chứa đựng trong việc mô tả lại những tội ác đó?

Loài người. Tôi tự hỏi, không phải là lần đầu tiên, nhưng lần này với sự xúc cảm mãnh liệt được hồi phục, liệu rằng bọn Yeerk có chút ý niệm nào về giống loài mà chúng định chinh phục không ta.

Loài người dường như đã tồn tại trên một diện quá rộng đến mức phải coi lại xem họ có phải là một giống loài đơn lẻ hay không.

Cũng là giống loài đó, đã sản sinh ra các bạn của tôi, Jake, Cassie, Marco, Rachel, *shorm* và cũng là cháu trai của tôi - Tobias, và dường như cũng là giống loài đó, đã ham mê thích thú với những cuộc tàn sát đẫm máu và chìm trong vực thẳm - những vực thẳm suy đồi, tàn bạo - mà không có một tên Yeerk nào muốn rơi vào cả và không một người Andalite nào có thể hình dung ra nổi.

<Ngay cả loài người -> tôi mở lời rồi ngưng. Có lẽ tôi không nên lãng mạ loài người. Không

đúng lúc, đúng chỗ rồi. Chúng tôi đang chạy đua nhằm chặn đứng tên Yeerk, để cứu lấy tương lai, để... Nhưng trí óc tôi cứ sôi lên ùng ục. Quá nhiều cái “để”!

Rằng chiến binh loài người sẽ đứng lên chống lại chiến binh loài người và giết chóc, rằng như thế là sai lầm, là ngu ngốc, là khờ dại. Nhưng những con người đó, giống loài mà tôi đang đánh liều sinh mạng của chính mình để giúp đỡ, lại có thể là những thứ bất nhân, hèn nhát như thế sao, những kẻ chủ tâm tàn sát những người vô tội như thế sao...

Không hề giống với những gì tôi đã từng thực hành trong quân đội. Không giống như đánh nhau với bọn Mượn-xác-Hork-Bajir, hay với lũ Taxxon, hay... hay với những sĩ quan người Hessia.

Tôi bút ý nghĩ của mình ra khỏi ký ức đó - ký ức về lưỡi dao đuôi của tôi vung lên phía trước.

<Người Andalite chúng tôi đã từng đánh lẫn nhau từ hồi xa xưa. Chúng tôi không giết hại con nít. Không thể có thứ gì xấu xa hơn, độc ác hơn việc chủ tâm giết hại một đứa trẻ.>

<Phải, đúng thế, tội mình biết điều đó, Ax à,> Marco phẫn nộ nói. <Tại sao bồ lại cho rằng những anh chàng gục ngã trên bờ biển đó sắp chết?>

<Những chiếc xe tăng đang bò xuống đường kia là của bọn Đức quốc xã hả?> Rachel hỏi. <Nếu đúng vậy, hãy chặn chúng lại.>

<Tội mình đang theo đuổi *Vòng Xoáy Thời Gian* nha, Rachel,> Marco nhắc nhở.

<Có lẽ là mấy bồ theo nó đi. Bồ và Ax bay đi lấy lại thiết bị đó. Còn mình sẽ kiếm một tên quốc xã để ->

CHƯƠNG 36

Cassie

Tôi lộn vòng. Tên Visser gào lên đau đớn. Hấn ráng nhóm dậy nhưng hắn không thể dùng tay, chúng đã bị còng chặt với nhau rồi.

Tobias nằm đó người bê bết máu.

<Tobias! Hoàn hình mau!>

Nhưng rồi, trước sự ngỡ ngàng của tôi, cậu ấy ngồi dậy. Những lỗ đạn trên ngực cậu ấy đã biến mất!

<Đúng thế thật,> Tobias thì thào, lấy cánh tay Hork-Bajir móng vuốt lĩa chìa sờ ngực. <Chỉ mình Jake thôi. Còn đám tội mình... tội mình không thể bị giết.>

PĂNG! PĂNG! PĂNG! PĂNG!

Tôi cảm thấy đạn ghim vào người mình: Cổ, đầu, vai, rồi lại đầu.

Tôi cảm nhận được tác động của nó, sức lực bay biến. Tôi cảm nhận được vết thương đau

nhói, đau khủng khiếp. Và...

Tôi vẫn còn sống.

Đoàn xe tăng lăn ngang qua. Lính bộ binh ào lên dọc hai bên những chiếc tăng vây quanh tụi tôi. Họ vẩy súng vào một con sói và một con quái vật, tỏ vẻ sợ hãi cả hai tụi tôi. Họ không biết phải làm gì.

Visser Bốn ráng bò đi, nhưng có một người lính đá cho hắn một phát vào bụng khiến tên Mượn xác ngã sấp mặt xuống đất.

Một viên sĩ quan rút súng ra khỏi bao, thận trọng bước tới chỗ tôi, chĩa nòng súng vào đầu tôi, và...

PẮNG! PẮNG!

Người tôi gập làm đôi.

Tôi đứng dậy.

"C'est pas possible!"[34] viên sĩ quan hỗn hển bằng tiếng Pháp.

"Es ist ein wolfman"[35] một người lính thốt lên bằng tiếng Đức.

Quân Pháp và quân Đức đi chung với nhau. Không phải chỉ có mỗi lính Đức.

Tôi nhìn vào phù hiệu trên cầu vai viên sĩ quan. Nó có hình một cái khiên, vạch chéo một đường vào giữa, tạo thành một góc nhọn, một nửa là cờ tam sắc của Pháp: xanh dương, trắng và đỏ; nửa kia là biểu tượng một con ó đen.

<Chuyện gì đang diễn ra vậy?> Tobias thắc mắc, bối rối hết như tôi vậy. <Đây không phải là lối sự việc diễn ra! Không đúng rồi!>

Binh lính, cả Pháp lẫn Đức, nhất loạt chĩa súng vào người tụi tôi.

Họ bối rối và sợ hãi.

Tôi có thể nhận ra điều đó.

Tôi nhìn đám binh lính. Họ là một đội quân tập hợp cả những ông lão lẫn những đứa trẻ ranh, có vài đứa nom chắc chưa quá 15 tuổi. Có một số người già, có khi bằng tuổi ông nội tôi.

Viên sĩ quan nói gì đó có liên quan đến "le capitalne." Đại úy đó. Mấy người lính Đức đồng ý với những gì anh ta nói. Tôi cho rằng anh ta nói với họ rằng tất cả nên chờ đại úy tới.

Có một vài binh sĩ rút thuốc ra hút, một số tu nước từ bi-đông.

Những chiếc xe tăng vẫn từ từ lăn xích.

Visser Bốn tự nhắc người lên tư thế ngồi. Chiếc xe jeep đang kéo *Vòng Xoáy Thời Gian* đã rời xa khỏi con đường. Hắn dịch dần xa khỏi chỗ ngồi, một cách chậm rãi, chậm như chưa bao giờ chậm đến thế...

<Đừng để hắn có được vật đó,> Tobias nói bằng giọng truyền.

Viên sĩ quan hiểu ngay tắc lự. Anh ta kéo giật đầu Visser Bốn và hai người lính của anh ta kéo lê tên Mượn xác lại chỗ tụi tôi ngồi, với đôi chút dè chừng.

“Ta chỉ muốn biết một điều thôi, hai tên Andalite kia: Tụi bay theo ta bằng cách nào? Ta có trong tay *Vòng Xoáy Thời Gian*! Làm sao tụi bay theo ta được? Và tại sao, tại sao, tại sao, tụi bay không chết?”

<Visser Ba đã từng cố giết tụi tao mấy lần rồi,> Tobias trả lời. <Khó mà giết được tụi tao lắm.>

Tên Mượn xác biểu hiện khuôn mặt oán giận và căm hờn. “Lẽ ra ta đã phải dùng *Vòng Xoáy Thời Gian* để tiêu diệt Visser Ba. Tên gốc vụng về đó!”

<Tụi tao sẽ giúp mi,> Tobias vừa nói vừa cười. Rồi, bằng giọng truyền riêng, cậu ấy nói với tôi, <Cassie, nếu như tụi mình không thể bị giết, tụi mình không cần phải bận tâm tới mấy người lính này gì hết. Tụi mình có thể chiếm lấy *Vòng Xoáy Thời Gian* ngay bây giờ.>

<Ừ. Mình... mình cũng nghĩ thế. Nhưng, mình không biết, lạ quá đi. Ý mình là, cho đến giờ tụi mình là bất tử, nhưng ai mà biết được, súng vẫn cứ là súng. Bỏ có dám chắc đúng một trăm phần trăm không?>

Tobias nở một nụ cười kiểu Hork-Bajir. <Chín mươi chín phần trăm. Một phần trăm còn lại nói rằng nếu tụi mình ần cò, tụi mình sẽ bị nướng giòn.>

Đột nhiên, một chiếc xe jeep khác ầm ầm lao tới dọc theo đoàn xe tăng. Một viên sĩ quan, người Đức, nhảy ra khỏi xe và bước túc tắc tới chỗ tụi tôi.

Binh lính Pháp, Đức và cả sĩ quan phụ trách đua nhau giải trình tình huống quá đổi bất thường này. Viên đại úy là một người đàn ông trung niên, có gương mặt sọc hằn thành nếp nhăn, cặp mắt mệt mỏi. Ông ta hiển nhiên là đã biết về quả cầu bụi chẳng, sáng rực rỡ. Ông dường như cũng đã biết về tên tù nhân - Visser Bốn.

Nhưng chuyện một người Hork-Bajir đang ngồi đó, bên cạnh là một con sói có vẻ như đã được thuần hóa và không thể giết chết thì là một sự việc hoàn toàn mới. Ông nghiêng sát vào người Tobias và rón rén chạm tay vào lưỡi dao nơi cổ tay cậu ấy.

<Tôi sẽ không làm ông bị thương đâu,> Tobias nói.

Viên đại úy trả lời bằng tiếng Đức, rồi thử bằng tiếng Pháp. Cuối cùng ông nói bằng một thứ tiếng Anh tuyệt hảo.

“Ngươi hiểu tiếng Anh chứ?”

<Có, tụi tôi hiểu,> tôi đáp.

Ông ta quay đầu tứ phía. Một tràng tiếng Đức nổ ra, tôi nghe có một từ phát âm giống từ “chó sói” và một từ khác rất dễ nhận biết “Frankenstein - ma cà rồng.”

<Ông nghĩ bồ là một quái vật, Tobias à.>

Rồi, một lần nữa, bằng tiếng Anh, ông ta nói, “Tôi không biết bằng cách nào mà một quái vật và một con sói biết nói lại có mặt ở đây. Hãy giải thích cho tôi nghe coi.”

Tôi bắt đầu trả lời câu hỏi của ông. Không phải là giải thích, bởi vì chuyện đó dứt khoát là không thể được. Hoặc ít nhất phải mất cả tuần không ngơi nghỉ mới giải thích hết được.

Nhưng rồi, tôi thấy người đàn ông lớn tuổi, người lái chiếc jeep của viên đại úy trèo xuống từ phía sau bánh xe. Ông ta ít nhất cũng phải ngoài năm mươi tuổi, mặc dù bộ quân phục của ông ta cho thấy ông có cấp bậc thấp trong quân đội. Ông ta đậm người, không cao lắm. Mái tóc đen rẽ ngôi. Mắt sẫm màu và dễ biểu lộ xúc cảm. Ông để ria, một kiểu ria mà đi tới đâu ai cũng có thể nhận ra - kiểu ria giống như của Hít-le.

CHƯƠNG 37

Rachel

“**X**a tít phía dưới tụi mình, hình như Tobias và Cassie đang tán gẫu với lính quốc xã đang bảo vệ Visser Bồn. Với mình, họ là mối bận tâm thứ yếu.”

Mối bận tâm hàng đầu ư? Là những chiếc xe tăng đang lăn xích, hướng về phía bờ biển. Những con quái vật chàng dằng, kêu lạch xạch được bọc thép để chống được đạn đại bác.

Tôi sở hữu một vài lốt hình biến rất dũng mãnh. Nhưng chẳng có lốt nào mạnh đến mức có thể gây phiền nhiễu cho xe tăng được cả.

Tuy nhiên, cửa sập của những chiếc tăng đó đang mở. Mấy viên sĩ quan hay xế tăng hay lính gì gì đó đang đứng, thò đầu và vai ra ngoài. Chẳng ai nhắm bắn họ cả. Đoàn xe tăng chưa tới trận địa mà. Một khi mà đoàn xe tăng này tới nơi, cuộc đổ bộ lên bờ biển Normandy sẽ kết thúc mà phần thất bại sẽ thuộc về quân Đồng minh.

<Tụi mình phải ngăn đoàn xe này lại,> tôi nói.

Marco khịt khịt mũi vẻ tức giận. <Bằng cách nào chứ? Biến hình thành voi và một chọi một với một chiếc tăng hử? Rồi bồ sẽ kết thúc đời mình là một con thú chết đường cho coi.>

<Khả năng biến hình của tụi mình là một loại vũ khí tiềm tàng, Rachel, nhưng ở đây, nó là vô dụng,> Ax nói.

<Tụi mình sẽ chặn chúng lại,> tôi nói dứt khoát. <Con đường đó hẹp. Hai bên là vực sâu. Xử đẹp một chiếc là những chiếc khác khó lòng mà vòng qua được. Chỉ ít thì tụi mình cũng làm chúng chậm chân lại.>

<Ừ, rồi một đứa trong đám tụi mình bay ra mấy cái tàu ngoài khơi và chỉ dẫn họ nã đạn vào chỗ nào hén,> Marco nói. <Về lý thuyết, kế hoạch thiệt là tuyệt. Chỉ có mỗi một vấn đề: Bằng cách nào mà một nhúm chim làm một chiếc tăng ngòm củ tỏi được đây?>

<Mình không biết, được chưa?> tôi thừa nhận. <Mình chỉ biết là tụi mình phải làm bằng được!>

<Có lẽ tôi có ý này,> Ax nói. <Tôi đã từng thấy những vũ khí thô sơ của loài người các bạn. Có vài thứ thật lồi cuồn. Hầu hết đều có thể hoàn thiện hơn một cách hết sức dễ dàng, và...>

<Vào thẳng điểm chính đi!> Tôi hét lên.

<Loại vũ khí nhỏ, gây nổ bằng tay. Chúng có hình cầu, gồ ghề, có một thiết bị nhồi thuốc nổ kỳ cục, thô thiển. Chúng được liệng đi và ->

Marco đã hình dung ra. <Lựu đạn phải không?>

<Chúng gây ra những vụ nổ rất yếu,> Ax bổ sung.

<Tuy nhiên, trong phạm vi không gian bị giới hạn bên trong chiếc xe tăng, thì chúng có thể ->

<Nếu như mình mà có môi và bồ mà có miệng thì mình sẽ hôn bồ một cái!> tôi nói. <Lựu đạn! Chính là nó đó! Tụi mình sẽ thả lựu đạn xuống cửa sập của chiếc tăng dẫn đầu.>

<Làm sao mà tụi mình mang được một trái lựu đạn đây? Làm sao mà tụi mình kéo được chốt an toàn?> Marco căn vặn.

Tôi cười. <Chuyện nhỏ, Marco. Nhỏ như cọng cỏ. Hãy cứ đi kiểm mấy trái lựu đạn trước đã.>

Tụi tôi bay ngược về lại triền dốc. Tôi không có ý định bay xuôi xuống bờ biển nếu như tôi còn có thể né được. Xác người ở dưới đó ken dày đặc trên nền đất đến nỗi ở một vài nơi tụi tôi có thể bước từ xác này qua xác khác mà không cần phải chạm chân xuống cát.

Đạn từ những vị trí được bảo vệ trên sườn dốc vẫn trút xuống bờ biển. Máy bay vẫn tiếp tục hạ cánh để đổ quân. Tôi cho rằng đó là đợt thứ hai. Một cuộc tấn công toàn diện mới, sẽ có thêm những nạn nhân mới. Giống như những con gia súc đang trượt ván cầu xuống sàn lò sát sinh.

Nhưng, dĩ nhiên rồi, gia súc không biết chuyện gì sắp xảy ra với chúng, còn con người thì có. Họ nhìn thấy xác những binh lính đồng đội của mình ngổn ngang, nghe thấy những tiếng nổ, ngửi thấy mùi chết chóc. Ấy thế mà họ vẫn tiến bước.

Chiến tranh là thứ bẩn thỉu nhất, tệ hại nhất mà loài người đã thực thi. Nhưng những chiến binh, từng cá nhân con người, lại những người có lòng nhân đạo bậc nhất. Không phải vì họ sẵn lòng giết chóc mà là vì họ sẵn lòng liềm mình với cái chết, sẵn lòng hy sinh bản thân cho những người khác.

Tôi ở cao trên không trung, không được bảo vệ, thế nhưng lại an toàn hơn họ rất nhiều. Tôi cảm thấy mình như một kẻ hèn nhát.

<Đằng này!> Marco réo. <Bọn chúng đang phân phát lựu đạn cho mấy tên lính dưới chân dốc. Có một thùng chứa lựu đạn đã mở nắp rồi nè.>

<Được rồi. Mình bự con nhất,> tôi nói. <Mình sẽ lấy lựu đạn.>

<Bạn có tự tin rằng bạn có thể mang nổi vật nặng đó không vậy?> Ax hỏi.

<Mình không biết. Đại bàng đầu bạc chộp nguyên con cá hồi ra khỏi mặt nước. Một trái lựu đạn có thể nặng bao nhiêu ta?>

<Thế một con cá hồi nặng bao nhiêu?> Marco trả lời bằng một câu hỏi tu từ.

Tôi trôi lênh bênh trên một ngọn gió nhẹ bốc lên từ mặt nước. Hai cánh được bơm đầy hơi ấm của những luồng khí nóng tháng Sáu. Tôi tự hỏi không biết liệu những luồng khí ấm áp đó

có phải ấm hơn nhờ hơi nóng tỏa ra từ những nòng súng nóng đỏ hay không nữa.

Khoảng hơn chục lính xúm xít dưới chân dốc. Lính Mỹ. Hoặc ít ra, tôi tự nhủ, họ sẽ phải là lính Mỹ.

Nom nọ có vẻ hoang mang, sợ hãi và mệt lử. Tay trung sĩ, sĩ quan của đám lính đó, kẹp một hộp đạn được mở tung giữa hai đầu gối. Anh ta đang phân phát lựu đạn, mỗi lần hai trái.

Tôi cần phải có tốc độ và phải chính xác. Và tôi cũng cần ai đó đánh lạc hướng.

<Marco? Ax? Mình cần mấy người này quay mặt đi chỗ khác.>

<Ừa, Tụi này làm đây.>

Marco và Ax, một con ó biển và một con điều mướp, xếp thành hàng bên cạnh tôi. Nếu như có bất kỳ ai đó đã từng có thời gian quan sát chim chóc, hẳn sẽ thấy tụi tôi kỳ dị lắm và không đúng chỗ gì cả.

<Nào!>

Ax và Marco nhả khí, khép đuôi lại và lao xuống.

Xuống, xuống, xuống nữa!

Tôi bay theo hai đứa nó, cách chừng sáu mét. Tôi có thể cảm nhận được sự chuyển động dữ dội của không khí được nhả ra từ cánh của hai đứa bạn.

Không sao đâu, tôi nhủ thầm. Marco và Ax lao bổ xuống gần, tay trung sĩ quay đi, tôi chộp lấy trái lựu đạn trong tay anh ta, và –

RẦM!

Đạn súng cối đáp ngay giữa đám người.

Sóng dư chấn đập vào người Ax và Marco khiến tụi nó gục xuống y như hai chú ruồi đụng phải một cái vĩ đập ruồi vĩ đại.

CHƯƠNG 38

Cassie

<Đó có phải là...>

<Đúng. Mình cũng nghĩ vậy,> tôi nói.

<Ôi, Chúa ơi.>

<Chúa ở cách xa lắm,> tôi lầm bầm.

Adolf Hitler. Kẻ độc ác nhất trong lịch sử dài lâu của những tay ác độc.

Tobias nhòp dâý, nhanh như chớp. Người đàn ông mập lùn với bộ ria mép ngồ ngồ nháy lùi lại, ngó quanh và gắm cái nhìn vào thân hình Hork-Bajir của Tobias.

Lưỡi dao cổ tay của Tobias kề ngay cổ họng hắ.

<ĐỪNG!> tôi la lên.

Mấy tên lính buồg rơi thuốc lá và bi-đồg nước, quay ngoắt lại, chĩa súng vào Tobias.

<Bồ có biết ai đây không? Bồ có biết hắ là gì không?>

<Không. Và bồ cũng hông biết! Nhìn hắ xem. Hắ chỉ giống một viên hạ sỹ già hay đại loại thế thôi mà!>

<Hắ là Hitler. Hắ mà chết, mọi chuyện sẽ kết thúc,> Tobias nói dứt khoát.

Hitler cứng người lại vì sợ. Run rẩy dưới lưỡi dao Hork-Bajir ấn ngay cổ.

<Tobias, tất cả đã khác rồi,> tôi nói. <Visser Bốn thay đổi đấy. Tất cả mọi chuyện. Không ai ở đúng vị trí của họ, và làm những việc họ thực làm trong thực tế của chúng ta cả. Tội mình còn hông thể biết được là mấy người này là người tốt hay xấu trong hiện thực này nữa kìa.>

<Hắ vẫn là Hitler!> Tobias đáp.

<Phải hắ không? Mình không biết à nha. Liệu Jake, trong cái thực tế kia, cái hiện thực là hậu quả của tất cả mấy chuyện này, có còn là Jake không? Marco có còn là Marco không?>

<Bồ đừng giỡn chơi chớ! Bồ đang so sánh Jake với cái đồ cặn bã này sao?>

<Hắ là ai không thể là nguyên nhân dẫn đến việc hắ xấu xa độc ác, hông ai như vậy hết. Bồ hông thể độc ác vì bồ là một ai đó được mà phải phụ thuộc vào những hành động do chính bồ thực hiện kìa. Còn người đàn ông này chỉ là một viên tài xế thôi mà!>

Từ đằng sau tội tôi, một tiếng động mới thành linh vang lên.

BÙM! BÙM!

Những chiếc xe tăng đầu tiên đang nã đạn xuống bãi biển.

<Tobias, bồ hông thể làm chuyện này được,> tôi can ngăn. <Bồ hông thể giết bất kỳ ai vì những gì người đó đáng lẽ đã làm hay thậm chí là những gì kẻ đó có lẽ đã làm cho được.>

"Vui lòng thả viên tài xế của tôi ra," viên Đại úy người Đức nói cụt lủn với Tobias.

Visser Bốn nháy tới, đôi tay bị trói vươn ra với tới *Vòng Xoáy Thời Gian*. Tôi nháy vọt đuổi theo hắ.

Hắ nháy ba bước. Tôi chỉ cần hai. Tôi ngoạm chặt chân hắ.

Bộp! Bộp! Bộp!

Viên đại úy nhả đạn. Người Tobias lổ chỗ chấm hồng.

Tobias co giật theo phản xạ. Lưỡi dao cổ tay cậu ấy cứa sâu vào cổ người lính già.

Viên tài xế - Hitler - đổ gục xuống đất.

Visser Bốn, với con sói-tôi đeo cứng trên người, lăn tròn. Tôi và hắn lăn lông lốc, rớt vào một cái mương cạn.

Và tôi nhìn thấy một hình ảnh mờ ảo của một con đại bàng đầu bạc, có sải cánh rộng gần hai mét, ở cao trên trời.

CHƯƠNG 39

Rachel

Ax và Marco rơi xuống. Một lúc thôi, rồi tụi nó lại vỗ cánh nhào ra khỏi cát, rũ lông, tất cả các vết thương đều lành.

Đúng. Tụi tôi hồng thể bị giết chết.

Điều tương tự lại không đúng chút nào với mấy người lính. Hai người nằm rên la vì đau. Những người khác im lìm.

Tôi nhào xuống đậu bên cạnh mấy đứa bạn. Tôi có cảm giác y như tụi tôi là mấy con kền kền bay tới khi có xác chết í.

Tôi khép vuốt phải, chộp lấy một trái lựu đạn. Tôi thử nâng nó. Khá nặng. Tuy nhiên cũng hồng nặng bằng một con cá hồi. Hắn tôi sẽ có thể vừa cắp nó vừa bay.

Marco và Ax mỗi người đều cố gắng nâng một trái, nhưng tụi nó đều đang ở trong lồng chim nhỏ hơn tôi nhiều.

<Tụi mình chỉ cần mang một trái thôi,> tôi nói. <Hoặc ít nhất cũng chỉ cần mỗi lần một trái.>

Tôi quặp chặt trái lựu đạn và bắt đầu bay. Cất cánh thật khó, hồng tới mức không thể, nhưng khó thật. Tôi chạy bằng qua bãi cát đầm máu, vỗ cánh thật mạnh, chuyển tốc độ thành gió, mà vẫn hầu như không cất mình lên không trung được.

Nhưng ngay khi gom đủ gió dưới cánh của mình, ngay khi có đủ khoảng trống, tôi bay vút lên. Làn gió nâng tôi lên cao. Bay khỏi cái chết. Bay khỏi bờ biển của sự thăm sát. Ngoài tầm của những viên đạn đang bắn chiu chiu. Vượt khỏi tầm sát thương của những quả đạn pháo.

Tôi bay lên cao. Cao nữa, cao mãi, bay qua con dốc.

Mấy chiếc xe tăng đầu tiên đang dàn hàng ngang, hạ thấp nòng súng chính của chúng để bắn chĩa xuống.

<Đừng để ý đến chúng,> Marco khuyên. <Tụi mình cần phải phong tỏa con đường. Chặn không cho tụi khác xông tới.>

<Cảm ơn, Ngài Tổng chỉ huy,> tôi vừa cười vừa nói. <Mình nghĩ là mình biết điều đó. Chỉ cần kéo cái chốt an toàn.>

<Đừng quá sớm đó nha,> Marco chỉ ra. <Mà... làm sao tụi mình kéo chốt được?>

Ax đề nghị, <Tôi có thể đổi ngược hướng bay. Nếu tôi bay vòng trở lại về phía bạn và tóm cái chốt bằng vuốt của tôi, tôi tin chắc là xung lực kết hợp giữa hai bên sẽ đủ để kéo được nó ra.>

<Hay,> tôi tán thành. Tôi bắt đầu lượn vòng hẹp hơn, một cánh hạ thấp xuống, cánh kia cao lên, đuôi xòe rộng để nâng cơ thể lên cao hết mức.

Chú điều mướp-Ax vỗ cánh bay vụt đi, tiến về phía trước, bứt xa tôi hai chục, bốn chục thước.

<Coi bộ được rồi đó,> tôi nói.

<Rachel, làm sao bồ biết sau bao lâu nó sẽ nổ?> Marco gặng hỏi. <Bồ có thể bị thổi tan xác luôn đó!>

<Ha-ha!> tôi phá ra cười. <Tụi mình bắt tử mà, Marco. Anh Jake mới là người bị chết. Tụi mình hồng thể bị giết!>

<Thứ đó hồng phải là một viên đạn xoàng đầu nha, là lựu đạn đó. Nếu nó phát nổ, cũng sẽ chẳng còn lại mấy phần thân thể của bồ đủ để ráp lại thành người đâu.>

Ax vòng trở lại, bay thẳng về phía tôi. Tôi cũng xông thẳng về phía anh. Tôi cố giữ trái lựu đạn thấp và xa khỏi thân thể tôi hết mức có thể. Tôi cẩn thận xoay nó sao cho cái vòng chốt quay ra ngoài và hướng về phía trước.

<Chỉ cần tóm cái vòng thôi, Ax. Chỉ cần tóm cái vòng kỳ diệu đó ->

Khoảng cách gần lại với tốc độ chóng mặt. Một con điều mướp, một con đại bàng, đang đua tốc độ tới chỗ đụng nhau.

Gần hơn... Gần hơn nữa...

Ax lộn nhào lại, vươn tới. Một cú giật mạnh đập vào vuốt tôi và một tiếng "Phụt!" thật to vang lên. Phần đỉnh của trái lựu đạn văng ra.

Tôi liếc mắt nhìn lại và thấy cái vòng và đầu chốt lủng lẳng trên vuốt của Ax. Tôi hướng ánh mắt về phía trước. Một chiếc xe tăng đang trườn qua người Cassie.

Tôi có chừng ba giây.

Tôi đang ngây ngất. Tràn ngập niềm vui man dại. Tôi muốn vừa la thiệt to vừa cười phá lên cùng lúc. Có lẽ tôi đã thể hiện ra rồi hay sao á, bởi vì từ đằng xa tôi nghe tiếng Marco vọng lại. <Nhỏ khùng rồi, Ax-ngố. Nhìn nhỏ kìa. Nhỏ khoái ba cái vụ này thiệt.>

Tôi nhìn xuống mục tiêu của tôi. Cái cửa sập đang mở. Tên lính trẻ hung hăng đang nhô vai lên và lộ khỏi khoang thiết giáp an toàn. Hắn đang quay cái bệ khẩu súng máy về hướng vệ đường. Nhắm vào -

Mãi tới lúc đó tôi mới nhận ra Tobias đang tóm một tên lính Đức. Nhận ra cậu ấy đang giữ chặt hắn và -

Một loạt những chuyển động bất ngờ. Visser Bốn, Cassie, một viên sỹ quan nã đạn.

Bộp! Bộp! Bộp!

Máu bắn ra từ cổ họng tên con tin của Tobias.

Ngón tay của tên xạ thủ trên chiếc xe tăng ngoéo vào cò khẩu súng máy. Tôi thấy hết, đến từng chi tiết, đến từng sắc thái cử động như thể nó chỉ cách tôi chừng một tấc chứ không phải là xa tới vài mét.

Cái cửa sập trên đỉnh chiếc tăng.

Cái cò súng.

Tôi thả trái lựu đạn xuống.

CHƯƠNG 40

Tobias

Đạn găm vào mặt tôi lỗ chỗ.

Tôi lão đảo lùi lại. Tôi cảm thấy lưỡi dao cổ tay của tôi cứa, cắt sâu.

Một ánh chớp chuyển động phía trên đầu. Tôi vẫn có bản năng của con điều hâu và tôi biết chuyển động đó rất rõ.

Một con đại bàng!

Bay thấp và chậm, thả rơi...

PHỤP!

Một tiếng nổ bị nghẹt lại.

Viên sỹ quan Đức nhảy dựng lên vì ngạc nhiên.

Rồi, khối đạn được bên trong chiếc xe tăng phát nổ.

Tạch.Tạch.Tạch! Tạch!

BÙÙÙÙM!

Lửa bùng lên từ cánh cửa sập phía trên, bắn ra từ nòng súng của chiếc xe tăng.

Nó khựng lại.

Lửa phụt ra từ động cơ phía đuôi xe.

Tôi lồm cồm đứng dậy, thoáng thấy bóng Cassie đang ngoạm chặt hàm vào Visser Bốn, ngăn không cho hắn vươn người ra với lấy cái *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Và ngay lúc đó, một vụ nổ thứ hai nháng lên.

BÙÙÙM!

Tháp pháo của chiếc xe tăng bị thổi bay. Nó xoay một vòng trên không rồi rơi xuống.

Chỉ mất chưa tới một giây. Đủ thời gian để con sói phản ứng, nhảy lùi lại, nhưng không đủ cho người, hay Yeerk kịp làm gì.

Cái tháp pháo rơi xuống. Nó đè lên nửa thân dưới của Visser Bốn.

Viên tài xế... người đàn ông mà đáng lẽ ra, ở một lần thời gian khác, đã từng là sinh vật độc ác nhứt trong lịch sử loài người, gục xuống chết ngắc.

Những tử thi và binh lính bị thương đang nằm ngổn ngang, bị dập tơi bời bởi các vụ nổ.

Rachel lượn vòng xuống xuyên qua đám khói. Nhỏ đậu trên một cành cây chết khô. Tôi cứ tưởng nhỏ sẽ hả hê. Nhưng không. Nhỏ không thốt ra một lời nào.

Vài giây sau, Marco và Ax đáp xuống ngay phía sau Rachel. Gần như chỉ còn tro lại năm đứa tụi tôi. Còn sống, không hề hấn gì, xung quanh ngổn ngang xác chết và sự đổ nát do chính tụi tôi gây ra.

Những binh lính bị thương cất tiếng rên rỉ.

Cassie bắt đầu hoàn hình. Ngay khi nhỏ có lại đôi tay của mình, nhỏ cúi xuống mấy người lính bị thương. Một người Pháp, một người Đức.

"Các anh sẽ ổn thôi," nhỏ nói với người lính Pháp. "Không nặng lắm đâu." Nhỏ xé vài sợi dây từ bộ đồng phục của người đàn ông, vớ một cái que, và bắt đầu làm một cái nẹp.

Người kia, người lính Đức, chết trước khi nhỏ kịp nói lời động viên an ủi.

"Người ư?" Visser Bốn kinh ngạc, khi nhìn thấy Cassie. "Từ trước tới giờ vẫn là Con người cả sao?"

<Tay đó, tay bị chết đó, người có cổ họng bị... hắn trông như là...> Marco lắp bắp.

<Hắn là,> Cassie trả lời. <Hay đã là... Hay chưa hề là... Mình hổng biết.>

<Những người này không hề đeo hình thập ngoặc gì cả,> Rachel nói.

Máu vương tràn trên cánh tay tôi. Tôi bắt đầu hoàn hình. Đó là cách duy nhứt để xoá sạch dấu máu trên lưỡi dao Hork-Bajir của tôi.

<Mọi thứ hoàn toàn khác,> tôi nói. <Đó là *Ngày D*, nhưng lại hổng phải.>

<Nhưng đây là mấy người xấu, phải hông ta?> Rachel gặng hỏi. <Ý mình là, mấy gã này đều xấu xa cả, đúng không? Phải không?>

<Mình không biết, Rachel.>

<Pháp và Đức liên minh sao? Hitler chỉ là một viên lính già bình thường nào đó thôi sao? Đây hồng thể là hiện thực như nó vốn có được,> Marco nói. <Chúa ơi, chuyện này thật rối rắm. Quân Đức chinh phạt quân Pháp, rồi tới lượt quân Anh và quân Mỹ đổ bộ vào *Ngày D*.>

<Hồng có quân Mỹ,> tôi nói. <Còn chưa hề xuất hiện nước Mỹ nữa kìa. Và Adolf Hitler chỉ là một ông già lái một chiếc xe jeep.>

<Chính chúng ta đã thay đổi lịch sử,> Ax nói. <Theo cách mà chúng ta không hề nhận thức được.>

Tôi trồi ra khỏi cái cơ thể Hork-Bajir. Những lưỡi dao biến thành lông vũ. Mấy cái vuốt bự như của loài khủng long T-rex biến thành những chiếc vuốt nhỏ hơn của chính tôi. Tôi teo rút lại và những vết máu trôi đi vì càng lúc càng còn ít chỗ bám.

<*Vòng Xoáy Thời Gian*,> Ax nói. <Chúng ta lấy lại nó được rồi.> Chú ấy đang hoàn hình nửa chừng thành cơ thể Andalite.

Tôi lại có đôi mắt điều hâu, rất siêu việt, hơn hẳn thị lực của Hork-Bajir. Tôi quay lại nhìn Visser Bốn. Cái đầu hắn còn ngúc ngoắc. Hắn vẫn còn sống.

Rồi tôi thấy một chuyển động rất nhỏ. Tôi đập cánh và nhảy lên. Tôi mổ xuống và bập ngay vào con sên xám đang bò xuống khỏi má người đàn ông đang kề cận tử thần.

<Tên Yeerk,> tôi thốt lên.

Mấy đứa kia sán tới. Cassie đã là người. Rachel gần hoàn hình xong. Marco cũng vậy. Chỉ toàn là mấy đứa nhóc, trong một cái mương cạn, phía sau chiếc xe tăng đang bốc cháy, xung quanh la liệt xác chết.

<Mình nên làm gì với hắn đây?> tôi hỏi.

Marco chìa tay ra. Cậu ấy cầm lấy con sên Yeerk. "Tụi mình hồng thể để hắn kiếm một vật chủ mới được. Cũng hồng thể đưa hắn trở lại thời của tụi mình được đâu. Giờ thì hắn đã biết rõ tụi mình là Người hết rồi. Tụi mình phải bỏ hắn lại đây thôi, hắn sẽ chết từ từ vì đói tia Kandrona."

"Nghe nói chết cách đó kinh khủng lắm," Cassie nói.

Marco chìa con sên Yeerk ra cho Ax.

<Không,> ông chú Andalite của tôi nói. <Tôi có đủ thứ trách nhiệm phải lo rồi,> chú Ax nhìn qua Rachel, rồi ngó lơ chỗ khác.

"Không," Rachel nói khi Marco đưa con sên Yeerk cho nhỏ.

<Cũng không phải là mình nha,> tôi lắc đầu.

"Hiểu rồi," Marco đáp, gật đầu nhẹ. "Hồng ai muốn đắp thêm một vết nhơ nữa vô lương tâm trong sạch của mình chứ gì? Ai cũng thấy quá đủ rồi hử?"

Cậu ấy làm như tình cờ búng văng tên Yeerk lên không trung. Ném nó vào khối xe tăng đang ngùn ngụt lửa.

"Chết đói hay chết thiêu," Marco nói, ráng hết sức tỏ ra cứng rắn và hờ hững mà không ăn thua. "Chỉ có hai sự lựa chọn dành cho hắc. Làm thế này nhanh hơn."

"Tội mình phải kết thúc chuyện này thôi," Rachel nói, nghe buồn bã và muốn bệnh.

"Không. Chưa đâu," Cassie nói. "Vẫn còn cái *Vòng Xoáy Thời Gian* đó. Và vẫn còn Jake."

<Làm sao tội mình làm được đây?> Tôi băn khoăn. <Quay trở lại từng nơi tội mình đã đi và...>

<Chúng ta phải cắt đứt chuỗi nhân quả từ sớm,> Ax đề nghị. <Nếu như chúng ta có thể ngăn tên Bị Mượn Xác này không cho hắc tìm thấy cái *Vòng Xoáy Thời Gian* ngay từ đầu chẳng hạn...>

Không ai đáp lại câu nào. Tội tôi đứng ngây ra lắng nghe tiếng cuộc tàn sát trên bãi biển. Tiếng gầm rú của mấy chiếc xe tăng đang cố trở lại đường bằng cách chạy vòng qua chiếc xe tăng bốc cháy.

Mấy người đó xấu hay tốt? Tội tôi đã lật ngược tình thế chiến trận theo hướng tốt hơn hay tệ đi?

"Mình cho là giờ tới phiên mình," Cassie nhẹ nhàng đáp. "Mình đoán chẳng ai trong số tội mình vượt qua được chuyện này mà không phạm vài tội lỗi kinh khủng. Giờ tới phiên mình thôi."

<Bồ tính làm gì?> tôi hỏi nhỏ ấy.

Nhỏ bước về phía Người đã từng Bị Mượn Xác. Giờ đây chỉ còn lại là một con người đơn thuần. "Tên anh là gì? Tôi... có ai đó nói với tội tôi rồi, nhưng tôi quên mất rồi. Anh là ai?"

CHƯƠNG 41

Cassie

"John," anh ta thở dốc. "John Berryman. Tôi là... hắc chết rồi ư? Tên Yeerk ấy? Hắc chết rồi ư?"

"Hắc sẽ không làm phiền anh nữa," tôi nói. Tôi quỳ xuống và lau mồ hôi trên trán anh ta. Nó đang chảy cả vào mắt anh.

"Các bạn là con người ư," John Berryman nói. "Bọn Yeerk không hề biết."

Tôi gật đầu. "Tội em biết chuyện đó. Đúng, hầu hết tội em là con người."

"Chỉ là trẻ con thôi ư."

Tôi lại gật đầu.

"Tôi sắp chết, tại đây." Đó không phải là một câu hỏi. Tôi không phủ nhận điều đó. Anh ta không thể sống sót với những vết thương chi chít như thế được.

"Anh Berryman..."

"John. Hãy gọi tôi là John. Các bạn nhỏ, các bạn là anh hùng, các bạn có biết điều đó không? Bọn Yeerk, chúng ghét các bạn cùng cực." Anh cười. Anh ho và thổ ra từng bụm huyết. "Không biết làm sao mà các bạn làm được điều đó," anh khò khè. "Theo hắn xuyên suốt cả thời gian. Hắn đang cố thay đổi cả thế giới. Ác nghiệt, thực sự ác nghiệt. Thay đổi thời gian, khiến loài người yếu ớt hơn, dễ dàng chinh phục, rồi thay thế Visser Ba. Nhưng quá khó đối với hắn. Hắn đã không nhận ra. Hạ cánh xuống đây. Mong chờ Đức quốc xã. Biểu những người Đức đây là cuộc xâm lăng chính, vội vã xua xe tăng lên. Chỉ có điều... những người Đức không giống như người Đức. Họ tóm cổ hắn. Coi, quá phức tạp phải không?"

"Dạ. Tội em cũng thấy quá ư là phức tạp."

"Muốn tiêu diệt Washington. Muốn thay đổi Trafalgar. Giết chết Einstein. Đẩy lùi quân Đồng minh ra biển vào *Ngày D*. Có cả những kế hoạch khác nữa, nhưng các bạn đã làm hắn cuống lên. Làm hắn sợ."

<Tại sao lại là trận Agincourt[36]?> Tobias hỏi.

John Berryman cười. "Đó là do tôi. Để khiến tôi cảm hòng. Coi, tôi chưa bao giờ bỏ cuộc. Tôi đấu tranh với hắn. Tôi cứ tiếp tục chuyện đó hàng đêm, trong đầu hắn."

"Tiếp tục chuyện gì cơ?" Marco hỏi.

"Diễn kịch Shakespeare. Tôi đã từng đóng vai Exeter[37] trong vở kịch đó. Nhưng tôi thuộc lời tất cả các lớp diễn."

Tôi lắc đầu. "Em không hiểu."

"*Vở Henry Đệ Ngũ[38]*. Tôi thuộc lòng nó. Shakespeare viết vở kịch về vua Henry trong trận Agincourt. Visser Bốn không thể xác định được làm thế nào hay khi nào can thiệp được vào Shakespeare. Không đủ cứ liệu xác đáng. Vì vậy hắn muốn giết Henry để làm im tiếng Shakespeare, khiến tôi cũng phải im luôn."

"Điên rồ quá đi!"

Berryman yếu ớt gật đầu. "Đúng là điên thật. Hắn đã từng cảm thấy như vậy: Rằng tôi đang dẫn hắn tới chỗ điên khùng; rằng tôi sẽ không bỏ cuộc."

"Chúng ta có ít người, chúng ta có ít cơ may hạnh phúc, nhưng chúng ta là anh em; Với những ai hôm nay cùng ta đổ máu. Sẽ là người anh em của ta, sẽ không bao giờ bị coi là -" [39]

"Ôi Chúa ơi. Tôi sắp được tự do rồi. Tôi sắp chết rồi. Ôi, lạy Chúa lòng lành."

"Anh Ber... John. Em..."

Anh ngẩng lên nhìn tôi, kiệt sức. Không còn nhận thức được gì nữa ngoài nỗi đau đốn. "Gì thế? Cô bạn nhỏ cứ hỏi đi."

Tôi quệt nước mắt. "John à, em rất lấy làm tiếc. Nhưng... John, anh có biết..., ba mẹ anh có bao giờ kể cho anh hay... Họ đã gặp nhau như thế nào? Khi nào và ở đâu không?"

Tôi thấy rõ vẻ bối rối trên khuôn mặt anh ta. Hoang mang. Sốc. Và sau cùng là một sự cam chịu buồn bã.

"San Francisco. 1967. Tên cha tôi cũng là John. Mẹ là Theresa. Theresa Knowlton."

Tôi có thể thấy tại bạn lùi xa tôi.

Cassie, kẻ sát nhân có chủ ý, như tên Drode đã chế nhạo. Giết và rồi khóc thương họ.

Tôi không định giết John Berryman.

John Berryman đáng lẽ không bao giờ tồn tại.

CHƯƠNG 42

Ax

Kích hoạt cái *Vòng Xoáy Thời Gian* thiết dễ dàng tới mức kinh ngạc. Nó có thể được điều khiển trực tiếp bởi giọng truyền ý nghĩ. Không cần bẻ mã khóa, cũng không có lớp bọc nào cần phá bỏ.

Cassie nói cho tôi biết thời gian, nơi chốn và ngày tháng. Tôi biến thành người, dùng một phần cơ thể tiếp xúc với cái *Vòng Xoáy Thời Gian*, và những người bạn tôi cũng làm vậy, cố gắng giữ đầu óc họ càng trống rỗng càng tốt.

Và cuối cùng, rất nhanh chóng, chúng tôi hiện ra trong ánh mặt trời rực rỡ trên một con đường đông đúc.

Hai con người, một nam và một nữ, đang trở mắt nhìn thẳng vào tôi. Họ không có vẻ gì là bất ngờ hết.

"Ôi chào! Tuyệt quá," một người nói. Anh ta có thật nhiều tóc trên mặt và đầu. Anh ta đeo một chuỗi hạt sắc sỡ quanh cổ. Anh ta cũng đeo cả thiết bị tăng cường thị giác với mắt kính màu xanh. "Trời đất, em có thấy nó không? Ý anh là, cái đó là thiết, đúng không ta?"

Người nữ có mái tóc rất dài, cũng trang điểm bằng một chuỗi hạt nhiều màu.

"Cái gì thiết cơ, cưng?" người nữ kia lên tiếng. "Thiết chỉ là giống như... giống như... cưng biết hôn, giống bất cứ thứ gì, đúng hôn?"

"Chí lí."

"Tình yêu, cưng. Tình yêu cũng y như... y như hiện thực, phải hôn?"

"Hở?" người nam hỏi.

"Ờ, gì đó?" người nữ hỏi lại.

Hai người bạn họ gật đầu đồng tình.

"Ngạc nhiên chưa," Marco trầm trồ. "Nước Mỹ đã biến mất, hay ít nhất cũng hình thành theo cách khác rồi; chế độ Quốc xã không bao giờ tồn tại, còn Einstein à, ai mà biết? Nhưng tự dừng

lại có mấy người hippie mà cũng hổng biết là họ xuất hiện thời nào và ở đâu nữa?"

"Hippie là gì?" tôi hỏi. "Hip. Piiii."

"Công tử ơi, hippie kia kìa," Marco nói. "Ngó chỗ này nè!"

Tôi làm theo chỉ dẫn và nhìn quanh. Có một nhóm đông người tóc rất dài và những chuỗi hạt sắc sỡ.

"Tên Drode nói rằng lần thời gian của tụi mình được cách ly và bảo vệ không bị xáo trộn. Có lẽ cái *Vòng Xoáy Thời Gian* cũng làm điều đó với John," Cassie đề xuất. "Ý mình là khi hấn dùng cái đó, hấn không thể phá vỡ chính lần thời gian của hấn được. Đây là một giai đoạn trong chính lần thời gian của hấn đó."

Marco nhún vai. "Hay có lẽ mấy người hippie chỉ bắt buộc phải xuất hiện thôi, đúng không? Nếu không làm sao tụi mình có một quần ống loe được chứ hả?"

"Ở đằng kia," Rachel nói, hát hăm về phía nhà kho. "Chính tại nơi đó, cha của John Berryman, John Cha và Theresa Knowlton, sẽ gặp nhau ngay bây giờ, vào đúng hôm nay. Tất cả những gì tụi mình cần làm là tách họ ra. Họ hổng gặp nhau, họ sẽ hổng cưới nhau, họ sẽ không có một đứa con tên John, và rốt cuộc Visser Bốn sẽ có vật chủ khác, ở một nơi khác. Hấn sẽ không tìm thấy cái *Vòng Xoáy Thời Gian*, và chẳng có chuyện gì xảy ra. Thời gian sẽ không bị đảo lộn."

"Cuối cùng, tụi mình sẽ không bao giờ du ngoạn về quá khứ," Cassie nói. "Jake sẽ không chết."

"Cũng sẽ không có một viên sỹ quan Hessia," tôi nói.

"Hay một chiếc xe tăng đầy lính."

"Hay một tên Yeerk."

"Hay Hitler," Tobias thêm vào. "Tụi mình làm chuyện này cách nào đây?"

"Ý bồ là gì?" Marco hỏi.

"Ôi trời, nhiều màu chưa kìa, trời!" Một người "hippie" mới trờ tới chiêm ngưỡng quả cầu *Vòng Xoáy Thời Gian* đang phát sáng.

"Đúng, màu sắc, ối chao! Đã quá ha! Thôi cút đi. Tụi tôi đang cố xác định tính liên tục của không gian và thời gian nào ở chốn này đây," Marco nạt lớn. "Bồ đang đề cập tới chuyện gì đó, Tobias?"

"Coi nè, Visser Bốn thay đổi lịch sử. Có thể mọi chuyện sẽ trở nên tệ hơn. Nhưng cũng có thể là không. Hitler chỉ là một kẻ tầm thường không tên tuổi. Không có vụ Holocaust! Tụi mình muốn thay đổi lịch sử trở về với đúng thực tế xảy ra, thì có một sự kiện rồi đó, phải không?"

"Bồ thấy đường hướng tương lai của chúng ta rồi mà," Cassie tranh luận. "Chúng ta vẫn có nô lệ. Chúng ta không có tự do. Tên Drode nói người vô gia cư sẽ bị gom lại và đem bắn bỏ. Tụi mình hổng thể để điều đó xảy ra được!"

"Nhưng tụi mình thì có thể để vụ Holocaust xảy ra hử?" Rachel căn vặn. "Tobias nói đúng: rằng cái tương lai mà tụi mình đã thấy; rằng cái tương lai mà tụi mình đã có mặt ở đó; rằng cái thời xa xưa mà Visser Bốn đã hoàn thành tất cả những gì hấn dự định, mà hổng có tụi mình

chen ngang qua mặt hắn - là kết quả mà không có sự can dự của tội mình. Có khi trong lần thời gian đó hắn đã làm thêm mười việc khác nữa. Tội mình hổng thể biết hậu quả sẽ là gì khi có tội mình can dự. Có thể tương lai giờ đây sẽ tốt đẹp hơn. Có thể tội mình cứu được Henry, và thậm chí còn xóa sổ viên sỹ quan người Hessia đó nữa, mình hổng biết đâu! Có thể..."

"Nặng đó, các bạn. Có vẻ nặng đó," một cô gái hippie nói.

"Tội mình có thể xài *Vòng Xoáy Thời Gian*, quay ngược trở lại thời của tội mình và coi thử chuyện gì xảy ra. Coi thử mọi chuyện có ổn không," Tobias nói.

"Bồ hổng thấy là làm chuyện đó bây giờ thì thiệt ngu sao khi mà tội mình đã chứng kiến đủ mọi sự rắc rối của lịch sử rồi?"

"Thì mình chỉ nói là về lại đó coi thử thôi mà," Tobias nói. "Coi thử mọi chuyện diễn ra như thế nào."

"Ê, lịch sử không bao giờ có chuyện 'thử coi' đâu nha," Marco sôi nổi nói. "Tội mình làm rồi tung quá khứ lên, thì tội mình cũng sẽ làm rồi tương lai lên thôi. Có lẽ tội mình thích cái cách mọi thứ mà mình trông đợi khi trở về thời của tội mình, nhưng có lẽ tội mình lại cũng gắn chặt một thứ gì khác vào trong đường nhân quả đó."

"Tội mình làm điều đó hàng ngày," Rachel nói. "Mỗi lần tội mình làm bất cứ điều gì, hoặc không làm gì, tội mình đều thay đổi cả tương lai. Tại sao chỗ này coi khác quá vậy? Nhìn nè, tội mình hãy đi và thử coi sao. Có lẽ giờ đây thời của tội mình đã rất tuyệt rồi. Ý mình là, có lẽ thôi, đúng không?"

"Tại sao tội mình lại có mặt ở đây?" một giọng nói cất lên.

CHƯƠNG 43

Cassie

Năm cái đầu cùng ngẩng phắt lên.

Sáu đôi mắt tròn tròn.

Bốn cái miệng và một giọng truyền ý nghĩ cùng thốt lên một từ.

"Jake?"

Cậu ấy có vẻ bức bối. "Ờ, thôi đi. Làm như mấy bồ hổng nhận ra mình vậy? Ê! Làm sao tội mình quay lại đây được vậy?"

Đây chính là khu chuồng ngựa nhà tôi.

"Anh còn sống," Rachel nói với Jake.

Cậu ấy tròn xoe mắt. "Mình thiệt hổng thích cái cách mấy bồ tròn mắt nhìn mình chút xíu nào hết. Mấy bồ làm mình ón quá."

<Chuyện gì đã xảy ra rồi ta?> Tobias tự hỏi. <VẬY còn, cái kẻ ôi trời, cái cô nàng hippie đó, sao rồi ta!>

"Gì hở? Cô nàng hippie nào?" Jake hạch hỏi.

"Đó là Theresa Knowlton," tôi đáp. "Tội mình không phải phán quyết. Cổ thấy tội mình. Cổ bị phân tâm. Cổ lỡ mất vụ gặp mặt ba của Berryman. Berryman chưa bao giờ được sinh ra. Tất cả mọi chuyện đều sẽ không bao giờ xảy ra."

"Ê, xin lỗi!" Jake ngắt lời. "Tại sao mình đang băng ngang qua sông Delaware kể bên George Washington mới một phút trước và rồi thì mình quay trở lại đây trong khi mấy bồ lại lảm nhảm về một bọn hippie nào đó thế hở?"

Berryman đã không bao giờ tồn tại. *Vòng Xoáy Thời Gian* vẫn bị chôn vùi ở cái nơi mà hắn đã tìm thấy.

Tội tôi đã chưa hề quay ngược về với những sự kiện lịch sử, trừ trong ký ức của tội tôi. Vua Henry Đệ Ngũ đã không thấy một tên Hork-Bajir giữa trận tiền. Washington đã vượt sông Delaware khiến đội quân người Hessia bất ngờ. Đô đốc Nelson và quân Anh đã đánh bại hạm đội của Napoleon. Einstein đã rời bỏ Đức Quốc Xã, tìm kiếm tự do, thoát khỏi sự áp bức bằng việc nhập học tại trường Đại học Princeton, nơi ông bắt đầu đề án phát minh ra bom nguyên tử của mình.

Và vào ngày 06/06/1944, binh lính Mỹ, Anh và Pháp đã bắt đầu cuộc tấn công cuối cùng tiêu diệt người đàn ông độc ác, người mà, trong một hiện thực khác, đã không là ai khác ngoài một quân nhân già vô hại.

"Bồ đã chết, Jake," tôi nói. "Bồ chết khi băng ngang qua sông Delaware cùng với tướng Washington."

Tôi có thể thấy mặt Jake đang co rúm lại vì bàng hoàng.

"Ôi Chúa ơi," cậu ấy thì thầm. "Tội mình... ý mình là, rất cuộc, có phải tội mình đã làm điều đó không? Tội mình có đặt mọi thứ về đúng chỗ không? Tội mình có làm chuyện đó một cách đúng đắn không?"

Tôi bước tới và hôn lên má cậu ấy.

"Không. Tội mình đã hổng làm chuyện đó một cách đúng đắn. Nhưng tội mình đã đặt nó về lại chỗ cũ, Jake. Để nó ở đúng chỗ đó. Tội mình đã đặt mọi thứ về lại y như cũ."

HẾT MEGAMORPHS 3

[1] Đây là trò chơi dùng thanh chắn ngang màn hình để chặn bóng, bóng nảy lên làm bể gạch phía trên. Bóng rơi khỏi thanh chắn là thua.

[2] Ở Mỹ, sau ngày tốt nghiệp trung học, có một buổi tiệc khiêu vũ được tổ chức cho các học sinh, giống như là một bữa tiệc mừng các bạn trẻ đó đã chính thức trưởng thành. Trong buổi tiệc đó, ai cũng phải đi có cặp.

[3] Xem tập 27 - Vạch trần tội ác.

[4] Tiếng Pháp, có nghĩa là: "Đồ phù thủy!"

[5] Tiếng Pháp, có nghĩa là: "Người Anh hả?"

[6] Tiếng Pháp, có nghĩa là: "Người Anh! Quân do thám!"

[7] Tiếng Pháp, có nghĩa là: "Của ta! Của ta!"

[8] Tiếng Pháp, có nghĩa là: "Chúng là hai mụ phù thủy người Anh."

[9] Sốt salsa là một loại sốt cay được chế biến từ cà chua, hành tây và ớt, thường được dùng

với đồ ăn Mễ.

[10] Theo sách về các nghi lễ thánh, có 3 nghi thức được tổ chức trong các ngày hội tôn giáo. Trong những nghi thức này, cùng với một bản danh sách tiểu sử các con chiên tử vì đạo đặc biệt và cao cả, và sự miễn trừ tội danh, nếu cần, không phải kiêng khem, đến nay vẫn còn được ghi chú cách tiến hành. Mặc dù người La Mã cổ đại ban hành 3 nghi thức này chỉ dành riêng cho lễ Thánh Đản, nhưng mục sư Ildelfinsus - người Tây Ban Nha - vào năm 845, có nhắc đến một cuộc hành lễ gồm 3 nghi thức trong lễ Thánh Đản, trong lễ Phục Sinh, lễ Hiện Xuống (ngày chủ nhật, thứ bảy sau ngày lễ Phục Sinh) và lễ Biến Hình (ngày 6/8, để tưởng nhớ lúc Chúa Giêsu xuất hiện trước ba môn đồ của ông dưới dạng biến hình kỳ diệu.) **Ba nghi thức này được lần lượt tiến hành vào lúc nửa đêm, lúc hừng đông và lúc chết.** Chúng có liên hệ rất kỳ ảo với tên phản đồ Giu-đa và những miễn trừ của Chúa đối với “sự giáng sinh” 3 lần của Chúa Hài đồng: Bất diệt, đúng lúc và phù hợp với tâm nguyện. Những màu sắc được dùng trong nghi thức tế lễ này là: đen, trắng, đỏ hoặc đỏ, trắng, tím. Thoạt tiên, Bài *Gloria* là bài thánh ca duy nhất được cất lên trong nghi thức đầu tiên trong ngày hội này.

[11] Phish là một ban nhạc rock của Mỹ, được biết đến với tài ứng biến về âm nhạc. Mỗi khi ban nhạc này đi tới đâu, ở đó các fan tới xem đông nghẹt. Được hình thành tại trường đại học Vermont năm 1983, ban nhạc với bốn thành viên này đã trình diễn cùng với nhau hơn 20 năm cho tới tháng 8/2004 mới tan rã, và lại tái hợp vào năm 2009 với 3 sô diễn tại đấu trường Hampton, Virginia.

[12] Diễn viên chuyên đóng vai cơ bắp trong nền điện ảnh Mỹ, được biết đến nhiều nhất trong phim *Kẻ Hủy diệt* (The Terminator). Hiện đang là Thống đốc bang California.

[13] Đây là tên một nhân vật trong bộ phim hoạt hình nhiều tập có tên là *Giai điệu vui vẻ*.

[14] Tiếng Pháp, có nghĩa là: *Giết nó đi!*

[15] Hessia là tên một tộc người thuộc Đức

[16] Guido là một từ lóng chỉ những người Mỹ gốc Ý thuộc tầng lớp thấp hoặc thuộc tầng lớp lao động. Ở đây, Marco muốn nói đến tầng lớp người này sống tại Washington DC.

[17] Delaware là tiểu bang thuộc miền Trung Đại Tây Dương Hoa Kỳ, là tiểu bang nhỏ thứ hai của Hoa Kỳ, tiếp giáp với sông Delaware ở phía Đông, là một trong 13 tiểu bang đầu tiên của Hoa Kỳ. Nó được gọi là “Tiểu bang Đầu tiên” vì tiểu bang này là tiểu bang đầu tiên phê chuẩn Hiến pháp Hoa Kỳ.

[18] Trước năm 1817, ngày lễ Tạ Ơn (Thanksgiving) ở Mỹ không phải là 1 ngày nhất định trong năm như bây giờ (ngày thứ năm tuần thứ tư của tháng 11). Thoạt đầu, ngày Lễ Tạ Ơn là do những người di dân từ châu Âu qua châu Mỹ tổ chức (năm 1620) cốt để cảm ơn Chúa đã giúp họ sống sót qua chuyến vượt Đại Tây Dương và cũng là để tỏ lòng biết ơn với những thổ dân da đỏ đã giúp họ không bị chết đói nhờ gà rừng. Từ đây Lễ Tạ Ơn được gắn liền với gà tây (turkey).

Trong cuộc chiến tranh giành độc lập Mỹ, Hội đồng các thuộc địa đã quy định thêm một vài ngày Lễ Tạ Ơn khác trong năm, trừ năm 1777. Vì vào năm này, George Washington, với tư cách là vị chỉ huy lực lượng giải phóng đã công bố ngày Lễ Tạ Ơn là ngày chiến thắng quân Anh ở Saratoga, tháng 12/1777.

Ở đây, Marco muốn nhắc tới chiến thắng quân Anh của G.W và ngày lễ Tạ Ơn năm 1777 nói trên.

[19] Nguyên văn là: three word - 3 từ: *Protect George Washington*. Nhưng vì khi chuyển ngữ, ba từ này biến thành 5 từ: *Bảo vệ Tướng George Washington*.

[20] Diễn viên nổi tiếng của Mỹ. Ở đây, tác giả muốn nói đến vai diễn Jack - anh chàng nghèo khổ, quần áo rách rưới - của Leonardo trong phim *Titanic*. Tàu Titanic bị va phải tảng băng trôi, bị chìm, và gần như toàn bộ hành khách trên tàu bị chết đuối, trong đó có Jack.

[21] Mark David McGwire (sinh 01/10/1963) - cựu tuyển thủ bóng chày trong Liên đoàn Thể thao Trình độ cao. Hiện ông đang làm huấn luyện viên kỹ thuật cho đội St. Louis Cardinals.

[22] Trường đại học Princeton là một trong những trường đại học nổi tiếng ở Mỹ. Được thành lập từ năm 1746 ở bang New Jersey, đến nay đã qua 19 đời hiệu trưởng. Phía Nam Tiểu bang New Jersey giáp với sông Delaware.

[23] Alabama là một tiểu bang thuộc miền nam Hoa Kỳ, là tiểu bang thứ 22 gia nhập Hợp

chúng quốc Hoa Kỳ.

[24] $E=mc^2$ – phương trình nổi tiếng của Albert Einstein biểu diễn Thuyết Tương đối, được ông phát minh từ năm 1905. Công thức này được áp dụng trong việc chế tạo bom nguyên tử sau này.

[25] Colosseum - là công trình lớn nhất ở thành phố Roma, được xây dựng dưới thời đế chế La Mã, hoàn thành vào năm 80 sau công nguyên, thời Titus, với nhiều chỉnh sửa dưới thời hoàng đế Momitian. Đây là đấu trường được sử dụng cho các võ sĩ giác đấu thi đấu và trình diễn công chúng.

[26] Parthenon là một ngôi đền thờ thần Athena, được xây dựng vào thế kỷ 5 trước công nguyên tại Acropolis, là công trình kiến trúc nổi tiếng nhất còn lại đến giờ của Hy Lạp cổ đại và được ca ngợi là thành tựu của kiến trúc Hy Lạp.

[27] Phiên âm tiếng Việt là Biển Măng-sơ: là một đoạn biển dài 562km, chỗ rộng nhất 240km, chỗ hẹp nhất 34km, thuộc Đại Tây Dương. Nó ngăn cách nước Anh với phía Bắc nước Pháp và là đường nối liền với Bắc Hải với Đại Tây Dương.

[28] Nguyên văn: *D-Day*. Đây là bộ phim được sản xuất vào năm 1994, nói về ngày đầu tiên quân Đồng Minh đổ bộ lên bờ biển Normandy - ngày 6/6/1944.

[29] Tiếng Pháp, có nghĩa là: “Ôi trời!”

[30] Nguyên văn: Battle of Bulge - là cuộc tấn công lớn của quân Đức từ 16/12/1944 đến 25/01/1945 xuyên qua vùng rừng núi Ardennes (Bỉ), tới Pháp, Luxembourg rồi tới Mặt trận phía Tây nhằm kết thúc Chiến tranh Thế giới thứ II. Tên chính thức của cuộc tấn công này là “chiến dịch Ardennes - Alsace”. Trong chiến dịch này, hơn 800.000 lính Mỹ tham chiến và hơn 19.000 lính Mỹ bị giết. Đây là trận chiến lớn nhất và đẫm máu nhất mà quân đội Mỹ đã trải qua trong Chiến tranh Thế giới thứ II.

[31] Trận Iwo Jima diễn ra từ 19/02 - 26/03/1945. Trận này quân đội Mỹ - chính xác là lính thủy đánh bộ của Mỹ - đã chiến thắng, tạo đà cho những chiến thắng tiếp theo.

[32] Nghệ danh của diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất phim Marion Mitchell Morrison (26/05/1907 - 11/06/1979).

[33] Là tên gọi của cuộc tàn sát chủng tộc với sáu triệu người Do Thái và nhiều nhóm dân tộc thiểu số khác ở châu Âu và Bắc Phi trong thời gian Thế chiến thứ II do Phát xít Đức và các nước cùng phe gây ra.

[34] Tiếng Pháp, có nghĩa là: “Không thể nào!”

[35] Tiếng Đức, có nghĩa là: “Đó là một người sói.”

[36] Agincourt - tên một ngôi làng ở vùng phía Nam nước Pháp, phía Tây-Tây Bắc của Arras. Vào ngày 25/10/1415, Vua Henry đệ ngũ của nước Anh đã đánh bại một toán quân Pháp đông hơn tại đây. Chiến thắng đã chứng minh được hiệu quả của đội quân trang bị bằng cung tên đã đánh bại các hiệp sĩ áo giáp sắt nặng nề.

[37] Công tước xứ Exeter, tước hiệu của Thomas Beaufort (1377 - 31/12/1426). Ông là một vị chỉ huy quân đội Anh trong Cuộc chiến Bách niên. Sau khi lên ngôi, vua Henry Đệ Ngũ phong cho ông tước Hiệp sĩ xứ Garter và đến năm 1416, ông được phong Công tước. Nhân vật Exeter trong vở kịch *Henry Đệ Ngũ* của Shakespeare được viết dựa trên hình tượng Beaufort, mặc dù trong thực tế, Beaufort chỉ được phong Công tước xứ Exeter sau trận Agincourt.

[38] Vở kịch lịch sử được Shakespear viết vào năm 1599, về vua Henry Đệ ngũ và về những sự kiện trước và sau trận Agincourt.

[39] Nguyên văn diễn văn nổi tiếng của Vua Herry trong vở kịch *Herry Đệ Ngũ Hồi 4*, cảnh 3 (Shakespeare) trước khi dẫn đoàn quân của Ngài bước vào trận [Agincourt trong ngày lễ thánh St. Crispin](#):

"We few, we happy few, we band of brothers;

For he to-day that sheds his blood with me

Shall be my brother; be he ne'er so vile,...

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>